MARY BALOGH
Ispita

SLIGHTLY TEMPTED by MARY BALOGH

Traducere de Cornelia Alexoi-Shili şi
Filip-Iosif Columbeanu
Editura ORIZONTURI

1

E întrucâtva ciudat să faci parte din spuma societăţii englezeşti şi să auzi limba engleză vorbită de aproape toată lumea. Nu de alta, dar în stratul social sus-amintit nu găseşti doar englezi, cu toate că numărul lor e predominant, ci şi olandezi, belgieni, germani şi aşa mai departe…

Gervase Ashford, conte de Rosthorn, stătea în uşa sălii de bal a casei închiriate de vicontele Cameron pe strada Ducale, din Bruxelles, uitându-se cu mare atenţie după acesta. În plus, căuta feţe familiare. Se întâlnise cu câţiva prieteni de când se întorsese din Australia, dar spera să găsească aici mai mulţi; din păcate, marea majoritate a celor prezenţi era formată din persoane extrem de tinere faţă de el şi îl făceau să se simtă foarte bătrân, la cei treizeci de ani ai lui.

Pe de altă parte, câţiva dintre puţinii bărbaţi mai în vârstă, ca şi aproape toţi tinerii aflaţi acolo în acea seară, erau îmbrăcaţi în uniforme militare – unele gri sau albastre, altele stacojii şi ornate cu o mulţime de împletituri din fir auriu. Ţanţoşi ca nişte păuni, bărbaţii eclipsau femeile care purtau rochii lungi, în culori pale şi cu talia înaltă. Totuşi, prin contrast, acestea păreau şi mai delicate şi feminine.

— Într-un asemenea cerc, un civil se poate simţi îmbrăcat foarte prost chiar şi în cea mai elegantă ţinută, nu-i aşa? se tângui onorabilul John Waldane, apropiindu-se de urechea stângă a lui Gervase, căci în urechea dreaptă a acestuia duduia tam-tam-ul celor mai bine de o sută de voci ridicate, care încercau, fiecare, să răzbească prin vacarmul restului, asta dacă nu punem la socoteală şi sunetele orchestrei.

— Dacă cineva vine aici cu intenţia de a

impresiona doamnele, presupun că da, admise Gervase cu un chicot vesel. Dar dacă vine cu intenţia de a fi un observator invizibil, nu.

În acel moment, el prefera să fie cât mai discret posibil. Se simţea încă destul de incomod printre englezi, întrebându-se, în acelaşi timp, ce îşi mai aduc aminte din cele întâmplate cu nouă ani în urmă şi, mai ales, cât de mult. Deşi existaseră atunci câteva scene publice, nu era totuşi sigur că afacerea aceea sordidă ajunsese, în toată amploarea ei, la cunoştinţa publicului. Waldane, care fusese unul dintre apropiaţii lui Gervase în perioada respectivă şi care îl salutase cu multă amabilitate când se reîntâlniseră cu două zile în urmă, nu-i pomenise nimic despre trecut. Dar, bineînţeles, reputaţia pe care Gervase o câştigase de atunci încoace era notorie pentru oricine de pe Continent.

— Bătrânul va fi probabil capturat curând, dus înapoi la Elba şi încătuşat pentru tot restul vieţii lui, dacă măcar unul dintre gardienii săi are ceva minte în cap, spuse Waldane. Aceşti ofiţeri nu vor mai avea nicio scuză să-şi piardă timpul cu galanterii şi cu etalarea ţinutelor lor strălucitoare în faţa doamnelor.

— Eşti gelos? chicoti Gervase din nou.

— Foarte, hohoti Waldane. Unele doamne se bucură la culme când cineva încearcă să le impresioneze.

— Chiar aşa? replică ironic Gervase, aşezându-şi mai bine ochelarii pe nas şi plimbându-şi privirile peste sala de bal.

Astfel, îl observă pe lordul Fitzroy Somerset, ducele secretariatului militar din Wellington, stând de vorbă cu lady Mebs şi sir Charles Stuart, ambasadorul britanic la Haga. Dar atenţia lui se mută imediat spre tinerele din apropiere, deşi nu se aştepta să le

recunoască şi nici să aibă vreun interes particular pentru vreuna dintre ele. Fetele foarte tinere nu erau pe gustul lui.

— Pe legea mea, ai dreptate, continuă el, apoi îşi fixă privirile asupra unei tinere din grupul lui sir Charles, care tocmai se întorsese pe jumătate cu spatele la prietenii ei, pentru a saluta doi ofiţeri din Life Guard, extrem de chipeşi în uniformele formate din pantaloni albi, haine stacojii, ornamentate cu împletituri albastre şi aurii – dar purtând pantofi de dans, în locul cizmelor de cavalerie.

Tânăra părea abia ieşită de pe băncile şcolii, aşa că Gervase nu i-ar fi acordat niciun fel de importanţă, dacă n-ar fi avut discuţia anterioară cu Waldane.

Dar, de vreme ce o observase, se văzu nevoit să recunoască faptul că uneori era o plăcere imensă doar să priveşti o mare frumuseţe.

Aşa că se lăsă în voia impulsului de moment.

Fata era într-adevăr extraordinar de drăguţă, iar simplitatea rochiei ei albe, în mare contrast cu extravaganţa uniformelor celor doi ofiţeri proaspăt sosiţi în grup, accentua, în mod clar, acest fapt. Gervase aprecie imediat armonia corpului ei zvelt, de o feminitate incontestabilă, gâtul lung, ca de lebădă şi faţa cu expresie mândră, încadrată de părul negru, mătăsos, prins cu două diamante, care sclipeau acum ca nişte stele sub lumina strălucitoare a miilor de lumânări fixate în candelabrele de deasupra lor. Ovalul fără cusur al chipului ei, nasul drept şi ochii negri, întruchipau o perfecţiune clasică, iar când zâmbi la o remarcă a ofiţerului din dreapta sa, care îi mângâie uşor dantela rochiei de pe unul dintre umeri, deveni de-a dreptul strălucitoare. Gervase îşi spuse că nu văzuse în toată viaţa lui o femeie atât de minunată, deşi nu fu deloc sigur că o putea numi femeie,

deoarece arăta mai degrabă ca un boboc care nu apucase încă să dea în floare.

Din fericire pentru tânăra cu pricina, ca şi pentru părinţii sau însoţitoarea de lângă ea, el prefera femeile mature, deoarece se lăsau mai uşor cucerite, se gândi Gervase, pregătindu-se să-şi mute privirile în altă parte.

— Fata aceea, de pildă, ar fi desigur foarte impresionată, spuse John Waldane, observând direcţia în care privise prietenul lui. Din păcate, nu are ochi decât pentru tânărul cu umeri largi din dreptul ei, îmbrăcat în haină stacojie, suspină el, cu o deznădăjduire teatrală.

— Şi, în mod sigur, el nu are mai mult de douăzeci şi doi de ani, răspunse Gervase, gândindu-se, în acelaşi timp, că se simţea foarte bătrân în comparaţie cu aceşti tineri ofiţeri, cu alură de şcolari care se joacă de-a războiul.

— Nu ştii cine e fata aceea? întrebă Waldane, în timp ce Gervase îşi îndreptă ochii spre sala de joc de cărţi, unde intenţiona să se retragă pentru tot restul serii.

— Ar trebui? E o persoană importantă?

— S-ar putea spune că da, comentă Waldane. Locuieşte la contele şi contesa de Caddick, pe strada Bellevue, deoarece fiica acestora, lady Rosamond Havelock, e prietena ei. Are un frate, ataşat la ambasada din Haga, dar stă mai mult prin Bruxelles, cu sir Charles Stuart.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Gervase, făcând un semn cu mâna, îndemnându-şi prietenul să-l urmeze.

— Unul dintre ofiţerii cu care vorbeşte, cel mai înalt, cu păr blond, din dreapta ei – e vicontele Gordon, fiul contelui Caddick, continuă Waldane. S-a înrolat la Life Guard, deoarece nu îl paşte niciun pericol în acest

departament, în schimb, poate profita din plin de toate avantajele pe care ţi le oferă o carieră militară. Astfel, poate participa nestingherit la toate paradele magnifice, care le impresionează atât de mult pe toate doamnele. Situaţia se va schimba însă drastic dacă războiul care bate la uşă va avea într-adevăr loc.

— Dar poate războiul le va oferi încă o şansă la glorie, replică Gervase, ieşind din sala de bal şi sperând că prietenul lui îi va dezvălui, în sfârşit, identitate tinerei care-i atrăsese atenţia.

— E lady Morgan Bedwyn, spuse Waldane, ghicindu-i parcă gândul.

Gervase se opri locului şi îl privi cu sprâncenele ridicate.

— *Bedwyn?*

— Da. E mezina acestei familii. Abia a ieşit de pe porţile şcolii. E primul ei bal. Va avea, desigur, mulţi pretendenţi la căsătorie, dacă nu cumva a înhăţat-o deja acest Gordon şi nu va fi anunţată în curând logodna lor. Ar fi mai bine deci să te ţii la distanţă, chiar dacă lupul a preferat să n-o însoţească.

Lupul... Wulfric Bedwyn, ducele de Bewcastle. Deşi nu-i văzuse de nouă ani şi nu se mai gândise la el de vreo cinci, Gervase simţi cum i se strecoară în vene toată ura pe care i-o purtase atunci. Din cauza lui fusese nevoit să stea atât de mulţi ani departe de Anglia – ţara lui şi a tatălui lui. Abia împlinise douăzeci de ani, când o părăsise. Niciodată nu se simţise bine în altă parte. Nici măcar în Franţa, ţara de origine a mamei lui. Lucru firesc, de altfel, de vreme ce se născuse în Anglia şi era moştenitorul unui titlu de conte englez.

Doar din vina lui Wulfric Bedwyn – a cărui prietenie o cultivase cu atâta sârg – viaţa lui se răsturnase cu susul în jos. Exilul îi păruse, încă de la

început, mai rău decât moartea. Se consolase însă cu gândul că devenise, în timp, ceea ce-şi dorise întotdeauna să fie: un crai căruia nu-i pasă de nimeni şi de nimic, în afară de el însuşi, de satisfacerea propriilor dorinţe sexuale sau de altă natură. Dar şi ducele de Bewcastle câştigase destul datorită lui.

Ah, da, se gândi el, uitându-se peste umăr la Waldane, ura, dorinţa arzătoare de a-i întoarce lui Bewcastle răul pe care acesta i-l pricinuise, nu dispăruse deloc din sufletul lui în toţi aceşti nouă ani de când nu-l mai văzuse. Doar că gândul răzbunării se ascunsese bine în adâncul conştiinţei lui.

Acum se afla sub acelaşi acoperiş cu sora duşmanului lui de moarte. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Gervase îşi aruncă din nou privirile peste sala de bal. Fata îşi petrecuse o mână pe sub braţul lordului Gordon, pregătindu-se să-l urmeze pe ringul de dans, unde se formase deja un rând de persoane gata să-şi potrivească paşii în ritmurile muzicii săltăreţe.

Lady Morgan Bedwyn.

Da, aproape că nu-i venea să creadă…

Ce mers mândru are! îşi spuse el, privind-o. Aş putea spune că e chiar arogant, ca al tuturor aristocraţilor prin naştere.

Aş putea să-i fac un mare rău acum, reflectă el în continuare, mijind ochii şi privind-o cu insistenţă.

Ispita era de-a dreptul covârşitoare…

În timp ce ocupă un loc în şirul lung al femeilor şi lordul Gordon – un tânăr cu adevărat seducător – se postă în faţa ei în şirul opus, format din bărbaţi, Morgan îşi aţinti întreaga atenţie spre el. Fiul şi moştenitorul unui conte… Se vedea cât de colo că era foarte potrivit pentru ea. Logodna părea să fie iminentă.

Gândul de a-i provoca un rău se înrădăcină şi mai mult în mintea lui Gervase.

În ciuda aroganţei, fata avea un aer extrem de inocent.

Probabil a avut guvernantă până de curând, se gândi Gervase care, în ciuda reputaţiei, avusese relaţii doar cu femei foarte experimentate şi, mai ales, apropiate ca vârstă. Dacă a ales să-şi încerce acum farmecele cu o fată atât de tânără, era nevoie mai întâi să alunge cumva interesul acesteia pentru tunicile stacojii.

Dacă a ales...

Cum să nu aleagă aşa ceva?

După ce începu muzica, ispita îi dădu ghes şi mai mult.

Lady Morgan Bedwyn dansa cu o graţie desăvârşită, constată Gervase, urmărindu-i trupul subţire, cu sâni mici şi realizând, în acelaşi timp, că nu era tipul care îl atrăsese sexual până atunci. De fapt, nu putea spune că se simţea atras, din acest punct de vedere, de această tânără, cu toate că îi aprecia în cel mai înalt grad frumuseţea.

— Mai mergi, sau nu, în sala unde se ţin jocurile de cărţi, Rosthorn? îl întrebă John Waldane.

— Poate mai târziu, răspunse Gervase, fără a-şi lua ochii dinspre ringul de dans. Mă duc s-o caut pe lady Cameron. Vreau să mi-o prezinte pe lady Morgan Bedwyn, la sfârşitul dansului.

— Ah, înţeleg, răspunse John Waldane, scoţându-şi tabachera din buzunar. Eşti un diavol, Rosthorn! Bewcastle te va provoca la duel doar dacă îţi vei ridica ochii spre sora lui.

— Din câte ştiu, Bewcastle habar n-are să se dueleze, răspunse Gervase, cu dispreţ. Nu uita cine sunt. E destul de neobişnuit să cer să-mi fie prezentată

o fată sau să o invit la dans. Nu intenţionez, desigur, să-i cer să fugă cu mine, stai liniştit, spuse el, deşi în străfundurile sufletului simţi imediat un soi de satisfacţie, imaginându-şi reacţia lui Bewcastle dacă ar fi fugit, într-adevăr, cu lady Morgan Bedwyn.

Da, îşi spuse în sinea lui, se pare că nu-mi displace deloc această idee.

— Pun pariu pe cinci lire că fata va dansa doar cu tinerii ofiţeri, iar ţie nu-ţi va acorda nicio atenţie, râse Waldane, cu poftă.

— Cinci lire? chicoti Gervase. Mă jigneşti, Waldane. Pariem pe zece lire, sau chiar pe o sută, dacă vrei. Vei pierde, te asigur, declară el, fără să-şi ia ochii de la copilă.

Era sora lui Bewcastle, deci o persoană foarte apropiată şi dragă acestuia. Cu ajutorul ei, va putea răni cel puţin mândria, dacă nu inima lui Bewcastle.

Puţin probabil ca acest om să aibă inimă… Ca şi mine, de altfel, îşi spuse Gervase, cu cinism.

Era ciudat cum soarta se întorcea în favoarea lui, dar concluzionă imediat în sinea sa că era timpul ca lucrurile să se schimbe şi în ceea ce îl privea.

Gervase preferase să facă o escală în Belgia, în drumul spre casă, deşi tatăl lui murise de mai bine de un an şi mama îl rugase cu insistenţă să ajungă la Windrush Grange, în Kent, cât mai repede posibil, pentru a-şi prelua atât moştenirea, cât şi atribuţiile şi responsabilităţile ca proaspăt conte de Rosthorn. În martie, când Napoleon Bonaparte evadase de la Elba, el fusese în Viena. Acum, două luni mai târziu, luă hotărârea să se mute la Bruxelles, în Belgia, unde britanicii şi aliaţii lor începeau să se adune pentru a da piept cu Bonaparte. Mulţi dintre englezii care aveau fii în armată începură să se stabilească aici, împreună cu soţiile, fiicele şi alţi membri ai familiilor lor. De fapt,

deoarece Bruxelles-ul devenise, în acea primăvară a anului 1815, unul dintre cele mai sociale locuri posibile, o mulţime de alţi englezi, de categorii diferite, aleseseră să locuiască în această zonă.

Din rândul acestora făcea parte şi lady Morgan Bedwyn, sora ducelui de Bewcastle.

Ah, da, ispita începea să-şi facă tot mai mult loc în sufletul lui.

Soarta i-a întins, în sfârşit, o mână promiţătoare.

*

Lady Morgan Bedwyn era mai tot timpul plictisită şi dezamăgită. Aşteptase cu groază acest sezon şi dăduse o adevărată luptă cu Wulfric, fratele ei mai mare şi capul familiei, cu un an şi ceva înaintea majoratului, pentru a-l convinge să nu dea niciun bal în cinstea celor optsprezece ani ai ei. Nu îi surâsese niciodată ideea de a se expune ca o marfă, în vederea căsătoriei, zâmbind fals pe deasupra unui evantai, spre nişte tineri plini de coşuri – ca şi cum n-ar mai fi nimic important în această lume decât măritişul! Oricum, ea n-ar avea nimic altceva de oferit, în afara aspectului fizic şi a descendenţei aristocratice.

Dar, bineînţeles, Wulfric nu a luat în seamă protestele ei. Nu o certase şi nici n-o contrazisese, însă o privi tăios când îi ascultă argumentele, iar când ridică sprâncenele, deveni mai înfricoşător decât toate urletele unui regiment gata să se avânte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Şi, bineînţeles, mătuşa Rochester, un veritabil dragon, o luă sub aripa ei protectoare când ajunse la Londra şi îi alcătui întreaga garderobă dintr-un fel de uniforme albe, obligatorii la tinerelor fete, care pe Morgan o făceau să arate şi mai tânără şi delicată. Nu după mult timp, veni la Londra şi

sora ei mai mare – lady Freyja Moore, marchiză de Hallmere, însoţită de soţul său, pentru a susţine toate plăţile legate de prezentarea lui Morgan în faţa reginei, apoi la primul ei bal, ca şi la cele dintâi apariţii în societate.

Până la urmă, toate pregătirile se încheiară cu bine, dar Morgan un fiecare moment al acestora, deoarece se simţea permanent ca un obiect… Un obiect extrem de preţios, era adevărat, totuşi un obiect, nicidecum o persoană.

Totuşi, o parte a sufletului ei se bucură că lucrurile stătuseră în acest fel.

În ciuda împotrivirii iniţiale de a sta la Londra întregul sezon, Morgan constată curând că aici îi era permanent stimulată nu numai inteligenţa, ci şi vivacitatea. Sentimentul acesta se accentuă o dată cu vâlva stârnită de evadarea lui Napoleon Bonaparte din Elba şi întoarcerea lui în Franţa. Astfel, saloanele londoneze începură să freamăte de ştiri şi speculaţii cu privire la situaţia existentă, ca şi la cea din viitorul apropiat… Cu siguranţă, poporul francez îl va respinge, susţinură cei mai mulţi dintre cei implicaţi în discuţiile despre acest subiect.

Cu toate acestea, nu se întâmplase aşa, iar Londra fu asaltată de zvonurile unui război iminent.

Dar era oare posibil ca aliaţii, stabiliţi comod în Viena şi pierzându-şi timpul cu discuţii amuzante, să fie pregătiţi de încă o bătălie împotriva lui Bonaparte?

Deveni repede evident că răspunsul era da – şi că lupta ar putea avea loc în Belgia. Ducele de Wellington sosi aici – mai precis la Bruxelles – în aprilie, împreună cu câteva persoane apropiate ca vârstă. Nu după mult timp, acestora li se alăturară o mulţime de personalităţi din întreaga Europă.

Pentru Morgan, întreaga situaţie începu să devină

extrem de fascinantă. Cum era o Bedwyn – şi se ştia faptul că aceştia nu ţineau cont de convenţii sau că unele cuvinte nu se cădea să fie auzite de femei –, tânăra fată participa la toate discuţiile pe acest subiect din cadrul familiei sale.

Spre fericirea ei, după un timp, i se ivi şansa de a pleca şi ea la Bruxelles.

Armata începu să se pregătească de război şi câteva regimente britanice, în frunte cu o mulţime de ofiţeri, se instalară în Londra. Mai târziu, aceştia din urmă începură să apară în public cu diverse misiuni, îmbrăcaţi în uniformele lor strălucitoare; unul dintre ei începu să o curteze pe Morgan cu insistenţă. La rândul ei, aceasta nu părea deloc deranjată de acest fapt, mai ales că tânărul era nimeni altul decât arătosul lord căpitan Gordon, fiul şi moştenitorul contelui de Caddick. Astfel, fură văzuţi de nenumărate ori împreună, făcând plimbări lungi, dansând veseli la baluri, sau în lojă, la operă, alături de părinţii şi sora lui, lady Rosamond Havelock – cu care Morgan se împrieteni foarte uşor.

Căpitanul Gordon primi însă apoi un ordin să plece cu regimentul său în Belgia, iar familia Caddick şi Rosamond îl urmară. De asemenea, sute de persoane din spuma societăţii engleze hotărâră că e cazul să fie alături de ei, aşa că se mutară la Bruxelles.

Când Morgan fu invitată să plece şi ea acolo, toată lumea fu convinsă că între aceasta şi căpitanul Gordon era o relaţie cât se poate de serioasă, cu toate că tânăra fată nu părea dispusă să ia nicio decizie care să o lege pe viaţă de el. Tot ceea ce-şi dorea ea era să meargă la Bruxelles, pentru a face parte din inima evenimentului care pusese pe jar toată Anglia. Acesta fusese, în primul rând, motivul pentru care îl rugase cu atâta insistenţă pe Wulf să fie de acord cu plecarea ei

în Belgia. Mai erau însă şi alte avantaje în deplasarea ei la Bruxelles: acolo nu era niciun Wulfric care să-i urmărească fiecare pas şi nicio mătuşă Rochester care să se încrunte la ea, privind-o prin lornietă. Acolo urma să fie doar cu Alleyne, fratele ei cel mai apropiat ca vârstă, care lucra la ambasadă, având-l ca şef pe sir Charles Stuart. Deşi Alleyne îi promisese lui Wulf să o ţină din scurt, Morgan era sigură că nu va fi deloc aşa.

Pe de altă parte, lady Caddick era foarte indulgentă cu ea. Nu avea de ce să-şi facă probleme nici în privinţa lordului Caddick, deoarece acesta era un bărbat cu un caracter extrem de slab, din câte putuse ea să observe până atunci. Cu Rosamond îi plăcea foarte mult să stea de vorbă, dar, din păcate, aceasta discuta aproape întotdeauna doar despre modă şi baluri. Lord căpitanul Gordon, ca şi alţi ofiţeri, prieteni cu el, temându-se parcă să nu le fie compromisă autoritatea masculină, le îndemna pe doamne să nu-şi bată capul lor frumos cu problemele politice, de care Morgan se dovedea din ce în ce mai interesată. O mare provocare, desigur, pentru cea mai tânără membră a familiei Bedwyn, care crescuse într-o atmosferă lipsită de prejudecăţi de acest gen.

Suita dansurilor săltăreţe din cadrul balului organizat de vicontele Cameron se apropia acum de sfârşit… Morgan se simţise cu adevărat extraordinar dansând cu lordul Gordon, deoarece era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din câţi văzuse vreodată şi, în plus, un excelent dansator.

Adevărul era că, încă din prima clipă în care-l văzuse, simţise că se va îndrăgosti de el. Totuşi, acum, că era mai familiarizată cu el, avea dubii serioase în privinţa lui. Chiar în timpul dansului, când se nimeriseră, ceva mai devreme, pentru câteva minute împreună, Gordon îi mărturisi că îşi lua foarte în serios

rolul de ofiţer şi că era gata să moară pentru ţara lui în lupta împotriva tiraniei, aşa cum era pregătit să-şi dea viaţa pentru mama sau sora lui, dacă era nevoie. Apoi o privi semnificativ, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că nu avea încă dreptul să adauge şi numele ei pe lista celor pentru care era pregătit să se sacrifice.

Atitudinea lui îi păru cam teatrală lui Morgan, dar o şi alarmă, în acelaşi timp. Din câte îşi dăduse ea seama, atât familia Caddick, ca şi alte numeroase persoane, se gândiseră că ea urma să se logodească foarte curând cu Gordon, de vreme ce acceptase să îl însoţească la Bruxelles şi îşi petreceau aşa de mult timp împreună. Totuşi, motivul declarat fusese că Rosamond avea nevoie de o companie feminină.

— Am sperat, îi spuse Gordon după ce orchestra încetă să mai cânte, că muzicanţii vor uita să se oprească, lady Morgan. Am crezut că vom putea dansa toată noaptea.

— Ce nebunie! răspunse ea desfăcându-şi evantaiul şi fluturându-l uşor într-o parte şi-n alta, pentru a-şi răcori obrajii înfierbântaţi. Sunt o mulţime de doamne şi domnişoare care aşteaptă să le inviţi la dans, căpitane.

— Am dorit să dansez doar cu tine, replică el, oferindu-i braţul, pentru a o conduce lângă mama lui. Dar, din păcate, la acest dans nu a fost posibil.

Să fie oare adevărat? se întrebă ea. Poate Gordon să aibă o atitudine atât de prostească? Să nu uit însă că e un bărbat care se pregăteşte să plece la război, poate chiar la moarte. Ar fi nedrept din partea mea să nu-mi amintesc asta. Câtă vreme nu exagerează cu sentimentalismele, orice bărbat, în asemenea circumstanţe, trebuie iertat. Astfel, Morgan se întoarse spre Gordon zâmbind, dar nu ezită să-i spună cu fermitate:

— Poate tu nu doreşti să dansezi şi cu alte fete, însă eu ţin să am şi alţi parteneri de dans.

Locotenentul Hunt-Mathers, aflat în grupul doamnei Caddick şi al lui Rosamond se şi pregăti, de altfel, să o invite pe Morgan la următorul dans. Deşi nu era la fel de frumos ca lordul Gordon, reuşise să o impresionase pe Morgan prin comportamentul lui de o politeţe desăvârşită. Astfel, se întoarse spre el şi îi zâmbi larg, retrăgându-şi în acelaşi timp mâna de sub braţul lui Gordon.

Înainte de a apuca însă să-i spună ceva, observă că lady Cameron se adresă doamnei Caddick, cerându-i permisiunea de a i-l prezenta protejatei sale pe bărbatul care o însoţea. Cum lady Caddick acceptă, Morgan îşi îndreptă toată atenţia spre cei doi.

— Lady Morgan, spuse vicontesa Cameron, zâmbind graţios. Contele de Rosthorn doreşte foarte mult să te cunoască.

Auzind acestea, Morgan îl măsură pe conte din cap până-n picioare, iar ceea ce o surprinse în primul rând fu faptul că acesta nu era ofiţer. Totuşi, avea o ţinută extrem de elegantă, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni până sub genunchi, din mătase gri, o vestă neagră, brodată cu fir argintiu şi un sacou de seară, tot negru, la care asortase o cămaşă fină, cu margini dantelate. Cu toate că nu mai era tocmai tânăr, nu se putea spune despre el că nu era atrăgător. În plus, avea nişte ochi gri, extrem de pătrunzători.

Dar Morgan nu simţi niciun fel de interes pentru persoana lui, considerându-l asemenea tuturor bărbaţilor care-i fuseseră prezentaţi în ultima vreme. Contele nu se sfii să o privească admirativ, dar acest fapt nu era o noutate pentru Morgan, care ştia că lumea o considera frumoasă, deşi ea personal ar fi preferat să nu fie atât de smeadă şi de slabă. Nu îi era,

desigur, necunoscut nici faptul că, fiind fiica unui duce, cu o zestre considerabilă, atrăgea o mulţime de bărbaţi singuri, de toate vârstele şi de toate rangurile. Era deci o partidă şi stârnea interesul multora, cu toate că în percepţia generală avea o relaţie serioasă cu Gordon şi urmau să se logodească în curând.

Fu însă politicoasă cu bărbatul care îşi exprimase dorinţa să o cunoască acum şi îl întrebă cum se simte, chiar dacă în mintea ei se ivi imediat gândul că nu putea avea nici cel mai mic interes sentimental faţă de el, şi nici de altă natură. Temându-se apoi că acesta intenţiona să o invite la dans, îi aruncă o privire arogantă, care de obicei descuraja orice pretendent nedorit. Pe urmă, brusc, se simţi extrem de obosită, ca şi cum ar fi avut un car de ani, pe umerii ei, nu doar optsprezece.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc, îi răspunse contele şi vocea lui i se păru imediat extrem de potrivită cu sclipirile amuzate ale ochilor săi. Cum aş putea să mă simt altfel, de vreme ce tocmai mi s-a împlinit dorinţa de a fi prezentat celei mai frumoase domnişoare de la acest bal?

Cuvintele acestea măgulitoare fuseseră totuşi spuse ca şi cum bărbatul ar fi râs de el însuşi că a fost în stare să le rostească.

Morgan nu catadicsi să-i răspundă, dar îşi undui evantaiul prin faţa obrajilor, privindu-l cu sprâncenele ridicate şi o expresie semeaţă. Era, de altfel, o expresie caracteristică pentru toţi membrii familiei Bedwyn.

O considera cumva o gâsculiţă fără minte?... Crezuse că se va fâstâci şi se va înroşi de plăcere auzindu-i stupizeniile? Dar, la urma urmelor, de ce nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva? Femeile, în majoritatea lor, sunt încântate când li se fac asemenea complimente.

Cum amuzamentul din ochii lui se înteţi, Morgan presupuse că bărbatul îi citi gândurile.

— Foarte bine.

Dar cuvintele lui următoare o consternară.

— Sper că mai ai un dans nepromis, în seara asta şi mi-l vei acorda mie.

La naiba! îşi spuse ea, oprindu-se un moment din fluturatul evantaiului şi căutând repede în minte un mod politicos de a-l refuza. Astfel, deşi ura minciunile, se gândi să-i spună că promisese deja toate dansurile din acea seară.

Nu apucă însă să spună nimic, deoarece interveni Gordon în discuţie:

— Oh, mă tem că lady Morgan le-a promis deja colegilor mei toate dansurile următoare, spuse el pe un ton afectat, aşa cum obişnuia când îşi considera partenerul de discuţie inferior.

Ochii lui Morgan se lărgiră cu furie. Cum îşi permite?!

Dar înainte ca ea să aibă satisfacţia de a-i da o replică muşcătoare, contele de Rosthorn se întoarse spre căpitan şi, ridicând o sprânceană, îi spuse pe un ton neutru:

— Felicitările mele, căpitane. Mă simt însă constrâns să te atenţionez asupra neînţelegerii de care dai dovadă. Nu ţie ţi-am cerut să dansezi cu mine.

Morgan abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Ah, ce l-a mai pus la punct! se gândi ea satisfăcută şi brusc îl văzu pe conte într-o cu totul altă lumină. Un bărbat cu un spirit atât de ascuţit, capabil să dea o replică usturătoare pe cel mai amabil ton cu putinţă, nu putea să nu fie pe gustul inimii ei. Îi amintea de fraţii săi…

— Mulţumesc, lord Rosthorn, spuse Morgan, de parcă înainte n-ar fi existat nici cea mai mică

încontrare în atitudinea ei. Poate dansul care va veni după următorul?

Apoi realiză că, deşi ţinuta lui părea la prima vedere ireproşabilă, exista totuşi ceva infamant în ea, dar nu putea să spună cu exactitate ce anume. Poate era doar faptul că avea o vârstă considerabilă faţă de ea şi ştia mai multe despre lume şi viaţă. Nu că ea ar fi fost o naivă, dar el avea o nonşalanţă aproape periculoasă, din punctul ei de vedere.

— Va fi o onoare pentru mine. Abia aştept, răspunse contele.

Poate ochii lui strălucitori şi vocea uşor tărăgănată, care îmi creează această impresie ciudată, decise Morgan… Dar nu, continuă ea să reflecteze, e ceva mai mult decât atât… Vorbeşte cu accent franţuzesc…

Cum contele se îndepărtă, pentru moment, de grupul lor, Morgan îl urmări cu privirea, ridicându-şi gânditoare sprâncenele.

— A avut noroc că sunt şi doamne de faţă, spuse lordul Gordon, cu vocea gâtuită de furie. Altfel, i-aş fi aruncat o mănuşă în faţă.

Morgan ignoră cu desăvârşire această remarcă a lui, aşa că lady Caddick interveni imediat:

— Dragă domnişoară Morgan, misteriosul conte de Rosthorn pare să fie foarte atras de tine, de vreme ce a insistat să-i fii prezentată.

— E chiar atât de… misterios, mamă? se interesă Rosamond, continuând să-l urmărească pe conte cu o privire plină de admiraţie.

— Oh, da, răspunse lady Caddick. Cu un an în urmă, a moştenit titlul şi averea tatălui său, dar nimeni nu l-a mai văzut de ani de zile. Se zvoneşte că a stat ascuns pe undeva, pe Continent, culegând informaţii preţioase pentru guvernul britanic.

— E spion, atunci? întrebă Rosamond uimită.

— Nu iese niciodată fum, fără foc, draga mea, răspunse lady Caddick. Poate aşa se şi explică apariţia lui aici, în Bruxelles, tocmai acum, când e nevoie de cei mai inteligenţi englezi în lupta împotriva Franţei.

Interesul lui Morgan pentru conte crescu şi mai mult, auzind toate acestea.

Un om cu adevărat periculos, îşi spuse ea, dar perechile de dansatori se înşirară deja pe ringul de dans, iar orchestra era pregătită să înceapă prima melodie din potpuriul următor. Locotenentul Hunt-Mathers se prezentă în faţa lui Morgan, făcând o plecăciune scurtă şi oferindu-i braţul.

2

Gervase îşi petrecu următoarea jumătate de oră în sala pentru jocuri de cărţi, plimbându-se printre mese, dând din cap în semn de aprobare şi schimbând amabilităţi cu prietenii. În acelaşi timp, era foarte atent la sunetele muzicii care răzbăteau dinspre salonul de dans, imaginându-şi silueta zveltă a domnişoarei Morgan Bedwyn traversând în paşi de dans ringul…

Cât de frumoasă poate să fie, îşi spuse el, cu gândul la pielea ei fină şi la ochii mari, căprui, cu gene dese, ca nişte franjuri. Şi ce mult îl amuzase reacţia ei la complimentele lui, în mod deliberat exagerate. Îl privise de sus, ca o regină blazată. Nu era deloc proastă.

Aroganţa era, desigur, o trăsătură caracteristică întregii familii Bedwyn. Bewcastle excela, oricum, în această privinţă. Gervase se convinsese de asta, la ultima lor întâlnire. Expresia de pe faţa domnişoarei

Morgan Bedwyn sugerase nu doar aroganţă, ci şi vanitate şi mândrie – ceea ce l-a întărâtat şi mai mult să-şi ducă planul la îndeplinire.

Muzica se opri, în sfârşit, fiind înlocuită de sunetele stridente ale conversaţiei vesele, începută imediat de către invitaţii la recepţia din acea seară. Era timpul să se ducă printre ei şi să-şi revendice partenera… Nimeni alta, decât sora lui Bewcastle.

Veselia din sala de bal îl făcu pe conte să-şi spună că oamenii aceia uitaseră cu totul de motivul care-i adusese în Belgia: iminenţa unui război. Probabil că tocmai perspectiva unei astfel de catastrofe îi îndemna pe oameni să trăiască la maxim clipa prezentă.

După câtva timp, Gervase descoperi locul în care se afla Morgan şi se îndreptă într-acolo. Când se apropie, o salută mai întâi pe lady Caddick, dând uşor din cap, apoi se înclină în faţa tinerei fete:

— Lady Morgan, spuse el, dansul următor l-aţi rezervat pentru mine, nu-i aşa?

Morgan încuviinţă cu discreţie, având aceeaşi atitudine de regină, de dinainte.

Gervase observă imediat că atât ea, cât şi tânăra blondă din dreapta ei, împreună cu ofiţerii care le înconjurau, îl priviră cu o ostilitate nedisimulată.

— Va urma un vals, interveni tânăra blondă. Ştiţi să dansaţi vals, lord Rosthorn?

— Bineînţeles, o asigură el. Recent, am petrecut câteva luni la Viena. Valsul e ultimul răcnet acolo, în materie de dans.

— Rosamond! o apostrofă lady Caddick pe tânăra blondă, mai mult, probabil, pentru că i se adresase contelui fără a-i fi fost prezentată înainte. Aveţi permisiunea să dansaţi cu lady Morgan, lord Rosthorn, continuă bătrâna doamnă, întorcându-se cu graţie spre

Gervase. A primit aprobarea patroanei Almack-ului.

Acesta îşi întinse braţul spre Morgan, care îşi aşează uşor degetele înmănuşate peste mâneca hainei lui.

— Aprobarea patroanei Almack-ului? repetă Gervase în timp ce se îndepărtară, ridicându-şi sprâncenele. Ce înseamnă asta?

— Ah, totul e aşa de plictisitor, replică lady Morgan, cu o privire care-l făcu pe conte să se gândească din nou la o regină blazată. Nicio domnişoară nu are permisiunea să danseze vals, într-o sală de bal londoneză, până nu i se acordă acest drept din partea a nu ştiu câtor persoane.

— Adevărat?… De ce oare?

— Nu toată lumea agreează valsul. E considerat prea alert.

— Prea alert? întrebă contele, apropiindu-şi capul de al ei.

— Da. Şi indecent, continuă ea, cu un ton sarcastic.

— Ah, am înţeles, răspunse el râzând.

Bătrâna Anglie! Nu se va schimba niciodată. Va rămâne mereu la fel de pudică, se gândi contele, încruntându-se uşor.

— Eu însă am dansat vals de nenumărate ori, acasă, cu maestrul meu. Şi cu fraţii mei, bineînţeles, se confesă Morgan. Pentru primul meu bal, a trebuit, totuşi, să am o droaie de permisiuni, înainte de a aborda acest tip de dans, atât de controversat.

— Dar nu mai eşti un copil, la urma urmei, replică Gervase, cu o expresie şocată.

— În mod sigur, nu, răspunse ea, în timp ce ocupară un loc mai retras, de pe ringul de dans, aşteptând să înceapă muzica.

Doamne, cât e de frumoasă, se gândi contele,

privind-o lung.

— Spuneţi-mi… Sunteţi spion britanic? nu se putu ea abţine să nu întrebe.

Gervase o privi direct în ochi, surprins de modul brusc în care schimbase ea subiectul.

— Aşa se zvoneşte, continuă Morgan. Se spune că aţi stat departe de Anglia foarte mulţi ani. Unii oameni cred că aţi fost în slujba guvernului britanic, în nişte misiuni care solicitau pe cineva cu o inteligenţă deosebită.

— Vai, mă tem că nu sunt chiar atât de romantic, răspunse Gervase. Am stat departe de Anglia timp de nouă ani, pentru că am fost trimis în exil de către… tatăl meu.

— Ah, da?

— Da. Din cauza unei femei, răspunse el zâmbind… I s-a furat o bijuterie foarte valoroasă şi…

— I-aţi furat-o dumneavoastră?!

— Nu. Dar nu-şi neagă fapta toţi hoţii?

Morgan îl privi un moment, pe sub sprâncenele arcuite.

— Regret că nu sunteţi spion, spuse ea apoi, cu toată seriozitatea. Deşi, dacă aţi fi fost, nu mi-aţi fi răspuns, desigur, la întrebările despre situaţia militară a Angliei, în aceste moment, adăugă ea, întorcându-şi capul spre podiumul orchestrei, care se pregătea în sfârşit să cânte.

Gervase îşi puse mâna dreaptă peste talia ei – atât de subţire, încât ar fi putut s-o cuprindă toată în cele două palme – iar cu stânga apucă mâna ei dreaptă. Braţul ei liber se odihni pe umerii lui.

E aşa de fragedă şi de minunată, se gândi contele. Şi e sora lui Bewcastle.

Gervase fusese întotdeauna un dansator excelent. Adorase mereu figurile elegante ale

menuetului şi cadrilului, cele atât de viguroase, ale dansului tradiţional – şi, bineînţeles, dramatismul erotic al valsului. Poate englezii erau înţelepţi că îi fereau pe tineri de piruetele seducătoare ale acestui dans.

Contele începu să-i conducă paşii, testându-i în acelaşi timp cunoştinţele cu privire la specificul valsului, dar şi abilitatea de a se lăsa îndrumată.

Fusese instruită foarte bine, conchise el după un timp, dar avea ceva în plus, în afară de precizie şi acurateţe. Simţise asta încă din primele momente ale dansului, când începură să se dezlănţuie amândoi, asemenea tuturor celorlalte perechi aflate pe ring.

Morgan nu se arătă deloc dispusă să mai deschidă vreun subiect de discuţie, aşa că Gervase se conformă, concentrându-şi atenţia asupra mirosului suav al pielii ei: săpun floral, cel mai probabil, sau colonie cu iz de violete.

Şi – Doamne! — ce alură feciorelnică are! se gândi el. Cât de uşor se mişcă şi ce trup cald are, continuă el să reflecteze, simţind, în acelaşi timp, vârful pantofilor ei foarte aproape de ai lui.

— Aşa dansează englezii vals? se interesă el zâmbind.

— Da, răspunse ea, ridicându-şi privirile spre el. Nu dansează toată lumea vals în felul acesta?

— Îmi permiţi să-ţi arăt cum se dansează vals la Viena, *chérie?* o întrebă el.

Ochii lui Morgan se lărgiră de uimire, dar Gervase n-ar fi putut să spună dacă din cauza răspunsului lui cu privire la vals sau a formei de alint pe care o folosise.

Contele o răsuci apoi, cu paşi lungi, trăgând-o într-un colt, iar ea îl urmă fără să crâcnească. Ba mai mult decât atât, îi zâmbi.

Valsul s-a impus, de altfel, datorită paşilor lui expansivi şi deloc mecanici. Era un dans senzual, cu

atenţia concentrată asupra partenerului, iar muzica era parcă anume făcută să-ţi dea frisoane de plăcere în tot trupul.

Gervase dansă deci aşa cum îi fusese valsului menit să fie dansat: cu ochii aţintiţi în ochii partenerei, cu mintea concentrată la ea, cu urechile la muzică şi lăsând melodia şi ritmul acesteia să se infiltreze în toate celulele fiinţei sale.

Se rotiră, în paşi mărunţi sau mai ampli până când lumina lumânărilor din candelabrele de deasupra lor deveni doar un vârtej auriu, dar Morgan nu-şi pierdu nicio clipă echilibrul.

Când muzica primului vals din suita programată se opri, ochii îi străluceau cu putere, făcând-o să arate şi mai atrăgătoare decât înainte.

— Oh! exclamă ea. Îmi place foarte mult cum se dansează valsul la Viena.

Contele îşi apropie şi mai mult faţa de a ei.

— Dar crezi că patroanele de la Almack ar aproba ca acest stil să fie adoptat şi la Londra?

— În mod sigur, nu, spuse ea, după care izbucni în râs. Peste câteva clipe, muzica începu din nou, dar de data aceasta fu o melodie mult mai lentă.

Gervase o purtă însă, la fel ca înainte, printre celelalte perechi, diversificându-şi cu dibăcie lungimea paşilor, de la foarte mici, la foarte largi, forţând-o pe Morgan să-şi mlădieze când spatele, când gâtul. În mod clar, contele simţea ritmul muzicii cu tot trupul şi se dăruia pe de-a-ntregul magiei acesteia.

Morgan reuşi să ţină pasul cu el, deşi ochii îi rămaseră aţintiţi doar în ochii bărbatului care începu să nu mai ţină cont de niciun fel de reguli şi o lipi strâns de corpul său.

— Nu m-am gândit niciodată că valsul poate să fie atât de…

— Romantic? o întrerupse el zâmbind. Sau… erotic? îi şopti apoi în ureche.

— Agreabil, răspunse ea, după care se încruntă, cu aroganţa manifestată înainte. Cuvântul folosit de dumneavoastră n-a fost deloc potrivit. Şi de ce mi-aţi spus… *chérie?*

— Pentru că am stat nouă ani pe Continent, răspunse el – şi am vorbit mai mult în limba franceză, în acest timp. Şi… pentru că mama mea e franţuzoaică.

— Deci, dacă mi-aţi fi spus acest cuvânt în limba engleză, ar fi fost „iubito”?! Sau… dacă nu v-aţi fi petrecut ultimii nouă ani pe Continent, ori dacă mama dumneavoastră ar fi fost englezoaică?…

— Nu, probabil că nu, îi zâmbi el, privind-o în ochi. Aş fi trăit în continuare cu sensibilităţile şi inhibiţiile englezeşti. Ce groaznic ar fi fost! Sunt foarte norocos că mama mea e franţuzoaică, *chérie.*

— Nu-mi mai spuneţi aşa! răspunse Morgan furioasă. Nu vă permit! Sunt englezoaică şi am toate inhibiţiile şi sensibilităţile femeilor din Anglia.

Şi, mai ales, se gândi contele, eşti sora lui Bewcastle. El însă ştie să-şi ascundă mai bine spiritul rebel sub masca de aristocrat. Dincolo de aspectul tău inocent clocoteşte o fire extrem de pasională.

— Permite-mi să nu te cred, replică Gervase zâmbind. Dar dacă nu-ţi voi mai spune *chérie,* cum altfel voi avea permisiunea să-ţi spun? Morgan nu e un nume potrivit pentru fete.

— A fost alegerea mamei mele. Şi fraţii mei au nume mai puţin obişnuite, ca şi surorile mele. Al meu, totuşi, nu e chiar atât de ciudat. N-aţi auzit de legenda lui Morgan de Arthurian? Şi ea era femeie.

— Şi vrăjitoare, pe deasupra. Consideri deci că ai un nume care ţi se potriveşte?

— N-are niciun sens să mai discutăm despre asta. Pentru dumneavoastră eu nu pot fi doar Morgan, ci *lady* Morgan.

Contele izbucni în râs şi, cum muzica atacă melodia ultimului vals din suită, o cuprinse din nou cu o mână de mijloc, iar cu cealaltă îi luă mâna dreaptă.

— Ce bine că vom dansa iarăşi, comentă ea, luminându-se la faţă. Vă plictiseşte valsul, nu-i aşa? Cred că sunteţi de acord cu mine.

— Dacă dansăm în stil englezesc, da, sunt de acord că nu-mi face prea mare plăcere. Dar dacă vom dansa după moda vieneză, va fi mult mai… ăăă… interesant, nu?

— Când aţi făcut pauza în vorbire, aţi fost pe punctul să folosiţi din nou cuvântul acela, am dreptate? Am impresia, lord Rosthorn că flirtaţi pe faţă cu mine. Mi se pare revoltător! Dar aveţi grijă!… Nu sunt aşa de naivă, cum par. Bine. Să dansăm acest vals în stil vienez, din nou, pentru că e, într-adevăr, mult mai interesant, continuă ea zâmbindu-i.

Cum în surâsul ei părea a se fi strâns tot soarele şi toată căldura unei zile de vară, contele se gândi că Morgan juca un joc identic cu al lui – sau ceea ce credea ea că era jocul lui.

E mult mai interesantă decât m-am aşteptat – se gândi el. Mi-ar putea deveni un duşman veritabil.

Apoi, realiză imediat că spera acest lucru.

— Ai reuşit să mă provoci, *chérie,* spuse contele, zburând cu ea pe ringul de dans. Vom valsa cum ai vrut, atunci. Într-un stil erotic, continuă el, privind-o în ochi.

Obrajii fetei se înroşiră cu putere, dar nu-i evită privirile, aşa încât contele îi întoarse zâmbetul.

*

Aproape toţi vizitatorii englezi din Bruxelles fuseseră alungaţi curând într-un sat din regiunea Schendelbeke, peste podul temporar de pe râul Dender, unde – pe malul de lângă Grammont – ducele de Wellington începu să revizuiască detaşamentele din cavaleria britanică. Mareşalul prusac von Blücher era şi el prezent.

Era un cadru extrem de pitoresc pentru un astfel de spectacol, iar spectacolul, în sine, de-a dreptul impresionant. Mai întâi, cavaleria se postă într-un singur rând, pentru inspecţie, iar Morgan, care stătea ceva mai încolo, într-un landou – împreună cu Rosamond şi contele şi contesa de Caddick – putu să jure că atât miile de cavaleri, cât şi caii lor, încremeniră pur şi simplu. Apoi, lordul Uxbridge, comandantul cavaleriei îşi conduse oastea prin faţa ducelui, într-un marş perfect, cu mişcări atât de bine sincronizate încât păreau a fi cu toţii o singură forţă, gata să se reverse, în orice moment.

— Cum ar putea o femeie normală să nu se îndrăgostească de unul dintre aceşti ofiţeri? comentă Rosamond, privind cu admiraţie convoiul.

Nu-i răspunse însă nimeni, iar Morgan se gândi că prietena ei era uneori tare prostuţă.

În acelaşi timp, nu putu să nu recunoască, în sinea ei, cât de mult o bucura faptul că putea să participe la un astfel de eveniment, în loc să stea la Londra, cu mătuşa Rochester. Pe de altă parte, nici aici nu se simţea întotdeauna în acord cu ceilalţi. Aşa fusese, de exemplu, cu ceva timp în urmă, când încercase să-l atragă pe contele Caddick într-o discuţie despre disciplina militară şi respectarea dreptului uman la individualitate… Doamnele o priviră încruntate, iar contele mormăi în barbă, nemulţumit de

remarca ei.

Acum, oştenii din Life Guard îşi reluară locurile de dinaintea defilării şi Morgan analiză cu admiraţie întreaga splendoare stacojie a grupării lor compacte, precum şi caii lor magnifici, consideraţi a fi cei mai buni din Europa, conform părerii lordului Gordon, care se afla, la rândul lui, în acele momente, printre ofiţerii din fruntea trupelor.

Rosamond declarase, la un moment dat, că dacă luptătorii britanici vor primi ordin să se avânte în vreo bătălie împotriva francezilor, aceştia vor fugi de ei, mâncând pământul. Morgan era de altă părere şi spera ca englezii să nu-i subestimeze pe francezi, care luptaseră întotdeauna cu multă vitejie sub conducerea lui Napoleon Bonaparte. Ţinu însă acest gânduri pentru ea.

După ce trecerea în revistă a cavaleriei luă sfârşit, căpitanul Gordon, împreună cu alţi câţiva ofiţeri, prieteni cu el, veni să-i salute pe părinţii acestuia, ca şi pe cele două tinere.

Morgan se întrebă atunci dacă spectacolul paradei din acea după-amiază nu avea ceva din caracteristicile unei reprezentaţii de circ, cu toate că acei bărbaţi păreau atât de pregătiţi să meargă la război, deci să ucidă şi să fie ucişi. Cu toate acestea, îi părea de neconceput ca aceşti bărbaţi atât de frumoşi să fie târâţi într-o luptă disperată.

— Ducele Wellington aşteaptă cu nerăbdare sosirea celorlalte trupe străine aliate, comentă lordul Gordon, postându-şi calul foarte aproape de locul în care stătea Morgan. Se spune că se teme ca nu cumva trupele experimentate, alături de care a luptat în peninsulă, să nu se întoarcă din America la timp, pentru a-l susţine în bătălia cu francezii, dacă aceştia vor avea nebunia să ne atace aici. Dar se vede cât de

colo că avem o cavalerie puternică şi capabilă să-i înfrunte cu succes pe duşmani, chiar dacă am începe lupta în acest moment.

Colegii lui ofiţeri încuviinţară râzând veseli.

— Nu eşti de acord cu mine, lady Morgan, după ce ai văzut parada noastră? întrebă lordul Gordon.

— Tu, personal, pari să fii în mare formă, într-adevăr, răspunse Morgan.

— Toţi cei din Life Guard sunt în mare formă. E un fapt cunoscut că suntem... spuma armatei, ca să spun aşa. Toţi tinerii englezi de rang înalt aleg să facă parte din Life Guard, dacă familiile lor îşi pot permite acest lux şi, în plus, avem cei mai extraordinari cai. N-ai observat cu câtă invidie şi veneraţie ne privesc cei din alte trupe de cavalerie sau cei de la infanterie ori artilerie? în special cei cu jachete verzi?...

Colegii lui izbucniră din nou într-un râs plin de satisfacţie, iar lady Caddick zâmbi cu mândrie. Rosamond era angajată într-o discuţie privată cu maiorul Frank, care îşi postă calul lângă uşa trăsurii, din dreptul ei.

Morgan ar fi dorit să nu pară toţi aşa de tulburaţi, ca un grup de elevi care prezic câştigarea unei partide de crichet împotriva unei echipe şcolare rivale. Apoi se întrebă cum se va comporta o astfel de trupă, atât de necoaptă la minte, în bătaia focului armelor... Cei cu jachete verzi, la care făcuse lordul Gordon referire, erau căliţi în bătălii importante şi mulţi vorbeau despre ei cu un respect considerabil.

— Da, cei din Life Guard arată într-adevăr magnific, fu ea de acord.

Lordul Gordon îi zâmbi cu căldură.

— Nu ai de ce să-ţi faci probleme în privinţa noastră, lady Morgan, continuă el. În plus, te asigur că niciun francez întreg la minte nu va mai lupta alături

de Bonaparte, dacă va scăpa de asta. Pe de altă parte, Bruxelles-ul e înconjurat de aliaţii noştri, care formează un adevărat zid de protecţie. Şi mai e ceva... Cei din Life Guard nu se vor da bătuţi niciodată. Eşti deci în siguranţă, aici.

— Nu am niciun fel de teamă, lord Gordon, îl asigură ea.

— Nu te-am fi invitat să vii cu noi la Bruxelles, dacă ar fi fost vreun pericol, interveni lady Caddick. L-am asigurat pe duce, fratele tău, că vom avea grijă de tine.

— Într-un fel, regret că Bonaparte nu va apuca să pună piciorul în Bruxelles, spuse lordul Gordon, cu un zel adolescentin, concentrându-şi întreaga atenţie asupra lui Morgan. Mi-ar fi plăcut să îi arătăm de ce sunt în stare englezii în general şi divizia noastră, Life Guard, în particular. Dacă Wellington ne-ar fi luat cu el în luptele din

Spania, i-am fi pus imediat cu botul pe labe pe francezi şi i-am fi alungat în ţara lor, cât ai clipi.

— Poate n-ar fi fost, totuşi, chiar aşa, comentă Morgan. Dar, acum sunteţi aici...

Morgan fu extreme de indignată de cuvintele lordului Gordon, deoarece până anul trecut, fratele ei, Aidan, fusese ofiţer de cavalerie şi luptase împotriva francezilor, atât în Spania, cât şi în Portugalia şi Franţa, sub conducerea lui Wellington. Dar fratele ei îi vorbise întotdeauna cu respect despre toate forţele militare: cavalerie, infanterie sau artilerie, fie că aparţineau englezilor, fie că aparţineau aliaţilor. Chiar despre francezi îi vorbise cu respect. Asta poate pentru că era mai matur şi mai experimentat.

Gândurile îi fură întrerupte brusc de apariţia contelui de Rosthorn, care călărea alături de un bărbat pe care ea nu-l ştia, la scurtă distanţă de caleaşca

familiei lordului Gordon.

Deşi nu-l mai văzuse pe conte de la balul familiei Cameron, Morgan îl recunoscu imediat.

Momentele petrecute în timpul valsului cu el îi rămaseră foarte vii în minte, deşi contele o tratase atunci cu o familiaritate care-i displăcuse total. Era, cu siguranţă, o fire libertină şi crezuse probabil că şi ea era la fel.

Contele se apropie acum şi mai mult de ei, aşa că Morgan încercă să-şi alunge din minte gândurile legate de primul ei bal.

Când dădu cu ochii de ea, expresia feţei contelui de Rosthorn deveni extrem de amuzată, iar în colţul gurii îi apăru un surâs sarcastic.

Tânăra fată îşi mută repede privirile de la el, prefăcându-se că nu-l observase.

Contele însă îşi îndemnă calul să se grăbească spre trăsura familiei Caddick.

Ofiţerii se dădură uşor într-o parte, surprinşi.

— Ah, lady Caddick, spuse lordul Rosthorn, pe un ton deosebit de amabil, cu ochii aţintiţi doar asupra lui Morgan. Sper că sunteţi bine…

— Lord Rosthorn! exclamă lady Caddick. V-a plăcut parada? Eu am fost extrem de mândră şi de încântată de ceea ce am văzut astăzi.

— Şi eu la fel. Ceea ce vreau însă să vă spun acum e că intenţionez să organizez un picnic în pădurea Soignes şi tocmai caut muşterii.

— Un picnic! exclamă Rosamond, întrerupându-şi discuţia cu maiorul Franck şi aruncându-i lui Morgan o privire plină de strălucire.

— Da. Un picnic sub clar de lună, replică lordul Rosthorn, întorcându-se spre Rosamond şi zâmbindu-i cu căldură, după care se răsuci din nou spre mama ei. Ar fi o mare onoare pentru mine, lady Caddick, dacă

aţi accepta să vă număraţi printre oaspeţii mei, împreună cu fiica dumneavoastră şi cu lady Morgan.

Rosamond bătu fericită din palme…

— Şi cu soţul şi fiul dumneavoastră, desigur, continuă contele. De asemenea, puteţi să invitaţi, la rândul dumneavoastră, orice ofiţer din Life Guard.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la asta, lord Rosthorn, răspunse lady Caddick. Vom fi foarte fericiţi cu toţii să participăm, nu-i aşa, Caddick? spuse ea apoi, întorcându-se spre soţul său.

— Da, va fi splendid, mormăi contele Caddick.

— Mă bucur că sunteţi de acord, replică lordul Rosthorn. Vă voi căuta atunci cât mai curând posibil, pentru a vă da şi alte detalii.

După asta, salută respectuos şi se îndreptă spre prietenul său, care îl aşteptase ceva mai departe.

Înainte de a pleca însă îi mai aruncă lui Morgan o privire scânteietoare, de parcă ar fi dorit să-i amintească un secret ştiut numai de ei doi.

Ce nemernic, se gândi ea. Probabil a vrut să-mi spună iar *chérie.* Ba mai mult decât atât, atitudinea lui i-a putut face pe toţi să creadă că sunt invitaţi la picnicul lui doar datorită mie. Ar fi trebuit să-l refuz, de faţă cu toată lumea. De ce naiba n-am făcut asta? Parcă şi accentul ăla franţuzesc şi l-a pus şi mai mult în valoare, ca şi cum s-ar fi gândit că eu îl găsesc irezistibil. Ah, dar ideea lui cu picnicul sub clar de lună e atât de tentantă.

— Cine se crede, acest Rosthorn? întrebă cu o voce iritată lordul Gordon, dând uşor cu palma în uşa trăsurii lângă care şedea Morgan. Se aşteaptă, poate, să fim cu toţii impresionaţi de titlul lui, deşi n-a mai pus piciorul în Anglia de un car de ani, dar s-a fâţâit în schimb pe Continent, făcându-şi o reputaţie

îndoielnică. În plus, a dat buzna la balul familiei Cameron, fără să fie invitat de nimeni şi a avut îndrăzneala să-i ceară domnişoarei Morgan să danseze primul vals cu el, când se cădea ca eu să fac asta.

— Nu am promis nimănui setul de valsuri, căpitane, interveni Morgan. Şi ar fi fost nepotrivit să dansez cu tine din nou, când am dansat împreună toată suita de melodii populare. Contele de Rosthorn a cerut să-i fiu prezentată, după care m-a întrebat foarte politicos dacă sunt de acord să dansez şi cu el, iar eu i-am răspuns că da.

— Nu m-aş fi mirat deloc dacă te-ar fi silit să dansezi cu el.

— Nimeni nu mă poate sili, la nimic, căpitane. Repet. Contele s-a comportat foarte civilizat. Ca şi astăzi, de pildă, când a venit şi a adresat invitaţia la picnic mamei tale.

— Ah, da? Iartă-mă atunci, răspunse lordul Gordon, încruntându-se.

Discuţia lor în contradictoriu se transformase aproape într-o ceartă, pentru că Morgan nu suporta bărbaţii posesivi.

Nu e soţul meu, aşa că nu are niciun drept să se comporte astfel. Dar nici chiar soţului meu nu i-aş putea tolera un astfel de comportament, se gândi ea, iritată.

Ah, în ce am intrat, îşi spuse apoi, petrecându-l pe contele de Rosthorn cu privirea. Am ajuns să iau apărarea unui bărbat pentru care nu simt nimic, în afara faptului că mă plictiseşte cumplit.

Ce urma după asta?

În Belgia, pregătirile pentru război continuară în acelaşi ritm. În fiecare zi soseau alte şi alte ajutoare, dar se spunea că ducele de Wellington tot nu era mulţumit. Dar toate acestea, mai nimeni nu credea că era vreun pericol serios pentru Bruxelles. Totuşi, câţiva dintre cei care însoţiseră militarii aici se întorseseră în Anglia, pentru mai multă siguranţă. Cei rămaşi se aruncară cu şi mai mare entuziasm în petrecerile care se organizau zilnic, hotărâţi să rămână lângă soţii, fraţii sau copiii lor cât mai mult timp posibil.

Picnicul organizat de lordul Rosthorn se bucură de o popularitate care o întrecu pe cea a tuturor distracţiilor de până atunci. De altminteri, din zecile de invitaţii trimise, doar trei fură refuzate.

Ideea acestui tip de picnic se datora în întregime unui impuls de moment, recunoscu Gervase în sinea lui, după ce discutase cu lady Caddick, în ziua cu parada militară la care luase parte doar în speranţa că o va revedea pe lady Morgan Bedwyn.

Waldane râsese de el şi-i spusese cu maliţiozitate că va fi invidiat de toţi organizatorii de petreceri din Bruxelles, fireşte, cu condiţia să nu plouă taman în acea zi. Dar Gervase nu-l luă în seamă. Angajă o agenţie, îi dădu mână liberă, cerând doar să fie invitate toate personalităţile aflate în acel moment în regiune şi îşi văzu de viaţa lui în continuare, ca şi cum ar fi fost el însuşi doar unul dintre invitaţi.

Când sosi ziua stabilită, toate pregătirile fură definitivate, iar singura lui grijă rămase vremea. Dar, după o dimineaţă cu ploi intermitente, spre după-amiază cerul se înseninâ şi soarele străluci cu putere până la apus. Luna apăru chiar înainte de lăsarea întunericului, iar mai târziu se aprinseră mii de stele, care îşi împrăştiară strălucirea peste tot ţinutul. De

asemenea, noaptea fu mai caldă decât de obicei, în acea perioadă a anului.

Gervase le porunci celor de la agenţie să ducă mâncarea la locul stabilit, îndreptându-se el însuşi într-acolo şi aşteptându-şi oaspeţii cu nerăbdare.

Sper că lady Morgan nu va găsi o scuză ca să lipsească, îşi spuse contele, amintindu-şi aerul plictisit cu care îi privise tânăra fată când se întâlniseră după parada militară.

E foarte mândră, îşi urmă el firul gândurilor. Sper să nu mă pedepsească inventând o durere de cap sau cine ştie ce altceva, doar ca să rămână acasă.

Apoi îşi dădu seama că tocmai mândria care o caracteriza o va determina să nu se prefacă bolnavă pentru a nu accepta provocarea lui.

În mod sigur a observat că o provoc, zâmbi el uşor. Nu e naivă, ca alte fete de vârsta ei.

Era un joc care-l putea costa foarte mult.

*

Morgan alesese să se îmbrace cu o rochie de seară de un verde-pal, care i se păruse foarte potrivită cu evenimentul. Acum, stând în caleaşca deschisă, alături de Rosamond, cu spatele la cai, în vreme ce lordul şi lady Caddick şedeau cu faţa la ei, se gândi că nu ar fi fost posibil să existe o seară mai frumoasă decât aceea, pentru a organiza un picnic. Apoi ridică privirea spre cerul plin de stelele care îşi trimiteau lumina până la ei, printre ramurile bogate ale copacilor din jur.

Probabil va veni foarte multă lume, îşi spuse ea, amintindu-şi câtă lume invitase contele de Rosthorn. Chiar şi Alleyne acceptase să se prezinte la acest picnic.

În plus, numărul ofiţerilor invitaţi era considerabil, iar printre ei se afla – nici nu s-ar fi putut altfel! — şi lordul Gordon.

Ea, însă, se hotărâse cu mare greutate să plece de acasă. La începutul serii îi trimisese doamnei Caddick un mesaj prin care o anunţa că preferă să rămână în camera ei şi să citească. Lady Caddick însă nici nu voise să audă una ca asta şi chiar ea ajunsese până la urmă la concluzia că era mai bine să aibă o confruntare cu lordul Rosthorn şi să-i explice că, dacă organizase picnicul pentru a o impresiona, făcuse o mare eroare de judecată… Va trebui să-l determine să înţeleagă faptul că atenţia unui crai, cum era el, o plictisea la culme, deşi nu se mai confruntase niciodată cu acest tip de tentativă de seducere. Întotdeauna fusese suficient ca Wulfric să-şi ridice o sprânceană, pentru a-i alunga din jurul ei pe cei care doar îndrăzniseră să o privească mai mult decât permitea buna-cuviinţă. Iar mătuşa Rochester o păzise mereu, ca o pasăre de pradă uriaşă, gata să sară la gâtul oricărui bărbat care se apropia de ea.

Dar, admise Morgan în sinea ei, există totuşi o mare bucurie în perspectiva de a mă confrunta cu un bărbat care avea reputaţia lordului Rosthorn.

— Ce cald e aerul încă, remarcă lady Caddick, dar mă tem că se va răcori foarte curând. Poate ar fi trebuit să venim aici în caleaşcă, nu crezi, Caddick?

Lordul Caddick protestă imediat, iar cele două tinere schimbară un zâmbet, deoarece şi ele preferau trăsura.

— Cum e la un picnic de seară?…

Rosamond repetă de nenumărate ori această întrebare, în ultimele zile.

— E la fel ca la un picnic de zi? se interesă ea.

Vor sta cu toţii tolăniţi pe pături, mâncând

friptură de pui şi chiftele de homar, după care vor bea vin? Se vor plimba prin pădure? Dar nu va fi prea întuneric printre copaci? Poate întunericul era un bun prilej pentru te pierde în pădure cu o persoană care-ţi place, sugeră ea.

Dacă asta mi se va întâmpla mie, se gândi Morgan, persoana aleasă va fi, fără doar şi poate, căpitanul Gordon… Sau contele de Rosthorn. Ar fi o provocare interesantă, la urma urmei.

Pădurea din Soignes îi păru lui Morgan ca o catedrală măreaţă, cu aerul ei mirosind a tămâie. Erau mult mai puţine tufişuri decât îşi închipuise, iar de fiecare parte a drumului se afla câte un şir de fagi, cu trunchiuri înalte şi albe, ca nişte coloane de marmură. Ramurile lor se ridicau spre cer, aplecate uşor peste drum, ca un plafon traforat. Toate astea îţi inspirau însă o mare veneraţie, aşa cum numai catedralele gotice o puteau face. Simţeai imediat că te afli într-un loc încărcat de forţă, dar şi de mister, ca şi cum ai fi plonjat dincolo de această lume.

Gândindu-se la toate acestea, Morgan simţi brusc că viaţa ei din ultimele luni fusese extrem de banală. Îi era dor acum de atmosfera de la ţară şi de orele de solitudine, pe care le apreciase întotdeauna foarte mult.

— Mă întreb dacă la acest picnic vom avea destulă lumină pentru a vedea ce anume mâncăm? remarcă Rosamond. Se pare că pădurea nu e cel mai potrivit loc pentru un picnic.

Dar contele de Rosthorn se gândise la toate problemele şi se găsiră şi soluţii.

Astfel, când se apropiară şi mai mult de locul în care li se spusese că va fi organizat picnicul, observară imediat lanternele – în număr foarte mare şi în toate culorile curcubeului – agăţate de crengile copacilor.

Pădurea le păru atunci de-a dreptul încântătoare şi extrem de romantică.

— Ah, e minunat, spuse Rosamond, cu ochii strălucind de admiraţie.

Pe lângă copaci, fuseseră aşezate mese joase, acoperite cu pânze albe, imaculate, pe care se găseau diverse farfurii din porţelan chinezesc, tacâmuri din argint şi pahare de cristal. De asemenea, pe fiecare dintre mese fusese amplasată câte o lămpiţă, cu lumină colorată.

Dar splendoarea nu era doar de ordin vizual.

— Ascultă, spuse Morgan, ridicându-şi uşor o mână.

Cum trăsura se opri, iar zgomotul roţilor şi al tropăitului cailor încetă, putură să audă nestingheriţi sunetele muzicii care se revărsa peste întregul ţinut.

Îşi dădură seama că erau produse de o mică orchestră cocoţată pe un podium, printre copaci, dincolo de marginea drumului.

Lângă podiumul pentru orchestră, fusese instalat un ring de dans, construit tot dintr-o platformă din lemn.

— Ah, vom şi dansa, comentă Rosamond, strângând-o pe Morgan de braţ.

Da, se gândi Morgan. Contele a apelat la experţi pentru organizarea acestui picnic. Despre acest eveniment se va vorbi multe zile de acum încolo. Poate chiar săptămâni.

Lângă trăsura lor opriră în curând altele, dar cei mai mulţi dintre invitaţi sosiseră deja. Printre ei, săreau în ochi jachetele stacojii ale ofiţerilor care răspunseseră invitaţiei contelui.

— Vom avea parte, în mod sigur, de cea mai reuşită petrecere a sezonului, declară Morgan.

În timp ce vizitiul le deschise poarta trăsurii şi le

ajută să coboare, mezina familiei Bedwyn îl văzu pe contele de Rosthorn îndepărtându-se de prietenii lui şi grăbindu-se să-şi întâmpine noii musafiri.

Arăta absolut splendid, îmbrăcat tot numai în alb şi argintiu, cu pantaloni sub genunchi şi ciorapi de mătase albi. Deşi formală, era o ţinută care îl avantaja extraordinar, deoarece avea picioare lungi, musculoase şi foarte frumos dăltuite.

După ce contele o ajută pe doamna Caddick să coboare, întinse repede mâna spre Morgan, zâmbindu-i larg.

— Parcă am fi într-o idilă pastorală, lord Rosthorn, nu-i aşa? comentă Morgan, punându-şi o mână în mâna lui. Organizarea este minunată. Trebuie să vă felicit.

— Atunci, efortul meu n-a fost în zadar, îi răspunse el zâmbind şi privind-o adânc în ochi.

Apoi, după ce Morgan coborî, contele se întoarse spre Rosamond.

Ah, deci nu m-am înşelat, se gândi Morgan.

— Suntem sigure că ne vom distra la acest picnic mai mult decât la orice altă petrecere din acest sezon, lord Rosthorn, spuse Rosamond, veselă. Nu-i aşa, Morgan?

— Eu, personal, voi face totul în acest sens, promise contele, cu ochii aţintiţi spre Morgan.

Pe urmă, îi oferi un braţ doamnei Caddick şi îi conduse chiar el spre o masă aflată lângă orchestră şi foarte aproape de ringul de dans, explicându-le că de acolo vor avea o perspectivă desăvârşită asupra întregului picnic.

Peste câteva momente, un chelner se apropie de ei, având în mâini o sticlă de vin, învelită într-un şervet de pânză albă, scrobită.

În următoarea oră, Morgan şi însoţitorii ei stătură

aşezaţi la masă, privind cu interes în jur.

După ce sosiră toţi invitaţii, fură aduse, rând pe rând, bucatele. De fapt, o cină rece, dar somptuoasă, cu feluri fine, care fură savurate în timp ce orchestra cântă, susţinută de un tenor. Frumuseţea glasului acestuia aduse lacrimi mari în ochii lui Morgan.

Nu peste mult însă, lordul Caddick se scuză şi se duse să ţină companie unui grup de bărbaţi, prieteni cu el.

Căpitanul Gordon o invită apoi pe Morgan la o plimbare prin pădure, iar maiorul Frank, pe Rosamond; lady Caddick, observând nerăbdarea fiicei ei, le dădu consimţământul.

Orchestra luă în curând o pauză, iar dansatorii se întoarseră la locurile lor.

— Când ne vom reîntoarce noi, va reîncepe şi orchestra să cânte, spuse lord Gordon oferindu-i lui Morgan braţul. Nu îmi place acest ring de dans şi nici atmosfera, care e departe de ce am crezut eu, dar sper că tu te simţi bine aici.

— Foarte bine, replică Morgan. Mă încântă toţi aceşti copaci minunaţi, ca şi luminile colorate, care compensează, cu siguranţă, faptul că ringul de dans e din lemn. În plus, orchestra cântă desăvârşit, iar acustica e ideală.

— Mă bucur să aud că eşti mulţumită de tot. Mă temeam că nu te vei simţi bine.

Adevărul e că mi-ar fi plăcut acum mult mai mult să stau să pictez priveliştea, decât să socializez, se gândi ea.

Când se întoarseră, îl găsiră pe lordul Rosthorn la masa lor, stând de vorbă cu lady Caddick.

— Ah, iată-vă, în sfârşit, spuse el. Sper că v-a plăcut cina.

— Da, vă mulţumim, răspunse Morgan,

observând în acelaşi timp cât de mult contrastau hainele lui deschise la culoare, cu cele ale ofiţerilor.

Şi totuşi, îşi urmă ea gândurile, el arată mult mai masculin decât cel mai chipeş şi mai elegant dintre ofiţeri.

— Accepţi să faci o plimbare şi cu mine, lady Morgan? întrebă apoi contele.

Ah, doar eu, îşi spuse Morgan. Nu şi Rosamond.

— Te poţi duce, lady Morgan, interveni lady Caddick. Lord Gordon îşi drese glasul, gata să protesteze, dar gestul lui involuntar exprimă exact contrariul.

Morgan acceptă propunerea contelui, deoarece fu extrem de curioasă să vadă cum se va comporta cu ea, având în vedere faptul că organizase picnicul de dragul ei.

Contele îi oferi braţul şi Morgan constată că era mult mai înalt decât ea, care totuşi se considera destul de înaltă, pentru o femeie.

— A fost, desigur, o provocare, pentru dumneavoastră, să organizaţi un picnic sub lumina lunii, comentă Morgan în timp ce se îndepărtau.

— A fost o provocare, recunoscu el, dar mai mult pentru domnul Pepin şi cei de la agenţia sa. Îţi place că am adus mese şi scaune, în loc să aleg păturile? continuă contele privind în jos spre ea, cu ochii strălucind de o lumină ciudată.

— Da. E mult mai comod să stai pe scaune, decât pe pături.

— Ah, aş fi fost distrus dacă ai fi preferat păturile, răspunse el, ducându-şi la inimă mâna rămasă liberă.

Morgan zâmbi, dar mai mult fără voia ei.

— Mai am o întrebare, continuă contele. N-ar fi fost mai bine să nu agăţăm lămpi şi să lăsăm ca zona să fie luminată doar de lună şi de stele? Crezi că

domnul Pepin a făcut o alegere potrivită?

— Da, a făcut o alegere foarte bună. Felinarele n-au făcut decât să sporească şi mai mult frumuseţea cadrului natural.

— Doamne, aş fi fost devastat dacă mi-ai fi dat alt răspuns.

De data asta, Morgan izbucni de-a binelea în râs.

Cine ar putea lua în serios acest mod de a flirta? se întrebă ea, amuzată. Eu, în orice caz, nu. În plus, constat că lordul Rosthorn e mult mai inteligent decât am crezut. Ştie că am intuit jocul lui şi nu face eforturi să mai ascundă nimic. În schimb, ţine să mă simt bine alături de el. Da, mă distrez cu adevărat, ceea ce e, desigur, mult mai bine decât să mă simt plictisită.

Încet, încet, se îndepărtară destul de mult de locul picnicului, dar nimeni nu-şi făcuse griji din această pricină, deoarece nu fură căutaţi nici de lady Caddick, nici de nimeni altcineva. Nici măcar de Alleyne, care onorase, bineînţeles, invitaţia contelui.

Morgan speră însă că se vor întoarce la ceilalţi înainte ca lipsa lor să provoace comentarii indecente.

Contele nu se arătă totuşi deloc grăbit să renunţe la compania ei, iar când se întoarseră, în sfârşit, printre oaspeţi, îi ţinu mâna captivă sub braţul său, exprimându-şi astfel dorinţa de a rămâne cu ea, chiar dacă era gazda petrecerii şi nu formau nici pe departe un cuplu.

Probabil de mâine vor începe cu toţii să bârfească pe seama noastră, se gândi ea, încruntându-se uşor… Lady Morgan, care e aproape logodită cu lordul Gordon, a fost răpită de contele de Rosthorn… Ce situaţie! Dar el asta şi urmăreşte, în mod sigur, continuă ea să reflecteze.

— E aşa de mult zgomot aici… Am început să regret că i-am cerut agentului să invite atâta lume. Aş

fi preferat să pot sta cu tine de vorbă, într-o cameră izolată.

— Nu e chiar aşa de multă lume, totuşi. Putem discuta liniştiţi şi în aceste condiţii.

— Ah, crezi că m-am gândit la ceva indecent, când am spus că aş fi preferat să fiu singur cu tine? Nu-mi jigni sensibilitatea de gentleman, lady Morgan. Dar mai bine să-ţi arăt ce surpriză mi-a făcut domnul Pepin, chiar înainte de sosirea oaspeţilor. Nu trebuie să stai tot timpul în vizorul protectoarei tale, crede-mă.

Morgan aruncă o privire în direcţia doamnei Caddick, care discuta cu nişte ofiţeri.

Aşi uitat de existenţa mea, se gândi Morgan.

— Bine, să mergem, spuse apoi.

Contele o conduse spre drumul principal, mărginit de copacii încărcaţi cu fel de fel de lămpiţe cu lumini multicolore.

— E de-a dreptul fantastic, nu-i aşa? spuse el zâmbind, îmi pare rău acum că nu m-am implicat mai mult în organizarea acestei petreceri.

— Da, aţi avut parte de o organizare strălucită, dar nu doresc să mergem mai departe. Sunt deja convinsă că totul a fost făcut cum nu se putea mai bine.

— Crezi că vreau să te răpesc, *chérie?* râse contele, amuzat. Aşa, în văzul tuturor oaspeţilor mei? Toată această zonă, în care ne aflăm, e vizibilă din toate părţile. Vreau doar să-ţi arăt un loc mult mai liniştit, pe una din cărările alăturate. Imediat ce se vor sătura de dansat, toate perechile vor da buzna acolo. De ce să nu fim noi primii? Vino. O să-ţi placă.

Accentul lui franţuzesc deveni mult mai pronunţat; toate acestea, plus faptul că-i spusese din nou *chérie,* o determină să ia în vedere o altă etapă a jocului lui, cu mult mai periculoasă.

Dar de ce m-a ales tocmai pe mine, din atâtea alte tinere? se întrebă ea. Poate pentru că eu sunt mult mai bogată decât ele. Deşi nu am auzit să se spună despre el că ar fi un vânător de zestre.

— Mi-aţi arătat deja destule, replică ea, cu o privire inocentă.

— Ah, te temi să nu fiu cumva lupul cel rău, nu? Te rog să mă ierţi, lady Morgan… Nu pot să-i fac curte unei fete căreia îi e teamă de mine.

Da, am ştiut că doreşte să mă curteze. Era evident, încă de la început. Am reacţionat exact aşa cum se aşteptase el.

— Dar nu mă tem de dumneavoastră, spuse ea, imediat. Noi, cei din familia Bedwyn, nu avem niciun fel de temeri, vă asigur. Să ne continuăm drumul, deci.

Contele o conduse pe un drum din apropiere, la fel de luminat ca şi cel principal, dar unde impresia că eşti izolat de toată lumea era extrem de puternică.

— Ah, în sfârşit pot să spun şi eu că mă bucur de această seară, remarcă lordul Rosthorn. Începe să fie cum mi-am imaginat.

— V-aţi imaginat că veţi fi singur, cu mine? întrebă ea, ridicându-şi sprâncenele.

— Da, *chérie.*

— Tot acest eveniment l-aţi organizat pentru mine, nu-i aşa?

— Am sperat că te va amuza, e adevărat.

— Dar de ce? întrebă ea, oprindu-se locului.

— De ce mi-am închipuit că te va amuza gestul meu? Pentru că eşti foarte tânără, *chérie.* Şi persoanele de vârsta ta adoră picnicurile, muzica şi lumina lunii. Nu este aşa?

— Am vrut să spun… De ce aţi ţinut să faceţi acest gest extravagant pentru mine?… Sunt o străină pentru dumneavoastră. V-a costat o avere, acest

eveniment.

— Cum să fii o străină pentru mine? Nu mi-ai fost prezentată?… N-am valsat împreună?

— Vi se pare suficient, ca să cheltuiţi atât de mulţi bani pentru cineva? Eu sunt convinsă, lord Rosthorn, că intenţiile dumneavoastră, în ceea ce mă priveşte, nu sunt deloc onorabile.

— Nu sunt onorabile? răspunse el, izbucnind în râs. N-o să-ţi cad în genunchi acum, rugându-te să devii contesa mea, dacă asta doreşti. Dar la balul familiei Cameron am simţit că eşti un spirit liber, avid de aventură. Am greşit?

— Şi dacă am un spirit liber trebuie să accept să fiu obiectul dumneavoastră de distracţie? replică ea, furioasă. Aţi mers prea departe, lord Rosthorn!

— Chiar aşa? spuse el dându-şi capul într-o parte şi analizând-o cu atenţie.

— Ce planuri aţi avut şi aveţi cu mine? Să mă sărutaţi?… Să mă seduceţi?

— Să te seduc? întrebă el, ducându-şi o mână la inimă şi părând extrem de şocat. Aş fi organizat această petrecere, cu toată hoarda asta de invitaţi, dacă aş fi avut un astfel de gând?

— Dar n-aţi negat că nu aţi plănuit să mă sărutaţi.

— Ai vorbit la trecut, remarcă el surâzând, apropiindu-şi capul de al ei.

Morgan se retrase imediat şi spuse furioasă:

— Să plecăm de aici imediat, lord Rosthorn! Chiar dumneavoastră aţi spus că de la picnic se vede toată zona. Sau doriţi să fiţi văzut sărutându-mă?

— Poate ar trebui, într-adevăr, să te temi de mine, spuse el după un timp, încrucişându-şi braţele la piept. Doar ai auzit ce reputaţie am. S-ar putea să fiu într-adevăr periculos.

Morgan îl privi lung şi, în acel moment, simţi cu adevărat că în faţa ei se află un bărbat de care ar fi mai bine să se ferească, în viitor. Totuşi, spuse râzând:

— Cred că vreau foarte mult să văd diferenţa dintre zona în care e picnicul şi această parte a ţinutului.

— Ah, deci eşti interesată doar de natură…

— Poate o să vă permit şi să mă sărutaţi, înainte de a ne întoarce… Sau… Poate nu… Dar dacă o voi face, nu va fi un sărut furat, ci unul dăruit şi… simţit ca atare…

Contele îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă.

— Şi nu te temi că nu voi aştepta până atunci şi îţi voi fura un sărut cu mult înainte?

— Nu, pentru că nu vă voi permite asta. Şi… poate nu vă voi permite să mă sărutaţi niciodată.

Contele surâse amuzat, apoi întrebă:

— Şi ce anume din studiul tău asupra naturii te interesează astăzi, în mod particular?

Morgan începu să se simtă mult mai bine departe de mulţimea gălăgioasă de la picnic. Astfel, îşi închise ochii şi inspiră adânc.

— V-aţi gândit vreodată cât de norocoşi suntem noi, oamenii, că avem parte în viaţa noastră de atâtea contraste? spuse ea, cu un aer visător.

— De tipul… Femei-bărbaţi?… Aproape-departe? … Sus-jos? întrebă el râzând.

Morgan deschise ochii şi îl privi ca şi cum abia atunci l-ar fi văzut cu adevărat. Dacă ar fi pus această întrebare altor persoane, n-ar fi făcut decât să se uite la ea cu uimire.

— Lumină şi umbră, sunet şi linişte, companie şi solitudine, spuse Morgan, cu seriozitate.

— Sacru şi profan, mare şi mic, război şi pace.

— Oh, nu. Acestea nu sunt contraste. Ceva ce

nouă ne pare urât, poate să fie frumos pentru altcineva. Şi ce ne pare nouă mic sau mare, dintr-o altă perspectivă poate să arate altfel.

— În opoziţie sunt doar două feţe ale aceleiaşi monede, nu pot exista una fără cealaltă, surâse el.

— Da.

— Dar ca să avem această discuţie, ai vrut să înaintăm în pădure?

— Ah, adevărul e că am dorit să mai stau puţin departe de toţi petrecăreţii.

— Ah, m-ai ucis! Am aranjat toată această distracţie pentru tine, dar tu te-ai plictisit printre invitaţii mei.

— Acum, după ce am savurat liniştea pădurii o să mă bucur cu adevărat de petrecere, nu vă faceţi griji. A fost o idee minunată, să organizaţi un picnic aici. Vă mulţumesc că m-aţi invitat.

— Eşti încântătoare, spuse contele. Nu mă mai pot abţine. Trebuie să-ţi fur un sărut.

Morgan realiză că o trec fiorii, dar nu de frică, în mod sigur. Era dorinţă.

Dar îşi aminti imediat că era o Bedwyn, aşa că spuse cu răceală:

— Nu îmi veţi fura niciun sărut. Am venit aici cu intenţia clară de a mă lăsa sărutată de dumneavoastră. Deci… Sărutaţi-mă.

Preţ de câteva momente, contele nu făcu nicio mişcare, privind-o doar cu un licăr amuzat în ochi.

Morgan ridică din sprâncene şi îi susţinu privirea. Apoi, contele îi cuprinse faţa în mâini. Morgan se aşteptă să urmeze un gest agresiv şi zguduitor, dar buzele lui, când le atinseră pe ale ei, fură calde, moi şi delicate. Astfel, în primul moment, Morgan nu simţi decât dezamăgire, aşa că îşi strânse instinctiv gura. Cu toate acestea, Gervase începu să-i mângâie buzele cu

ale lui, după care îşi plimbă limba pe toată suprafaţa lor, muşcând-o uşor, cu dinţii, pe cea de jos. Apoi îşi strecură vârful limbii printre buzele ei, pentru a le presa partea interioară. Căldura respiraţiei lui îi dezmierdă obrajii.

Efectul acestui sărut – descoperi ea – nu se limită doar la nivelul buzelor, ci întreaga cavitate a gurii ei reacţionă, precum şi pieptul, sânii, abdomenul şi coapsele.

Când Gervase se îndepărtă de ea încet, Morgan înţelesese deja cât de periculos putea să fie un sărut. În timpul acestuia, simţise focul arzător din trupul lui cu întreaga ei fiinţă şi devenise şocant de conştientă de toată masculinitatea lui.

— Minunat, *chérie,* spuse contele, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp. Extraordinar, într-adevăr. Dar acum trebuie să ne întoarcem la musafirii mei şi la echipa ta de pază.

După ce spuse acestea, contele făcu o plecăciune uşoară în faţa ei şi îi oferi din nou braţul.

Şi iată că aşa, se gândi Morgan, aruncându-i o privire fugară înainte de a-l prinde de braţ, iată că el e cel care câştiga. E un viclean şi jumătate. Va uita desigur de existenţa mea după această seară şi va porni să caute altă pradă.

Wulfric şi mătuşa Rochester ar fi făcut apoplexie, dacă m-ar fi văzut sărutându-mă aşa cu acest bărbat, îşi spuse ea în continuare. Şi… pe bună dreptate. Am căzut în plasa unui crai, care – din cine ştie ce motiv – m-a ales tocmai pe mine pentru a fi noua lui victimă. Nici nu pot să spun, de fapt, care dintre noi a învins, în această situaţie.

Poate a fost doar… mat… ca la şah.

4

Gervase observă imediat că oaspeţii lui realizară – aproape cu toţii – din ce direcţie au apărut şi ei într-un târziu la petrecere. În mod sigur, se va vorbi mai încolo sau mâine despre faptul că Morgan a stat mai mult în compania mea, în astă-seară, decât în cea a lui Gordon.

Totul va decurge deci conform planului pe care l-am făcut.

Problema era însă că tânăra Bedwyn îi plăcea foarte mult. Se deosebea cu totul de celelalte fete pe care le cunoscuse până atunci.

Are coloană vertebrală, îşi spuse, iar jocul pe care l-a făcut e foarte asemănător cu al meu. E greu de spus care dintre noi doi e învingătorul.

— Dumnezeule! Am uitat cu totul că sunt gazda acestui eveniment, spuse el oftând. Trebuie să anunţ începerea dansului. Şi unde mai pui că eu sunt cel care are obligaţia să facă deschiderea acestei noi etape a petrecerii şi să dansez cu o doamnă aleasă de mine, sau cu prima care acceptă. Primul dans va fi un vals, aşa că te rog să dansezi tu cu mine, *chérie.* Vrei? continuă el.

— Oh, bine, răspunse ea, fără să stea prea mult pe gânduri.

Contele o conduse spre platforma din lemn de lângă podiumul orchestrei, iar după ce se urcară, anunţă:

— Începe dansul! Vals! Vă rugăm să poftiţi pe ring! Apoi, înainte ca musafirii să umple scena, contele se întoarse spre orchestră şi făcu un semn uşor din cap.

Nu după multă vreme, sunetele muzicii se

revărsară peste toată pădurea, iar Gervase o cuprinse pe Morgan de mijloc, luându-i mâna dreaptă în mâna lui liberă. Pe urmă, îşi potriviră paşii în ritmul muzicii, dansând mai întâi singuri, dar curând alte şi alte perechi veniră lângă ei, înconjurându-i.

Ce cadru perfect pentru vals, se gândi el. Parcă am face parte din fiinţa pădurii şi a nopţii… Parte din dansul vieţii, la urma urmelor.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Morgan îşi îndreptă ochii spre stelele care parcă se învârteau o dată cu ea, dincolo de vârtejul crengilor copacilor. Apoi, izbucni în râs.

— Ah, *chérie,* în ce armonie perfectă ne rotim amândoi, spuse contele. Tu şi eu… pe ringul de dans…

— Sunteţi un maestru al pauzelor dintre cuvinte, nu-i aşa? răspunse ea cu aroganţă, iar zâmbetul îi dispăru cu desăvârşire.

Fu rândul contelui să râdă…

Planul meu se va îndeplini mult mai greu decât am crezut, se gândi el. Dar nu-mi pare deloc rău. Fiecare pas nou pe care-l fac e cu atât mai îmbucurător.

La sfârşitul dansului, Gervase nu mai avu prilejul s-o predea pe Morgan el însuşi protectoarei ei, deoarece se treziră lângă ei cu un bărbat care o cuprinse pe fată cu putere de braţ şi o forţă să îl urmeze.

— Mulţumesc, Rosthorn, spuse acesta, cu o politeţe rece. O voi conduce eu pe lady Morgan la lady Caddick.

Lordul Alleyne Bedwyn semăna foarte mult cu fratele lui mai mare, mai ales acum când, în mod evident, era îngrozitor de supărat.

Gervase nu-l întâlnise niciodată, înainte de a pleca pe Continent, dar de când se afla la Bruxelles îl

văzuse de două ori, iar în acea seară îl întâmpină la sosire şi-i mulţumi pentru prezenţă.

Acum, contele se înclină în faţa lui Morgan şi mai apucă doar să-i zâmbească, înainte de a fi luată de lângă el.

Ah, iată primul pas cu adevărat important în îndeplinirea planului meu, îşi spuse lordul de Rosthorn, îngustându-şi ochii şi uitându-se lung după cei doi fraţi.

*

— Ei bine, Morg, spuse Alleyne după ce o conduse pe sora lui spre una din cărările care duceau la drumul principal şi se îndepărtară destul de lumea aflată la petrecere. Cred că te-ai distrat de minune în seara asta.

— Desigur. Toţi cei prezenţi sunt negri de invidie acum, că nu le-a venit lor mai întâi ideea de a face un picnic sub clar de lună, în această pădure.

— Îndrăznesc să spun că da, răspunse el, dar ştii foarte bine că nu la asta m-am referit. Sper că nu te-ai îndrăgostit de Rosthorn. Îmi închipui că ai mai multă minte.

— Dacă m-am îndrăgostit de… Eşti nebun?… Nu mă îndrăgostesc de orice bărbat care catadicseşte să-mi acorde puţină atenţie.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el sec. Nu înţeleg cum a putut lady Caddick să se comporte atât de iresponsabil şi să-ţi acorde permisiunea de a te plimba cu Rosthorn prin pădure, de parcă aţi fi fost căsătoriţi… Unde mai pui că pe urmă aţi lipsit amândoi aşa de mult timp de la petrecere că era cât pe-aici s-o pornesc în căutarea ta. Ca să nu mai vorbesc de modul în care v-aţi privit când aţi dansat, de parcă aţi fi fost doar voi doi aici. Te vei putea declara norocoasă dacă

nu se va bârfi despre toate astea, mâine, în tot ţinutul. Şi mai ales, dacă nu va ajunge la urechile lui Wulf toată istoria. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că lady Caddick nu te va supraveghea cum se cuvine. Ea i-a cerut lui Wulf să-ţi dea voie să vii aici, promiţându-i că va avea grijă de tine.

— Dar n-a făcut nimic iresponsabil. Şi nici eu. Nu e nimic necuviincios în faptul că accepţi să faci o plimbare cu un bărbat care ţi-a fost prezentat. Chiar şi mătuşa Rochester mi-ar fi acordat permisiunea de a face o plimbare în compania contelui de Rosthorn. Şi permisiunea de a dansa cu el o aveam încă de la balul trecut. Că nu a aşteptat să înceapă dansul şi celelalte perechi de pe ring şi am început înaintea lor cu mult, iar nu e vina doamnei Caddick, şi nici a mea. Nu aveam de unde să ştim că lordul va proceda astfel.

— N-are niciun sens să mai discutăm, Morgan. La ora asta ar fi trebuit să fii în pat deja.

— Nimeni nu te-a însărcinat să fii garda mea, Alleyne. Chiar n-ai avut altceva mai bun de făcut în seara asta decât să mă urmăreşti pe mine? Sunt atâtea domnişoare frumoase care ar fi fost fericite să danseze cu tine.

Chiar dacă îi era soră, Morgan putea să-şi dea seama de marea frumuseţe a lui Alleyne. Chiar dacă moştenea nasul proeminent al familiei Bedwyn – ea, din fericire, scăpase de acest „dar” – Alleyne stârnea admiraţia tuturor, datorită siluetei lui armonioase, a părului negru ca abanosul, a tenului creol şi a feţei perfect ovale.

— I-am promis lui Wolf că voi fi cu ochii pe tine. Şi bine am făcut, pentru că Rosthorn are nişte gânduri necurate cu tine.

— Nu-i adevărat. E un gentleman. Ne-a făcut plăcere să fim unul în compania celuilalt în seara asta.

Atâta tot.

— Păi asta e problema. Omul are o reputaţie foarte proastă. A făcut o mulţime de victime printre femeile de pe Continent. Se spune că nu era întotdeauna în cea mai bună companie. În plus, când a plecat din Anglia, se pare că a făcut-o tot din cauza lucrurilor necurate în care a fost implicat.

Morgan îşi pierdu cumpătul.

— Ah, Alleyne!…

— Wulf nu-l va considera niciodată pe contele de Rosthorn un gentleman. Poţi să fii sigură de asta. Şi nici nu poate fi un pretendent eligibil pentru tine.

— Eligibil? Dar, ce?… E necesar ca orice bărbat care invită la dans o fată să aibă în minte căsătoria?

— În cazul lui Rosthorn, e mai bine să nu aibă niciun fel de gânduri cu tine. Dar am crezut că eşti îndrăgostită de Gordon.

— Ah, Gordon a devenit aşa de plictisitor… E destul de frumos pentru a face ca orice fată să-şi piardă o vreme mintea din cauza lui, dar e complet imatur.

— Ştiu că pot avea încredere în tine, Morg, răspunse el, strângându-i cu putere mâinile. Totuşi, eşti încă inocentă şi uneori inocenţa e deosebit de periculoasă. Îmi promiţi că vei fi atentă, în ceea ce-l priveşte pe Rosthorn? Dacă vrei, o să vorbesc eu cu el, să-i cer să te evite.

— Dacă o să faci asta, eu o să iau una din cărţile alea faimoase ale lui Freyja şi o să ţi-o arunc în faţă, ca să-ţi remodelez nasul! Ştiu şi singură să am grijă de mine! Am destulă minte pentru asta. În plus, lady Caddick e o însoţitoare cu experienţă, iar lordul Rosthorn – aşa cum ţi-am spus deja – un gentleman.

Alleyne surâse satisfăcut şi îi ciufuli uşor părul.

— Te voi duce acum înapoi la lady Caddick. Sunt

convins că Gordon abia aşteaptă să danseze cu tine.

Morgan încuviinţă, dar nu putu să nu se întrebe, în acelaşi timp, care ar fi reacţia fratelui ei dacă i-ar spune că picnicul a fost organizat în mod special pentru ea. Ba mai mult, că a ales în mod deliberat să-l însoţească pe contele de Rosthorn în pădure şi i-a permis acestuia să o sărute, chiar dacă ştie foarte bine că e un depravat.

Totuşi, spera ca Alleyne să nu îl abordeze pe Gervase pentru a-i cere să o evite şi, mai ales, că Wulf nu va afla nimic despre toată această afacere.

Nu se simţea însă vinovată pentru nimic. Nu i se întâmplase nimic rău. Ba, chiar dimpotrivă. Un afemeiat cu o experienţă bogată încercase să se joace cu ea, dar reuşise să-i întoarcă armele împotriva lui. Putea spune deci că avea de ce să fie mândră de ea.

De-acum încolo, contele de Rosthorn se va gândi, cu siguranţă, de două ori înainte de a-şi pierde timpul şi banii pentru a cuceri puştoaice.

Puştoaice! Ha! Cerule! Dar eu sunt lady Morgan Bedwyn.

*

Gervase nu mai avu niciun prilej să discute cu Morgan, timp de câteva zile…

După picnic se iscaseră, într-adevăr, o mulţime de bârfe pe seama lor, în toate saloanele importante din Bruxelles. Astfel, contele bănuia că fuseseră multe persoane cărora le venise ideea să le scrie despre cele petrecute la petrecerea dată de el şi familiilor lor din Anglia.

Planul lui se îndeplinea încet, dar sigur.

Nu avea, de altfel, de ce să se grăbească.

Într-o dimineaţă, în timp ce îşi făcea plimbarea

călare pe Allee Verte, o văzu pe lady Morgan, în şaua unui cal superb. Era însoţită de Rosamond Havelock, care călărea un armăsar la fel de frumos ca cel al prietenei ei.

Amândouă erau extrem de elegante, dar lady Morgan pur şi simplu strălucea.

Gervase le salută discret, ridicându-şi uşor pălăria de pe cap şi aşezând-o imediat la loc.

Lady Morgan îi răspunse cu o plecăciune scurtă.

— Bună dimineaţa, le spuse el zâmbind, oprindu-şi calul în dreptul lor.

— Bună dimineaţa, lord Rosthorn, răspunse Morgan. E o zi minunată, nu-i aşa?

— Da. După două zile de ploaie, e extraordinar că putem să ieşim din nou în aer liber.

— Aşa e, replică Morgan, oprindu-şi calul. Aţi avut noroc că a fost o vreme atât de frumoasă în seara în care aţi organizat picnicul.

— Se pare că da.

— A fost un picnic minunat! interveni Rosamond. Nu-i aşa, Morgan?

Aceasta însă continuă să-l măsoare cu seriozitate.

— Aţi auzit că francezii se îndreaptă spre Bruxelles? schimbă Morgan subiectul.

— Ah, Morgan, se grăbi Rosamond să răspundă, înainte ca lordul Rosthorn să fi apucat să spună ceva. Prietenii noştri ofiţeri ne-au asigurat că nu avem de ce să ne temem. Francezii nu vor ajunge nici măcar să se apropie de Bruxelles.

— Într-adevăr, lady Morgan. Cum să vă fie frică de francezi, când sunteţi protejate de cei din Life Guard? spuse contele, cu un surâs uşor sarcastic. Putem să ne plimbăm câteva minute doar noi doi? continuă Gervase, uitându-se adânc în ochii tinerei

domnişoare Bedwyn.

Aceasta încuviinţă, dar cu un aer destul de absent, după cum remarcă imediat contele.

Astfel, se îndepărtară încet de Rosamond, care însă avu bucuria de a se întâlni, în schimb, cu doi ofiţeri din grupul fratelui ei.

— Va fi război, nu-i aşa, lord Rosthorn? întrebă Morgan, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

— Fără nicio îndoială, răspunse el cu onestitate, ca şi cum ar fi discutat cu un bărbat, nu cu o fată atât de tânără. În ciuda a ceea ce cred englezii, francezii vor lupta formidabil. De asemenea, pe câmpul de luptă, vor fi prezenţi cei mai buni mareşali pe care îi are Bonaparte. Cu toţii doresc să-şi recâştige prestigiul de odinioară.

Totuşi, nu putem spune, de pe acum dacă va învinge armata lui Bonaparte.

— Da. Eu cred că Bonaparte e un geniu şi că are charismă, deşi mulţi îl numesc „Ciolan Bătrân” şi vorbesc despre el ca despre un bufon.

— Va fi o luptă înverşunată, asta-i sigur. Totuşi, pentru Bruxelles, nu cred că există un pericol iminent. Graniţele acestui oraş sunt foarte bine apărate. Dacă n-ar fi fost aşa, fii sigură că englezii care nu vor participa la luptă ar fi plecat deja de aici.

— Lordul Caddick ne-a sfătuit să ne întoarcem în Anglia, fără niciun fel de întârziere, iar fratele meu Alleyne ne-a căutat ieri, pentru a ne întreba de ce mai suntem încă aici. Lady Caddick însă refuză să plece în Anglia, câtă vreme la Bruxelles nu e niciun pericol. Vrea să rămână cât mai mult timp posibil lângă lordul Gordon şi nu pot decât să fiu de acord cu ea. E important pentru toate femeile, în aceste momente, să fie aproape de bărbaţii apropiaţi lor, care se pregătesc pentru o luptă atât de grea.

— Lordul Gordon îţi este deci atât de apropiat? Morgan îl privi cu intensitate în ochi şi îi spuse pe un ton aspru:

— E o impertinenţă din partea dumneavoastră să îmi puneţi o astfel de întrebare.

Contele zâmbi.

Cum nu intenţiona însă să se certe cu el, Morgan continuă cu un glas ceva mai cald:

— Nu pentru Bruxelles sau pentru mine însămi mă tem eu. Şi, probabil, voi fi alungată de aici cu mult înainte ca persoana mea să fie în pericol. Dar bărbaţii angajaţi în armată nu pot fi goniţi de aici, într-un loc mai sigur, nu? Ei trebuie să rămână în acest loc, să lupte… şi să moară.

— Nu toţi soldaţii mor în bătălii. Observă cât de mulţi veterani sunt în Bruxelles. Au fost în bătăliile alea îngrozitoare din peninsulă şi, înainte de asta, în cele din India, dar trăiesc, ca să vorbească despre ele.

— Da. Ca fratele meu, Aidan. Dar, totuşi, în bătăliile despre care aţi vorbit au murit o mulţime de bărbaţi. De exemplu, fratele cumnatei mele. Poate Bonaparte şi oamenii lui nu vor putea trece de graniţele Bruxelles-ului, spuse Morgan, dar nu cred că se va opri pur şi simplu lângă ele, după care se va întoarce cu toată oastea în Franţa.

— Ai dreptate.

— Şi ce credeţi atunci că va face?

— Va încerca să pătrundă în Bruxelles, pe o cale, sau alta. Dar armata ducelui de Wellington nu se va lăsa nici ea, cu una, cu două. Sau, mai bine zis, să sperăm că va fi aşa. Dacă aş fi în locul lui Bonaparte, aş ataca punctul cel mai slab al apărării, care e – cred eu – între forţele de apărare ale lui Wellington şi cele ale feldmareşalului von Blücher. Dacă îşi va putea tăia calea până acolo şi va desfiinţa orice posibilitate de

comunicare între cele două părţi, va avea într-adevăr mari şanse să iasă învingător.

Gervase nu discuta de obicei acest gen de preziceri aşa de sumbre cu femeile, şi cu atât mai puţin cu copilele. Dar Morgan se deosebea radical de toate acestea.

— Mulţumesc, spuse ea cu gravitate. Apreciez că mi-aţi dat acest răspuns sincer şi nu mi-aţi prezentat situaţia în roz, doar pentru că fac parte din sexul slab. Ofiţerii pe care-i cunosc îndulcesc realitatea când ne vorbesc despre război, considerându-ne prea delicate pentru a face faţă adevărului. Sunt convinsă că între ei prezintă altfel lucrurile.

— Dacă vor fi chemaţi la arme, sunt sigur că îşi vor îndeplini toate sarcinile cu cea mai mare responsabilitate.

— Dacă?

— Mă rog… Când, se corectă contele.

— Pe măsură ce am crescut, mi-am făcut din ce în ce mai multe griji pentru Aidan, comentă ea şi buzele îi păliră brusc. Mie mi se pare fără sens orice tip de război. De ce e necesar ca fratele meu, pe care îl ador, să plece departe de mine şi de familie, când noi avem atâta nevoie de el? De ce trebuie să-şi pună viaţa în pericol? De ce trebuie să existe războaie?

— Din nefericire, lupta face parte din natura umană. Aşa că vor exista întotdeauna războaie.

— Lupta e în natura bărbaţilor. Femeile nu merg la război. Dacă femeile vor ajunge să fie la conducerea ţărilor de pretutindeni, relaţiile dintre popoare ar fi mult mai bune.

Contele zâmbi amuzat.

— Nu credeţi că am dreptate?

— Femeile sunt prea sensibile pentru a putea face politică. Şi e foarte bine că e aşa. Au lucruri mai

bune de făcut în viaţă, i

— Să se ocupe de broderie, presupun, nu?… Şi să bea ceai cu vecinele.

— Şi să-şi crească şi educe copiii. Şi să aibă grijă de bărbaţii lor… Şi… să promoveze frumuseţea artei, a muzicii şi a poeziei.

— Şi să suportăm condamnarea la care am fost supuse, de a ni se spune doar fraze frumoase.

Ofiţerii se îndepărtară de lady Rosamond şi se apropiară de Morgan, pentru a o întreba dacă va fi prezentă, în acea seară, la cina de la regimentul lor.

Gervase îşi luă la revedere de la toţi şi îşi văzu de drum.

Ah, se gândi el, îndreptându-se în direcţia opusă celei spre care apucase înainte de a se întâlni cu cele două domnişoare, e atât de greu să poţi flirta cu Morgan Bedwyn…

Apoi oftă adânc, nevenindu-i parcă să creadă că era adevărat ceea ce descoperise, întâlnind-o: există femei inteligente.

A ales să mă trateze ca pe un prieten şi nimic mai mult. În regulă. Voi fi doar atât pentru ea, îşi spuse Gervase. Calul de dar nu se caută la dinţi.

*

În dimineaţa zilei de treisprezece iunie, lordul Alleyne Bedwyn se prezentă la casa din strada Bellevue şi, înainte ca doamnele să coboare pentru micul dejun, avu o discuţie privată cu contele de Caddick.

Apoi, când lady Caddick veni să-i dea bineţe, după ce o salută şi schimbară câteva amabilităţi, îi explică şi acesteia motivul vizitei sale atât de matinale.

— Familia Denson, prietenă cu sir Charles Stuart,

va părăsi Bruxelles-ul mâine-dimineaţă la prima oră. Vreau ca Morgan să plece cu ei la Londra. Dacă doriţi, poate pleca şi Rosamond.

Cele două fete tocmai se apropiară de cei doi, aşa că auziră discuţia şi se arătară imediat foarte surprinse.

Lady Caddick căzu pe gânduri.

— Nu ştiu ce să spun, lord Alleyne. Eu consider că locul fiicei mele este lângă mine şi lângă tatăl ei. Pe de altă parte, nu pot să-l abandonez pe Gordon, în cele mai grele momente ale vieţii lui. Şi nici nu cred că situaţia de aici este atât de disperată. Lordul Uxbridge sau ducele de Wellington ne-ar fi spus că e periculos să *mai rămânem în* Bruxelles, *dacă* lucrurile *ar* fi stat astfel.

— Vă înţeleg, răspunse lordul Alleyne. O voi anunţa pe doamna Denson că va pleca doar sora mea cu ei. Morg, cere-i servitoarei să-ţi facă bagajele.

Morgan nu apucă să scoată niciun cuvânt, deoarece lady Caddick i-o luă înainte.

— Nu sunt de acord. Lady Morgan mi-a fost dată mie în grijă. Nu pot să plasez altcuiva această responsabilitate.

— Voi lua această responsabilitate asupra mea, lady Caddick, spuse Alleyne. Şi lordul Caddick a fost de acord cu mine că la Bruxelles nimeni nu mai este în siguranţă. Pentru femei, în special, situaţia va deveni extrem de periculoasă.

Lordul Alleyne nu-şi explică remarca, dar nici nu fusese nevoie să o facă.

Morgan ştia la fel de bine ca toată lumea – deşi nimeni nu vorbise în mod explicit despre acest fapt – ce li se putea întâmpla femeilor când oraşul va fi invadat de armata duşmanilor.

Nu mă tem nici măcar acum pentru mine, se

gândi Morgan. Iar, pe de altă parte, ar fi necinstit din partea mea să plec acum de aici. Chiar dacă nu sunt îndrăgostită de Gordon şi de niciun alt ofiţer, nu pot să nu simt compasiune pentru ei.

— Nu voi pleca din Bruxelles, Alleyne, spuse ea cu fermitate.

Acesta o privi lung, ridicându-şi o sprânceană, dar când vorbi se întoarse spre lady Caddick.

— Pot să vorbesc cu sora mea între patru ochi?

Lady Caddick se îndepărtă grăbită, spunându-i fiicei sale, peste umăr:

— Am nevoie de tine, draga mea. Urmează-mă. Rosamond îi aruncă lui Morgan o privire fugară, după care se grăbi să-şi ajungă mama.

La rândul ei, Morgan traversă salonul şi se duse la fereastră. Ploaia se oprise de ceva vreme, aşa că drumurile începură să se usuce.

— Nu voi pleca din Bruxelles, repetă ea, continuând să privească pe fereastră.

Putea să fie foarte încăpăţânată, atunci când îşi impunea asta şi toată familia ei cunoştea acest fapt. Alleyne scoase un oftat adânc.

— Putem să vorbim deschis, Morg? Nu vreau ca sora mea să fie răpită de soldaţii francezi. Ai înţeles?

— Când va deveni cu adevărat periculos să mai stau aici, voi pleca. Voi aştepta acel moment, Alleyne. Am încredere în familia Caddick şi ştiu că mă vor avertiza când va fi cazul să părăsesc acest oraş. La urma urmei, Wulf m-a dat în grija lor. Nu – spuse ea, observând că Alleyne doreşte să protesteze. Nu mai juca rolul fratelui mai în vârstă. Fii doar fratele meu şi atât. Nu pot să plec de aici, acum. Pur şi simplu, nu pot.

— Din cauza lui Gordon, nu? replică el, trecându-şi degetele prin păr. E vreo înţelegere între voi doi,

Morg? Sper că nu v-aţi logodit în secret. Wulf ar fi distrus.

— Nu e nicio înţelegere între noi, dar, te rog, nu mai insista să plec mâine. Balul organizat de ducele Richmond va avea loc poimâine-seară. Dacă situaţia de aici ar fi fost acum atât de periculoasă, nu s-ar mai fi dat niciun bal, nu-i aşa? Se spune că va fi prezent şi ducele de Wellington. Hai să decidem abia după acest bal dacă e cazul să plec în Anglia, sau nu.

— Dar familia Denson pleacă mâine, insistă Alleyne.

— Vor mai pleca şi alţii, pe urmă. Te rog, permite-mi să mai stau aici.

— Morg! spuse Alleyne, cu disperare. Eşti mezina familiei. Toţi te iubim… Bine, spuse el schimbându-şi tonul. Vom vorbi după balul de poimâine. Sper însă că nu voi regreta această decizie pentru tot restul vieţii mele.

Morgan alergă spre el şi, după ce îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, îl sărută pe obraji.

— Mulţumesc. Cel puţin Gordon e un om onorabil. Wulf nu ar fi acceptat să vii aici, dacă n-ar fi fost aşa. Eşti sigură că nu e nicio înţelegere între voi doi?

— Bineînţeles.

— Circulă tot felul de bârfe pe seama ta şi a lui Rosthorn, după acel picnic. Ai stat prea mult în compania lui. Nu-ţi face curte?

— Nu.

— Abia dacă l-am mai văzut, de atunci.

Morgan nu consideră că nu-i spusese fratelui ei adevărul, deoarece când se plimbase cu Gervase prin parc, cu câteva zile în urmă, nu flirtase deloc cu ea. În plus, nu-i ascunsese adevărul despre situaţia militară actuală.

— Mă bucur să aud asta. Văd că s-a oprit ploaia.

Du-te să-ţi pui boneta şi haide să ne plimbăm puţin prin parc. Nu vreau să te neglijez, atâta vreme cât sunt aici.

— Asta pentru că nu ai nimic de făcut, spuse ea înainte de a se îndrepta spre ieşire, decât să alergi toată ziua după sora ta mai mică.

— Asta am făcut întotdeauna, răspunse el râzând.

*

Pe paisprezece iunie se auzi că trupele franceze erau concentrate în apropiere de Mauberge şi că se pregăteau să treacă în Belgia. Cei din Bruxelles însă considerară că francezii nu erau în stare decât să facă o paradă în care să-şi arate muşchii. În Bruxelles se aflau peste o sută de mii de soldaţi prusaci, care patrulau permanent între străzile Ardennes şi Charleroi, plus alte forţe ale britanicilor şi ale aliaţilor lor, care păzeau drumurile între Mons şi Marea Nordului. Astfel, opinia generală era că francezii nu aveau nicio şansă de a ajunge în Bruxelles.

Pe cincisprezece iunie avu din nou loc o trecere în revistă a trupelor cantonate în faimosul oraş, însă aceasta nu mai avu nici pe departe strălucirea celei efectuate cu câteva săptămâni în urmă.

În după-amiaza aceleiaşi zile, prinţul de Orange şi ducele de Wellington primiră vestea că o brigadă prusiană fusese atacată în apropiere de Charleroi şi că Thuin căzuse în ghearele duşmanului.

Seara, Wellington ordonă ca divizia a doua, ca şi a cincea, să se adune la Ath şi să aştepte acolo alte ordine.

Cu toate acestea, turiştii strânşi la Bruxelles nu realizară că situaţia devenise extrem de periculoasă,

aşa că balul ducelui Richmond nu se amânase, iar ofiţerii staţionaţi în oraş îşi anunţaseră deja participarea. Ba mai mult decât atât, unii susţineau că însuşi ducele de Wellington se va număra printre oaspeţi.

Din fericire, poate, pentru Morgan, Alleyne fusese trimis, în mod neaşteptat, la Anvers, cu probleme care priveau ambasada şi urma să se întoarcă abia în ziua următoare. Nu mai avea deci cine să o oprească să participe la bal. Era o ocazie unică, pe care nu dorea s-o piardă, cu niciun chip. Toată lumea ştia de altfel că era ultima şansă de a se întruni încă o dată cu toţii şi de a se veseli.

Pe de altă parte, era de asemenea posibil ca trupele împrăştiate prin diverse locuri să se reîntoarcă peste câteva zile la Bruxelles, Bonaparte să se retragă în Franţa şi viaţa să-şi reia cursul obişnuit.

Dar cel mai probabil era ca totul să nu fi fost numai o alarmă falsă şi armata să dea, într-adevăr, în scurt timp, o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

5

În circumstanţele existente era poate de aşteptat să nu participe multă lume la balul organizat de ducele de Richmond, în seara zilei de cincisprezece iunie, dar spre surprinderea tuturor veniseră o mulţime de persoane. Atâta lume adunată laolaltă nu se mai văzuse în Bruxelles din ziua în care britanicii trecuseră Canalul Mânecii, cu mai bine de o lună în urmă. Cel mai surprinzător fusese însă faptul că veniră aproape toţi ofiţerii din regimentele plasate atât în Bruxelles, cât şi în zonele mai mult sau mai puţin îndepărtate de acesta. Îmbrăcaţi în uniformele lor splendide, dar cu pantofi de dans în picioare, în loc de cizme, păreau că uitaseră cu toţii de orice fel de bătălie.

Doamnele erau şi ele pline de strălucire, ca şi cum n-ar mai fi fost nimic altceva important în viaţă decât dansul şi niciun loc mai nimerit în care să se desfăşoare acesta, decât sala de bal a casei Richmond.

Dar aparenţele pot fi întotdeauna înşelătoare. Când Gervase se apropie de duce şi de ducesă pentru a-i saluta şi a-şi manifesta respectul pe care îl nutrea faţă de ei, constată că aceştia discutau, împreună cu grupul lor de cunoştinţe, despre situaţia militară. Astfel, cu toţii căzură de acord că în dimineaţa următoare întreaga armată se va îndrepta spre frontiere. Singura incertitudine era legată doar de natura bătăliei.

După ce muzica începu să acopere sunetele râsetelor vesele şi ale vorbăriei animate, Gervase o căută din priviri pe Morgan. O văzu curând, îmbrăcată toată în alb şi cu faţa strălucind de bucurie. Dansa cu

Gordon şi părea să nu mai aibă ochi pentru nimeni, decât pentru el.

Adevărul era că nu se aşteptase să o găsească acolo, deoarece aproape toate familiile britanice se retrăseseră la Anvers, cu mai bine de două zile în urmă. Crezuse că şi cei din familia Caddick avuseseră destulă minte pentru a face la fel.

În mod sigur, au rămas aici din cauza lui Gordon, se gândi el. Oare şi Morgan tot de-asta n-a plecat? E ciudat că fratele ei, care cunoştea desigur gravitatea situaţiei actuale, ca ataşat pe lângă ambasadă, i-a permis să mai stea în Bruxelles.

Totuşi, e ceva straniu în zâmbetul ei, continuă el să reflecteze, analizând-o. Un fel de disperare.

Nu mai vorbise cu ea din ziua în care se plimbaseră prin parc, dar nu reuşise să şi-o scoată nicio clipă din minte.

Are toată aroganţa familiei Bedwyn, îşi spuse el, dar e şi inteligentă, plină de forţă şi onestă. Toate calităţile pe care le-am admirat eu întotdeauna. Unde mai pui că e şi aşa de frumoasă.

Gervase începu să regrete planul pe care şi-l făcuse cu privire la ea. De aceea, se hotărî ca în acea seară să o evite.

Până în seara aceea, Morgan nu realizase că putea fi în stare să râdă şi să danseze, fiind, în acelaşi timp, pe deplin conştientă de apropierea unei catastrofe. I s-ar fi părut de neimaginat ca ea să fie atât de lipsită de sensibilitate. Dar cum toată lumea din jurul ei se distra de minune, se consolă cu acest gând. Era, cu siguranţă, cea mai veselă atmosferă din întregul sezon.

Dar şi cea mai tristă, totodată, îşi spuse imediat, conştientizând fragilitatea fiinţei umane.

Până spre miezul nopţii, când la bal îşi făcu

apariţia ducele de Wellington, Morgan dansă doar cu Gordon, iar în momentul sosirii lui tocmai începură un vals.

Ducele se duse ţintă spre prinţul de Orange şi în scurt timp o veste uluitoare făcu înconjurul salonului: Charleroi fusese ocupat.

Deşi această localitate se afla la doar douăzeci de mile de frontierele Belgiei, nimeni nu-şi făcuse griji, aşa că şi Morgan şi Gordon continuară să-şi surâdă cu veselie.

În seara aceea, de altfel, simţea pentru el o mare tandreţe.

Mâine va fi târât poate în braţele morţii, îşi spuse ea cu disperare, privindu-l în ochi.

— Cred că mâine va trebui să ne trezim foarte devreme, îi spuse Gordon, în timpul valsului. Mă bucur însă că va fi aşa. Vom termina mai repede bătălia cu Bonaparte şi pentru totdeauna. Mâine vom fi eroi… Sau cel mai târziu poimâine. Te voi face să fii foarte mândră de mine.

Morgan se gândi însă că în spatele vorbelor lui îndrăzneţe se ascundea o mare doză de teamă.

— Toţi cei care te cunoaştem suntem deja foarte mândri de tine. Nu mai ai motive să faci dovada curajului tău în nicio bătălie. Să sperăm că această bătălie va putea fi evitată.

— Ah, iartă-mă că am început acest subiect. N-ar fi trebuit să te provoc să-ţi baţi căpşorul tău frumos cu astfel de probleme.

Morgan încercă să-şi stăpânească iritarea care o cuprindea întotdeauna când i se vorbea într-un asemenea mod.

Îi zâmbi deci, concentrându-şi atenţia asupra dansului şi a feţei lui frumoase.

Are nevoie de compania şi de admiraţia mea, în

seara asta, se gândi ea. De ce să nu îi ofer ceea ce-şi doreşte?

Gordon o conduse spre ieşirea din sala de bal, apoi pe un coridor, uitându-se precipitat în toate părţile, iar când în sfârşit se opri în faţa unei uşi deschise, care dădea într-o cameră întunecată, îi spuse:

— Lady Morgan. Mâine plec la luptă. Te rog fă-mi favoarea şi acordă-mi un sărut.

Morgan stătu o clipă pe gânduri, întrebându-se cum să îl refuze, fără a-l supăra.

Gordon însă nu mai aşteptă răspunsul ei şi o cuprinse strâns în braţe. Apoi o sărută pe gură.

Morgan abia îşi stăpâni impulsul de a-l lovi cu putere peste faţă.

Nu… Nu în seara asta, îşi spuse. Nu pot să-i fac niciun rău în seara de dinaintea plecării la război.

Ochii i se umplură apoi de lacrimi şi toată veselia îi dispăru cu desăvârşire.

Pe urmă îl cuprinse de reverele hainei şi îi răspunse la sărut cu toată tandreţea pe care o simţise în ultimele ore pentru toţi bărbaţii care urmau să plece a doua zi pe câmpul de luptă şi poate să moară în cel mai stupid şi nefast joc bărbătesc, din câte există: războiul.

— Lady Morgan, spuse el, după un timp, îndepărtându-şi buzele de ale ei. Permite-mi… Te implor… Vreau să am onoarea să lupt în cinstea ta, când va veni momentul. Aş vrea să mă aştepţi… Să te gândeşti la mine.

Îi cerea să-i facă deci o promisiune, dar ea, bineînţeles, nu putea să-i promită nimic. Cum să-i spună însă că nu e de acord? Circumstanţele în care se aflau nu-i permiteau să-i răspundă cu nu categoric, ca într-o împrejurare obişnuită.

— Bineînţeles că o să mă gândesc la tine, îi răspunse ea cu dulceaţă în glas.

— Promite-mi că vei purta doliu după mine, dacă voi muri, continuă el, luându-i mâna dreaptă în palmele lui fierbinţi şi aşezându-i-o pe pieptul său, în dreptul inimii. Promite-mi că te vei îmbrăca doar în negru, tot restul vieţii tale, dacă eu nu voi mai fi. Şi că nu va mai exista pentru tine niciun alt bărbat. Promite-mi toate acestea, lady Morgan.

— Bineînţeles că voi suferi, răspunse ea, stânjenită. Dar să nu mai vorbim despre moarte.

Gordon o strânse din nou în braţe, dar înainte de a-şi lipi buzele de ale ei, cineva, din întunericul camerei, închise cu putere uşa.

— Să ne întoarcem în sala de bal, spuse Morgan, cu respiraţia întretăiată de emoţie. Mama ta îşi face desigur griji deja pentru mine.

— Mulţumesc, îi spuse el, strângând-o cu putere de braţ. Sunt cel mai fericit dintre bărbaţi.

Ah, crede că am făcut un jurământ şi că urmează să ne logodim, dacă se va întoarce acasă, îşi spuse ea, disperată. Dar nu-l pot dezamăgi acum. Voi avea destul timp pentru asta, în cazul în care nu va muri pe câmpul de luptă.

Atmosfera din sala de bal se schimbase aproape complet în timpul în care lipsiseră ei, deşi doar pentru câteva minute. Apărură chiar şi câteva persoane îmbrăcate complet în uniformă, iar ofiţerii care fuseseră prezenţi înainte nu mai dansau, deşi orchestra continua să cânte. Unii dintre ofiţeri îşi luau chiar la revedere de la familie şi de la prieteni.

— S-a dat ordin să ne prezentăm la regiment chiar acum, spuse maiorul Franks, prinzându-l pe Gordon de mânecă. Nu te îngrijora însă, frumoasă domnişoară, continuă el, întorcându-se spre Morgan.

Peste o săptămână ne vom întoarce să dansăm iar vals cu fetele noastre.

Morgan auzi imediat un ţiuit ciudat, care – constată repede – nu venea dinspre orchestră, ci chiar din capul ei. Făcu însă un efort considerabil pentru a-şi reveni. Nu era cazul să se piardă acum cu firea. Dorise să vină la Bruxelles pentru a fi parte din istorie, pentru a fi în inima evenimentelor. Să ştie totul, din cea mai importantă sursă.

Acum însă nu-i mai părea suficient acest fapt. Ceea ce o frământa, era dacă istoria va consemna balul la care participaseră soldaţii înainte de a pleca la moarte şi că reuşiseră cu toţii să fie extrem de veseli, chiar dacă deasupra capetelor lor planase perspectiva dezastrului care urma.

— Du-te să-ţi vezi mama, Gordon, spuse Morgan, mângâindu-i obrajii palizi. Acum…

*

În mod surprinzător, balul continuă, în ciuda faptului că ducele de Wellington nu mai rămase şi admise aproape deschis că a doua zi va începe războiul, şi chiar dacă ofiţerii plecaseră cu toţii la regimentele lor.

Gervase o observă pe lady Morgan, stând singură, într-unul din colţurile sălii de bal. Faţa îi era întunecată, iar buzele uscate şi tremurătoare.

După câteva momente de gândire, contele se îndreptă încet spre ea şi îi întinse mâna, fără a-i spune niciun cuvânt.

Morgan îşi ridică surprinsă privirile spre el:

— Oh, lord Rosthorn… M-am gândit că lady Caddick şi Rosamond au nevoie să fie puţin singure. Sunt foarte îndurerate.

— Dă-mi voie să te însoţesc în camera de revigorare şi să-ţi ofer ceva de băut.

— Da, aş bea o limonadă. Nu… Apă ar fi mai bine. Gervase îi simţi mirosul parfumului de violete. Părul îi era ţinut în frâu de un colier din perle…

Arată superb, se gândi el… Dar şi neobişnuit de fragilă.

— Credeţi că vor muri cu toţii? întrebă ea.

— Nu.

— Ah, a fost o întrebare prostească. Unii dintre ei vor fi ucişi, desigur… Cei mai mulţi dintre ei…

— Da.

— Fratele meu, Aidan, a luptat în câteva bătălii ca aceasta care va începe mâine. Va fi un eveniment istoric, nu?… De-asta am vrut să vin aici… Dacă va învinge Bonaparte, despre revenirea lui vor vorbi multe generaţii de acum încolo… Dacă va învinge ducele de Wellington, faima lui va străbate peste veacuri.

Contele îi oferi apoi braţul şi o conduse în camera de revigorare, unde îi oferi un pahar cu apă. Curând, se strânseră şi alte persoane acolo, aşa că Gervase o invită într-o încăpere alăturată, unde nu era nimeni. Nu se cădea să stea în compania unui bărbat, devreme ce nu mai era nimeni prin preajmă, dar simţi că în acea seară pur şi simplu nu-i mai păsa de niciun fel de reguli.

— Să înţeleg că lordul Gordon e la fel de important pentru tine, ca fratele tău, Aidan? întrebă contele oferindu-i un scaun.

Morgan îl privi în ochi, dar nu mai avu forţa să-l admonesteze pentru impertinenţă, aşa cum făcuse altă dată.

— Gordon e aşa de tânăr şi de plin de vitalitate… Şi de vise… Şi de speranţe… Familia lui îl iubeşte foarte mult. Înainte de pleca, m-a sărutat şi mi-a cerut

să-i promit că-l voi aştepta, iar dacă va muri să port doliu după el toată viaţa mea.

— Ah, făcu Gervase, întrebându-se dacă nu cumva Morgan va regreta a doua zi că a făcut această mărturisire, atât de intimă, unui bărbat care era pentru ea aproape un străin.

— Cum aş fi putut să-i spun că nu vreau să fac ceea ce mi-a cerut? Ar fi fost o cruzime din partea mea.

— Dar… ai fi vrut să-i spui… nu?

Gervase se întrebase de multe ori până atunci dacă Morgan simţea ceva pentru acel tânăr care părea să nu se fi maturizat deloc, în ciuda vârstei.

— Unele întrebări nu se pun, iar la altele nu se răspunde, într-o noapte ca asta. Dar nu te poţi hotărî atât de uşor să te căsătoreşti, nu?

— Crezi? întrebă el încet.

El, unul, nu se mai gândise la căsătorie de cel puţin patru ani.

— Căsătoria este pentru toată viaţa, spuse ea, la fel de încet. Eu am obiceiul să nu decid nimic în pripă. Şi nici să-i las pe alţii să-mi forţeze mâna. Cred că e foarte uşor să te îndrăgosteşti. Este o formă de emoţie deosebit de puternică în acea situaţie… Dar să iubeşti cu adevărat, nu ştiu dacă e tot atât de uşor.

— Atunci consideri că dragostea adevărată nu implică emoţia? întrebă el zâmbind.

— Nu există reguli, în această situaţie. Dragostea e afecţiune şi compasiune şi respect şi încredere. Dragostea nu înseamnă să încerci să domini sau să fi posesiv. Dragostea trăieşte doar în libertate şi în credinţă. Din cauza asta căsătoria poate să fie atât de complicată. Ceremonia mariajului, făgăduielile şi impunerea fidelităţii – toate te duc cu gândul la restricţii, chiar la încarcerare. După părerea mea, două

persoane care decid să-şi petreacă viaţa împreună trebuie să fie de acord să nu-şi răpească una alteia libertatea.

— Foarte mulţi bărbaţi care au şi soţie şi amantă, ar aplauda opinia ta, dacă te-ar auzi vorbind aşa, *chérie,* răspunse el râzând.

Morgan însă îl privi cu gravitate.

— N-aţi înţeles. Nicio persoană pentru care făgăduielile nu sunt sacre, n-ar trebui să se căsătorească. În căsătorie nu există două feţe ale monedei sau două jumătăţi de suflet. Sunt două suflete individuale, care se bucură fiecare în parte de libertate, pentru a face din viaţa lor împreună ceva glorios.

Gervase nu ştiu dacă să considere gândurile ei ca fiind ale unei prostuţe idealiste sau a unei înţelepte mistice. Dar era sigur că-l fascinaseră.

— Atunci, ai vrea să-l iubeşti pe cel pe care-l vei alege de soţ în acest mod grandios?

— Da. Eu nu sunt nevoită să mă mărit nici pentru bani şi nici pentru titluri, lord Rosthorn. Şi nici pentru a mă simţi în siguranţă. Pot să aştept încă cinci sau zece ani, sau o veşnicie, să mă mărit cu bărbatul potrivit pentru mine. Deşi, sper să nu fiu nevoită să-l aştept o veşnicie.

Oare toate fetele de vârsta ei fac această distincţie între a iubi şi a fi îndrăgostit? se întrebă el. Sau câte dintre femeile mature înţeleg că măritişul nu face casă bună cu posesivitatea? Pentru că nu se face această distincţie, există atât de multe căsătorii nefericite?

— În familia mea e o tradiţie ca dragostea să ghideze căsătoria, spuse Morgan din nou. Bărbaţii noştri nu se gândesc să aibă amante, după ce se căsătoresc. Visează doar să-şi iubească soţiile şi să le

fie fideli. Asta e valabil şi pentru femeile Bedwyn.

— Şi ai fraţi căsătoriţi? Sau surori căsătorite?

— Trei.

— Ducele de Bewcastle e unul dintre ei?

Când îl cunoscuse el, nu fusese căsătorit, dar trecuseră mulţi ani de atunci, i

— Nu. El nu e căsătorit. Aidan e căsătorit, şi Rannulf, şi Freyja.

— Şi toţi s-au căsătorit din dragoste?

— Da.

Atunci… Bewcastle o iubise pe Marianne? se întrebă contele din nou. Ciudat… Impresia lui fusese întotdeauna că Bewcastle n-ar fi în stare să iubească.

— Dar, din ce mi-ai spus înainte, reiese că tu nu-l iubeşti pe Gordon. Şi totuşi nu l-ai refuzat…

— Dar nici nu i-am promis nimic. O să-l refuz categoric, când se va întoarce.

— Va fi dezamăgit.

— Va fi şi mai dezamăgit dacă m-aş mărita cu el. Viaţa lângă mine nu e deloc comodă, nici chiar atunci când iubesc din tot sufletul. Gordon nu mă iubeşte. Iubeşte doar idea de a mă avea pe mine – fiica ducelui, care e foarte bogată. Dar, cum l-aş fi putut lăsa să plece la moarte cu refuzul meu în urechi? L-am lăsat să creadă că îl voi aştepta şi că, dacă va muri, voi păstra doliu toată viaţa. Poate asta voi face. Cine ştie? continuă ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

Contele se apropie de ea şi-i cuprinse mâinile într-ale lui.

— Ah, nu poate nimeni să înţeleagă că războaiele nu rezolvă nimic? spuse ea, îndurerată.

În acel moment, în încăpere intrară doi bărbaţi, dar când îi văzură cum stăteau mână-n mână, se retraseră prezentându-şi scuzele.

— Va trebui să pleci de aici mâine-dimineaţă,

Morgan. După ce vei fi în Anglia, cu familia ta, viaţa nu-ţi va mai părea atât de tumultuoasă.

— Nu voi pleca şi vă rog să nu faceţi pe stăpânul cu mine... Nu dumneavoastră – dintre atâtea alte persoane. Dumneavoastră ce veţi face?

— Voi sta aici. Eu nu sunt militar. O să găsesc o cale de a mă face util.

— Asta aş vrea să fac şi eu.

— Locuiesc în strada Brabant. Dacă vreodată vei avea nevoie de mine – continuă el şi îi dădu adresa exactă.

— Credeţi că nu sunt în stare să-mi port singură de grijă? întrebă ea, surâzând cu amărăciune. Dar – mulţumesc, oricum, pentru adresă. Vreţi să mă escortaţi la lady Caddick?

— Războiul se va sfârşi, odată şi-odată... Visul tău de iubire se va împlini. O să fii fericită din nou, îi spuse el, oferindu-i braţul.

— E o promisiune, lord Rosthorn?

— Se va împlini, dacă vei crede în ea.

— Ah, dar eu nu v-am întrebat ce vise aveţi... Ce nepoliteţe!

— Eu sunt prea bătrân ca să mai visez, spuse el, în timp ce intrară în sala de bal.

— Ah, iată-vă! exclamă lady Caddick ieşindu-le în întâmpinare. Morgan, mergem acasă.

Rosamond trecu lângă Morgan şi după ce o privi lung în ochi, se îmbrăţişară cu putere.

6

În dimineaţa zilei de după balul organizat de ducele Richmond, începu un adevărat exod al englezilor care nu aveau legătură cu armata, de la Bruxelles spre Anvers. Drumurile erau încărcate de

trăsuri, cai şi cărucioare de bagaje.

Dar Morgan şi familia Caddick nu făceau parte din convoi. Rosamond se trezise în acea zi cu una dintre migrenele ei rare, dar paralizante, care o orbeau pe jumătate, îi provocau o greaţă teribilă, amorţeală pe toată partea dreaptă şi făceau ca lumina sau cel mai mic zgomot să-i pară de nesuportat.

Astfel, în ciuda faptului că rămânerea în Bruxelles devenise aşa de periculoasă şi împotriva tuturor îndemnurilor soţului ei – care nu suferise niciodată de migrene şi nu putea să înţeleagă incapacitatea la care te aduceau – lady Caddick refuză cu îndârjire să părăsească locul. Rosamond trebuia să rămână acolo unde era, închisă în dormitorul ei, până când îi trecea indispoziţia cu totul, deşi uneori aceasta persista câteva zile.

În această situaţie, lordul Caddick se oferi să găsească o altă însoţitoare pentru Morgan, dar aceasta îl asigură că Alleyne urma să se întoarcă în curând din Anvers, aşa că va face el toate aranjamentele.

Bunul ei simt al realităţii o avertiză că era necesar să plece de acolo, cât mai repede cu putinţă, chiar dacă va face tot drumul până în Anglia în compania unor străini.

Dar nu era totuşi deloc uşor să-ţi păstrezi raţiunea în circumstanţe aşa de îngrozitoare. Problema era că pur şi simplu nu se putea desprinde de acel loc. Avea o mulţime de cunoştinţe în Bruxelles, se împrietenise cu un număr însemnat de ofiţeri din Life Guard şi chiar cu soţiile celor care erau căsătoriţi… Acestea din urmă nu plecaseră. Atunci ea de ce să plece? N-ar putea suporta să nu mai ştie nimic de cunoştinţele şi de prietenii ei.

Astfel, îi mărturisi toate acestea lordului Caddick. Spera chiar ca fratele ei să nu se întoarcă de la Anvers

curând, pentru a nu o obliga să se ducă în Anglia.

Până la amiază, Alleyne nu sosi încă, aşa că Morgan îi ceru doamnei Caddick permisiunea de a o vizita pe soţia maiorului Clark, care locuia la doar zece minute de mers pe jos de casa în care se aflau ei. Lady Caddick o sfătui să nu plece fără servitoare, iar Morgan îi promise că aşa va face.

Când se auzi primul tunet, tocmai îşi lua ceaiul, împreună cu doamna Clark. Aceasta o privi tensionată, iar Morgan îşi exprimă speranţa că nu va începe o furtună, care să le creeze trupelor probleme.

— A fost un sunet de arme grele, draga mea, îi explică doamna Clark.

Morgan simţi cum tot sângele i se scurge în picioare.

— S-a auzit de destul de departe, continuă doamna Clark. Dar parcă a fost mai mult o vibraţie, decât un sunet, nu?… Cine ştie în ce loc s-a produs exact sau cine au fost cei implicaţi în acţiune? Ai noştri ori francezii?

Morgan speră atunci că Alleyne va veni să o ia de acolo, dar cum se făcuse târziu şi acesta nu apăru, Morgan se întoarse acasă însoţită doar de servitoare.

Alleyne nici măcar nu sună în acea seară, deşi ştia foarte bine numărul de telefon al casei din strada Bellevue.

Cum Rosamond se simţise la fel de rău ca şi până atunci, Morgan nu se duse la culcare decât foarte târziu.

Deşi lordul Caddick le sfătuise să încerce să nu intre în panică, Morgan nu reuşi să-şi păstreze calmul.

Să nu intru în panică?… Dar unde e Alleyne?… Unde sunt ofiţerii pe care îi cunosc?…

A doua zi era deja mult prea târziu ca cineva să mai poată pleca din Bruxelles.

Rosamond, cu toate că arăta ca o stafie, îşi asigură însă părinţii că ar putea suporta călătoria, în orice condiţii. Astfel, îşi făcură cu toţii bagajele şi se pregătiră de plecare, dar după micul dejun interveni o complicaţie cu totul şi cu totul neaşteptată. Când lordul Caddick ordonă să le fie adusă trăsura în faţa scărilor, servitorii îl informară că toate vehiculele fuseseră rechiziţionate de armată şi duse pe front. Caii, de asemenea. În această situaţie, lordul Caddick decise că erau nevoiţi să părăsească Bruxelles-ul pe propriile lor picioare şi doar cu bagajele pe care le puteau lua în mâini.

Lady Caddick protestă, desigur, aşa că rămaseră cu toţii locului, iar Rosamond se întoarse în patul ei.

*

După-amiază începu să plouă şi în scurt timp se instală o furtună îngrozitoare.

Morgan se gândi tot timpul la cei de pe front şi abia aşteptă să stea ploaia pentru a se duce din nou la doamna Clark.

Poate ea a reuşit să afle ceva despre ofiţerii plecaţi la luptă, îşi spuse – şi poate chiar despre Gordon.

Când ploaia se opri, în sfârşit, tânăra fată ceru din nou permisiunea de a părăsi casa. Lady Caddick nu se opuse, aşa că peste câteva minute, Morgan se afla în compania soţiilor ofiţerilor, care se strânseseră la doamna Clark.

Din nefericire însă, niciuna dintre ele nu aflase încă nimic despre cele petrecute pe front.

Spre după-amiază, sunetele înfricoşătoare ale artileriei începură să se audă iar. De data aceasta, mult mai de aproape decât în ziua precedentă. Peste

câteva minute, prin faţa casei începu să mărşăluiască un batalion de soldaţi, aşa că alergară toate la fereastră.

— Nu sunt cei din Life Guard, comentă îngrijorată una dintre femei. Sunt hanovrezi!

Morgan alergă în stradă, întrebând localnicii strânşi în pâlcuri pe trotuare ce anume se petrecea.

— Totul e pierdut, îi spuse un bărbat mai în vârstă. Ne ocupă francezii.

Morgan se întoarse în casă şi încuie bine uşa în urma ei, după care spuse cu respiraţia întretăiată:

— Am pierdut bătălia! Vor sosi în curând răniţii. Voi merge să dau o mână de ajutor.

— Te vei întoarce la lady Caddick, spuse doamna Clark cu fermitate.

— Nu sunt o plantă de apartament, chiar dacă sunt fiica unui duce. Doamna Caddick ştie că sunt cu dumneavoastră.

— Bine, răspunse doamna Clark, strângându-i mâinile cu afecţiune. Vom merge atunci la poarta Namur, să ajutăm răniţii.

*

Acolo o găsi deci lordul Alleyne pe Morgan, după o oră şi jumătate, deşi nu pentru că o căutase. El crezuse că ea era deja în Anglia, în siguranţă, aşa că nu-şi mai făcu griji pentru ea şi-şi oferi serviciile de voluntar. Fusese aşadar foarte surprins când descoperi că una dintre femeile care îi ajuta pe răniţi era chiar sora lui.

De cum îl văzu, Morgan îi sări în braţe şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Alleyne! Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Ce naiba cauţi aici? o întrebă el, scuturându-i umerii. De ce nu eşti în Anglia? Aşa au avut grijă de tine cei din familia Caddick?

— Nici ei n-au plecat. Nu-ţi face griji pentru mine. Vreau să rămân aici, să ajut armata.

— Wulf o să-mi ia capul! O să mă întorc aici diseară şi o să am grijă să fii trimisă în Anglia.

— Unde pleci? Şi de ce eşti aici, în primul rând?

— Am un mesaj de pe front... Trebuie să-l transmit.

— Ah, bine. Ai grijă de tine, atunci, spuse ea şi se întoarse la treburile care o aşteptaseră.

După câteva ore, Gervase o găsi pe Morgan în acelaşi loc. Avea părul plin de sânge, iar rochia de mătase mototolită aproape în întregime.

— Dumnezeule mare! exclamă el văzând-o. Mai eşti încă în Bruxelles?

— Lord Rosthorn, spuse ea, la fel de surprinsă.

— N-a avut nimeni grijă să te scoată din acest oraş.

— A intervenit ceva neaşteptat, aşa că suntem încă toţi aici.

— Dar de ce nu eşti cu lady Caddick? Ce faci în acest loc?

— Nu se vede? Sunt multe de făcut aici, aşa că, îmi pare rău, dar nu mai pot să stau la discuţii cu dumneavoastră.

Gervase se gândi atunci că fata din faţa lui era chiar genul de soţie la care visase întotdeauna: o fiinţă cu inima caldă şi plină de curaj.

— Bine, întoarce-te la munca ta, atunci, îi spuse el zâmbind.

La urma urmei, avea şi el o mulţime de treburi de îndeplinit acolo.

O reîntâlni însă spre sfârşitul serii, stând într-un

genunchi lângă patul unui rănit şi ajutându-l pe acesta să bea apă.

— *Chérie,* dă-mi voie să te conduc la familia Caddick. Trebuie să te odihneşti. Nu vei putea fi de folos nimănui, dacă nu te vei mai putea ţine pe picioare.

— Doamna Clark şi-a transformat casa în spital. Voi merge să stau acolo peste noapte, deşi nu cred că voi putea să dorm vreo clipă. Trebuie să îl aştept însă aici pe fratele meu. Va sosi curând.

— Te voi duce la doamna Clark, atunci. Fratele tău va afla că eşti acolo. Ai nevoie să bei cel puţin o cană cu ceai.

— Ah, asta e adevărat. Gervase îi oferi braţul.

— Mă bucur aşa de mult că n-am plecat din Bruxelles, spuse ea, în timp ce ieşiră afară. Mă bucur că sunt utilă.

Peste câteva minute, Gervase o lăsă pe Morgan în faţa casei doamnei Clark şi se întoarse să-i ajute pe răniţi.

Spre miezul nopţii, una dintre infirmiere îl anunţă că fusese adus un ofiţer din Life Guard.

— Cum se numeşte? întrebă contele ridicându-şi sprâncenele.

— Gordon…

— E grav?

— Are un picior rupt.

Gervase se duse apoi pentru a-l vedea pe căpitan. Îl găsi întins pe un pat de campanie, palid, dar conştient.

— S-a sfârşit bătălia, nu-i aşa? întrebă Gervase.

— Da. Am salvat Europa şi Anglia. Bastardul de Bonaparte a fost pus cu botul pe labe.

— Maiorul Clark e în viaţă?

— Oh, da. E unul dintre puţinii norocoşi ai acestei

bătălii.

— Mă duc atunci să-i anunţ pe părinţii tăi că eşti aici, spuse Gervase şi plecă în grabă.

În drum, se abătu însă pe la casa doamnei Clark. De cum îl văzu intrând, Morgan îl întrebă dacă are vreo veste.

— Bătălia s-a terminat. Am învins. Aliaţii ne-au fost de mare ajutor. Căpitanul Gordon e rănit, dar nu grav. Un picior rupt. Îşi va reveni curând. Maiorul Clark trăieşte.

— Îţi mulţumesc pentru veştile aduse, îi zise ea strângându-i mâinile. Îţi mulţumesc, lord Rosthorn. Eşti foarte drăguţ. Şi Alleyne?

— Nu l-am văzut Şi nici nu am auzit nimic despre el, răspunse contele cu regret în glas. Dar sunt sigur că se va întoarce mâine sau mai târziu, în seara asta.

— Da, confirmă ea. Cred că ai dreptate. Unul dintre bărbaţii de pe coridor tuşi, mormăi ceva, apoi îi strigă. Lady Morgan îşi trase mâinile Şi se aplecă peste patul său de paie, fără să mai spună nimic. Doamna Clark apăru dintr-odată pe scări, coborându-le în grabă. Îl fixă cu privirea în timp ce cu o mână îşi apăsa gâtul.

— Soţul dumneavoastră este în siguranţă, doamnă, îi spuse Gervase. Iar bătălia este câştigată.

7

Morgan nu ar fi avut unde să doarmă la doamna Clark, a doua zi dimineaţă, după ce se eliberă din tura de noapte, deşi i-ar fi plăcut să rămână în apropiere. Cu toate astea, abia aştepta să se întoarcă la casa de pe strada Bellevue. Lordul Gordon, căpitanul, trebuia

să fie deja acolo şi probabil avea mai multe informaţii despre bătălie şi despre ceilalţi ofiţeri pe care îi cunoştea ea. În acelaşi timp, se temea să îl reîntâlnească. Oare îi va cere să-şi respecte promisiunea pe care i-o făcuse la balul Richmond? Sau va fi stânjenit de amintirea acelui episod şi va fi dispus să uite?

Contele de Caddick şi Rosamond se aflau la micul dejun. Cea din urmă se ridică în picioare în clipa în care o văzu pe Morgan şi o îmbrăţişă strâns, înainte să izbucnească în lacrimi.

— Am câştigat bătălia, îi spuse când reuşi să se mai calmeze, dar nu ştim cine a supravieţuit şi cine nu. Ambrose trăieşte. Mama a stat trează cu el toată noaptea şi chiar şi acum se află în dormitorul lui.

— Şi piciorul? întrebă Morgan sincer preocupată pentru el. Văzuse prea multe amputări.

— Este fracturat în două locuri, îi spuse contele. L-a strivit calul atunci când a căzut peste el. Dar au fost fracturi închise şi nu au fost nevoiţi să-i taie piciorul. I l-au fixat şi doctorul crede că îşi va reveni complet. Poate că în timp nici nu va mai şchiopăta.

Morgan răsuflă uşurată, iar Rosamond o îmbrăţişă din nou şi mai vărsă câteva lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău că i-am împiedicat pe toţi să plece către adăpost acum câteva zile. Cred că ai fost foarte panicată, Morgan, dar totul s-a sfârşit cu bine, până la urmă, nu-i aşa? Bruxelles-ul nu mai este sub ameninţare, iar Ambrose este aici, lângă noi, şi nu în vreun spital de pe câmpul de luptă, printre alte sute de răniţi. Nici nu vreau să mă gândesc. Tu poţi?

Morgan clătină din cap.

— Îl vom lua cu noi în Anglia, se bucură Rosamond. Mama vrea să fie îngrijit de doctorul nostru din Londra. Tata a procurat deja două căruţe şi vom

pleca mâine, în zorii zilei. Nu sună minunat?

Morgan dădu din cap.

— Pari obosită, lady Morgan, observă contele. O pun pe seama grijilor. Dar totul s-a terminat cu bine.

Rosamond, împăcată că spusese şi ea ce avea pe suflet, făcu un pas înapoi şi observă pentru prima oară aspectul şifonat al prietenei sale.

— Ai sânge pe rochie, constată ea. Ce ai păţit, Morgan? Vino şi stai jos. Am crezut că ai petrecut noaptea la doamna Clark.

— Asta am şi făcut, răspunse Morgan aşezându-se pe scaunul pe care un servitor i-l trase în grabă de sub masă. I-am îngrijit pe răniţii de acolo. Sunt atât de mulţi, Rosamond… Zeci şi sute. Şi ceva îmi spune că pe câmpul de luptă sau pe drumul spre Bruxelles sunt alte câteva mii. Numai la doamna Clark se află douăzeci de suflete. Aseară erau douăzeci şi unu, dar unul a murit între timp. Mi-am luat câteva ore libere, dar trebuie să mă întorc până la amiază. Sunt atâtea de făcut şi atât de puţini oameni.

Rosamond se aşează lângă ea pe scaun şi o privi cu ochii mari, plini de fascinaţie.

— Ai îngrijit răniţii? Cât curaj din partea ta. Aş veni şi eu cu tine, când te vei întoarce, deşi îmi vine să leşin doar la vederea sângelui de pe rochia ta. Aproape că mi-a trecut migrena.

— Nu te duci nicăieri, domnişoară, îi zise tatăl său cu fermitate. Poate că bătălia s-a încheiat, dar străzile sunt pline de tot felul de oameni. Vei rămâne în casă, unde eu şi mama ta te putem supraveghea. Şi sunt sigur că lady Caddick se aşteaptă la acelaşi lucru din partea ta, lady Morgan. Personal, m-aş fi aşteptat ca doamna Clark să fie mai responsabilă.

Chiar atunci apăru lady Caddick. Părea răvăşită, însă faţa i se lumină când o văzu pe Morgan.

— Lady Morgan, draga mea, am nişte veşti minunate! exclamă ea. Sigur ai aflat că francezii au fost bătuţi măr. Gordon este un adevărat erou. E rănit grav, bietul de ei, dar suferă vitejeşte şi cu mândrie. Mi-a spus că îşi va purta rănile ca pe nişte medalii de onoare. Îţi poţi imagina un gând mai nobil de-atât?

— Mă bucur mult că este teafăr, doamnă, o asigură Morgan.

— Mâine îl vom duce pe băiatul nostru înapoi în Anglia, interveni lady Caddick. Îţi va face foarte bine să te întorci în sânul familiei, lady Morgan.

— A trecut Alleyne pe aici seara trecută? întrebă Morgan.

— Lordul Alleyne Bedwyn? se miră contesa. Nu cred. Tu ştii ceva, Caddick?

Contele mormăi ceva, iar Morgan interpretă zgomotul ca pe un răspuns negativ.

— La fel ca tine, îi spuse acesta soţiei sale, lady Morgan a fost trează toată noaptea. Sugerez să beţi amândouă nişte ceai, să mâncaţi nişte pâine prăjită şi să vă retrageţi să vă odihniţi. Rosamond va sta cu Gordon.

— Tocmai a luat încă o doză de laudanum, îi informă contesa, aşezându-se la masă, şi cred că va dormi o vreme. Dar sigur va vrea să te vadă, lady Morgan, atunci când se va trezi. A adus vorba despre tine de câteva ori în timpul nopţii. Trebuie, însă, să te avertizez; s-ar putea ca felul în care arată să fie prea mult pentru sensibilităţile tale. Mai are multe alte răni pe lângă piciorul rupt.

Morgan îşi simţi inima urcând în gât – deci vorbise despre ea. Şi va dori să o vadă. Dar cel puţin era în siguranţă. Dar cum rămâne cu Alleyne? Şi cei douăzeci de răniţi de la doamna Clark care aveau nevoie de îngrijire permanentă. Vieţile multora dintre

ei atârnau de un fir de aţă. Dar ce era cel mai important acum era să doarmă. Se bucura în sinea ei că lordul Gordon luase laudanum şi nu se simţea în stare să primească oaspeţi. Va trebui să îl vadă mai târziu; şi tot mai târziu va trebui să se împace cu perspectiva întoarcerii acasă şi să lase în urmă toată *suferinţa la care* asistase.

Muşcă o felie de pâine prăjită şi sorbi o gură de ceai, mai mult pentru că ştia că trebuie, decât de foame. Rosamond o luă de braţ şi o conduse în camera ei. O sărută pe obraz înainte să plece.

— Sunt atât de mândră de tine pentru că îi îngrijeşti pe acei sărmani. Of, Morgan, îmi doresc atât de mult să ajungem să fim surori.

Morgan zâmbi leneş în timp ce urca spre cameră. Menajera o ajută să se dezbrace, după care se întinse în pat şi închise ochii. Dar chiar înainte să adoarmă îşi aminti ceva.

Cu o seară înainte îl sărutase pe contele de Rosthorn pe obraz. Nu o făcuse pentru că flirtaseră sau cochetaseră unul cu celălalt înainte, şi nici pentru că ar fi provocat-o sau s-ar fi simţit ea provocată. O făcuse pentru că arătase compasiune faţă de ea şi doamna Clark şi pentru orele pe care le petrecuse în ziua aceea la porţile Namur, asigurându-se că toţi răniţii aveau un adăpost în care să meargă şi să-şi tragă sufletul.

Îi simţise bunătatea, iar el se schimbase în ochii ei. Nu mai era un berbant potenţial periculos, a cărui insistenţă *curtenitoare era o tentaţie greu de rezistat, ci un* prieten.

Nu era un gând frumos?

Adormi înainte să-şi poată răspunde la întrebare.

*

Gervase bătu la uşa doamnei Clark la scurt timp după micul dejun cu intenţia de a o conduce pe lady Morgan Bedwyn înapoi la casa Caddick de pe strada Bellevue. Din păcate, ea tocmai plecase cu zece minute înainte, îşi petrecu atunci restul dimineţii făcând tot posibilul pentru a organiza fluxul continuu de răniţi care venea dinspre câmpul de luptă aflat la sud de Waterloo. Numărul victimelor era cu adevărat îngrijorător, şi aceştia nu erau decât cei care fuseseră aduşi de pe front. Probabil că alte câteva mii zăceau încă acolo.

La amiază îi făcu o vizită lordului Caddick şi îşi lăsă cartea de vizită.

— Mă bucur că ai venit, Rosthorn, îi spuse contele venind personal în hol pentru a-i strânge mâna oaspetelui său. Mai ales acum, când străzile sunt cuprinse de haos şi e mai sigur să rămâi în casă. Te vei bucura să ştii că fiul meu se simte cât de bine se poate. Piciorul i s-a fixat şi celelalte răni i-au fost tratate. Sperăm că îşi va reveni complet imediat ce ne vom întoarce în Anglia.

— Plecaţi atât de devreme, domnule? întrebă Gervase. Cel mai inspirat lucru pentru lady Morgan Bedwyn ar fi fost să părăsească acest loc periculos. Cu toate astea, realiză că – ce gând ciudat – i-ar fi simţit lipsa.

— Vom pleca mâine dis-de-dimineaţă, completă contele.

În clipa aceea lady Morgan ieşi în fugă pe coridor. Părea destul de palidă, însă părul îi era proaspăt pieptănat şi împletit şi purta o rochie curată.

— Lord Rosthorn, îl abordă în timp ce acesta făcu o plecăciune reverenţioasă. Ai aflat ceva despre fratele meu?

Spre ruşinea lui, de-abia dacă se gândise la

Lordul Alleyne Bedwyn în timpul dimineţii, mai ales că acesta, cel puţin după părerea lui, putea avea grijă de el şi singur.

— Mă tem că nu, îi spuse. Ochii ei se înceţoşară puţin.

— Înseamnă că a fost atât de ocupat cu urgenţele de ieri că a uitat să treacă să mă mai ia. Pesemne că s-a gândit că sunt în siguranţă la Bruxelles, acum, că bătălia a fost câştigată. Cred că nu e nevoie să ne grăbim.

— Nu aş spune asta, lady Morgan, îi zise Caddick. Lady Caddick se teme că, dacă doctorul nostru nu îi vede lui Gordon piciorul săptămâna asta şi nu se asigură că fractura este curată, va şchiopăta pentru tot restul vieţii.

Gervase o privi atent pe lady Morgan şi o văzu încruntându-se puţin.

— Permite-mi, îi spuse, să-l găsesc pe sir Charles Stuart şi să îi cer veşti despre lordul Alleyne. Te voi anunţa imediat ce aflu ceva, ca să nu îţi mai faci griji.

— Ce drăguţ din partea ta, răspunse ea. Dar ai putea să te întorci cu veştile la doamna Clark? Trebuie să mă întorc acolo îndată. Am dormit mai mult decât intenţionasem.

— Să te *întorci?* se miră Caddick. La doamna Clark? Unde sunt douăzeci de soldaţi răniţi? Acela nu este un mediu potrivit pentru o domnişoară.

— Şi nici pentru oricine altcineva, milord, încuviinţă Morgan. Dar acei soldaţi suferă la fel ca lordul Gordon, doar că ei nu se pot bucura de oblojirea unei mame afectuoase, a unei surori şi a unui tată. Ieri au luptat la fel de vitejeşte ca lordul Gordon. *Cineva* trebuie să se ocupe de ei.

— Dar nu lady Morgan Bedwyn! insistă el. Nu se cade. Şi oricum, mâine-dimineaţă vom pleca devreme

şi va trebui să te odihneşti.

— M-am odihnit azi-dimineaţă, milord, îl asigură ea precipitată. Voi face tot ce pot pentru a o ajuta pe doamna Clark, apoi mă voi întoarce pentru a mă pregăti pentru plecarea de mâine.

— Dar străzile sunt periculoase, protestă contele.

— Nu sunt, sir, îl linişti Gervase, dar dacă vă va linişti întrucâtva, mă ofer să le conduc personal pe lady Morgan şi pe servitoarea ei până la doamna Clark şi să le şi înapoiez diseară.

Morgan îl privi recunoscătoare şi plecă repede să îşi ia boneta, în timp ce Caddick vocifera nehotărât despre soţia lui care încă dormea în cameră.

Cinci minute mai târziu, ieşiră pe stradă, urmaţi la oarecare distanţă de servitoarea ei.

— L-ai văzut pe lordul Gordon? o întrebă el. Morgan clătină din cap.

— Dormea atunci când am venit eu acasă. A avut o dimineaţă agitată, dar dormea din nou atunci când m-am trezit. Îl voi vedea în seara asta.

Gervase se întreba cât de mult ţinea de fapt la acest tânăr. Sentimentele sale din timpul balului Richmond fuseseră confuze şi amestecate. Poate că afecţiunea pe care o arătase faţă de el se datora faptului că îl ştia rănit.

Morgan ridică ochii spre el cu privirea ei pătrunzătoare caracteristică şi păru să îi citească gândurile.

— Lordul Gordon este unul dintre câteva mii de soldaţi răniţi. Are o familie iubitoare, o armată de servitori şi o casă liniştită şi luxoasă, care contribuie la confortul său. Alţii au acum nevoie de mine.

— Nu eşti curioasă nici măcar să îl vezi? o întrebă zâmbind, dar ea se încruntă.

— A vorbit despre mine azi-noapte. Şi a vrut să

mă vadă.

Este într-adevăr rănit, chiar dacă situaţia lui nu este nici pe departe la fel de gravă ca a majorităţii celor de la doamna Clark. Tocmai de aceea încerc să evit să-i spun ceva care l-ar putea supăra. Dar va trebui să-l văd, bineînţeles, oftă Morgan. Cred că ar fi trebuit să îmi exprim mai clar sentimentele acum multă vreme. Dar pe atunci locuiam cu părinţii şi cu sora lui.

— Mâine, îi spuse el strângându-i uşor mâna, îţi vei începe drumul spre casă. Vei fi din nou alături de familia ta şi îi vei putea spune tânărului Gordon să se ducă dracului, dacă asta vei vrea.

— Şi tu ce vei face după ce vei pleca de aici? îl întrebă ea. Eşti încă surghiunit?

Gervase râse încet.

— Tatăl meu e mort, *chérie.* Iar mama m-a implorat să mă întorc acasă. Poate că îi voi face hatârul înainte de încheierea verii.

— Nu o mai ai decât pe mama ta?

— Am un frate însurat, care este preot la biserica de acasă, din Kent. Şi două surori, amândouă căsătorite şi plecate la casa lor. Şi un văr de-al doilea, fostul elev al tatălui meu, care încă locuieşte la Windrush Grange, alături de mama.

— Mă bucur pentru tine, spuse ea. Familia este foarte importantă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără a mea. Îi iubesc pe toţi foarte mult.

— Inclusiv pe ducele de Bewcastle? Se zvoneşte că ar fi un tiran ursuz.

Afirmaţia lui o tulbură vizibil.

— Ambele cuvinte sunt răutăcioase şi nu surprind deloc caracterul lui Wulfric. E adevărat că nu ştie să râdă, dar pe umerii lui au apăsat multe responsabilităţi de când a preluat titlul la vârsta de şaptesprezece ani –

mai tânăr chiar decât sunt eu acum. Şi-a luat îndatoririle în serios şi îi coordonează pe cei aflaţi sub acoperişul său cu o mână de fier.

— Inclusiv pe tine, *chérie?*

— Oh, noi, Bedwynii, suntem disciplinaţi din fire. Wulfric nu ne intimidează, deşi cu toţii îl respectăm. Şi îl iubim.

Era dificil de imaginat că cineva l-ar putea iubi pe Bewcastle – deşi Gervase îl admirase destul de mult la un moment dat şi şi-ar fi dorit să fie acceptat în cercul său de prieteni.

Ajunseră la casa doamnei Clark, unde uşile deschise şi agitaţia din jur anunţau venirea altor răniţi.

Gervase duse mâna lui lady Morgan la buze şi i-o sărută.

— Îţi voi da de ştire despre lordul Alleyne în cel mult o oră. Nu te îngrijora şi mai mult, *chérie.*

Morgan se întoarse şi urcă scările cu pas uşor.

Oare când încetase să mai fie „sora ducelui de Bewcastle”, se întrebă el, şi devenise o persoană de sine stătătoare în ochii lui? Ieri? Şi această persoană era chiar una plăcută, pe care o admira. Nici măcar diferenţa de vârstă dintre ei nu mai părea atât de supărătoare. Era o femeie cu principii şi cu compasiune, fără să fie melodramatică.

Gervase se simţea acum mai ruşinat ca niciodată pentru felul în care se comportase cu ea în trecut. Şi cu toate astea, dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut aşa, poate că nici nu ar fi cunoscut-o, nu-i aşa?

*

Singura veste pe care Gervase reuşi să o aducă după o oră fu că lordul Alleyne Bedwyn nu îi raportase lui sir Charles Stuart cu o zi înainte – o abatere

serioasă, ci atât mai mult cu cât trebuia să aducă un răspuns scrisorii de maximă importanţă pe care fusese însărcinat să o transmită.

Nu se prezentase la raport nici de dimineaţă. Restul personalului ambasadei păreau pe jumătate iritaţi, pe jumătate îngrijoraţi, dar nu îndeajuns pentru a demara o anchetă. Gervase îi anunţă că a luat hotărârea să facă un drum călare prin pădure până în apropiere de Waterloo pentru a încerca să afle câte ceva despre dispariţia lui.

— Există posibilitatea, spuse înainte să plece, ca lordul Alleyne Bedwyn să fi plecat aseară spre Paris cu restul trupelor?

Dar ceilalţi îi răspunseră doar cu câteva priviri şterse şi cu alt potop de întrebări. De ce trebuie un angajat al ambasadei să facă asta? Cu ce scop? Din ordinul cui? în fond, nu era ataşat de nicio ambasadă din Paris.

Lady Morgan, în schimb, a fost mai mult decât îngrijorată atunci când Gervase se întoarse la casa doamnei Clark şi o anunţă.

— *Încă* nu s-a întors? se agită ea. Unde ar putea fi? Teama i se citea în ochi, iar chipul său deja palid îşi pierdu şi mai mult culoarea.

— Ieri a fost multă confuzie la sud de Bruxelles, îi spuse luând-o de braţ şi ieşind cu ea din casă. Fără îndoială că la fel este şi astăzi. Sigur l-a reţinut ceva important.

— Dar el nu era liber să ia hotărâri de unul singur, ca tine sau ca mine, se încruntă femeia. Avea îndatoriri de îndeplinit şi fără îndoială că aici îl aşteptau şi alte ordine. Alleyne nu şi-ar fi neglijat sarcinile.

Nu îi mai spuse despre răspunsul cu care ar fi trebuit Bedwyn să se întoarcă.

— Eu mă voi duce până acolo. Voi vedea ce pot afla, după care mă voi întoarce direct la tine. Sunt sigur că totul va fi bine. În fond, nu este soldat şi nu a fost implicat în luptă.

Însă călărise periculos de aproape de lupte. Avusese un mesaj pentru Wellington, iar Wellington era cunoscut pretutindeni pentru participarea sa activă în inima bătăliei. Gervase văzu în ochii lui lady Morgan că şi ea ştia acest lucru, aşa că vorbele lui nu îi aduseră prea multă alinare.

O trase în braţele sale fără să stea prea mult pe gânduri şi o îmbrăţişă, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze de toatele relele lumii.

— Îl voi găsi, o asigură Gervase. Îl voi găsi şi ţi-l voi aduce.

Lady Morgan îşi lăsă capul pe spate şi îl privi în ochi fără niciun cuvânt, iar el îşi coborî buzele şi o sărută pe frunte, nepăsându-i de numărul mare de trecători curioşi de pe stradă. Îi cuprinse faţa în palme şi îi zâmbi.

— Curaj, *chérie,* îi spuse.

Dar era o promisiune nefondată, dacă putea fi numită „promisiune”. Scenele de groază pe care le văzuse atunci când gonise spre sud, prin pădurea în care cu doar două săptămâni înainte îşi invitase prietenii la un picnic sub clar de lună nu puteau fi descrise în cuvinte. Drumul era aglomerat, mulţimea urca spre nord iar numărul răniţilor era tot mai mare. Cadavre abandonate erau împrăştiate peste tot, cioclii neapucând să ajungă atât de departe. Multe fuseseră dezbrăcate de către alţi soldaţi, în căutare de uniforme mai puţin sfâşiate decât ale lor, sau de localnici, în speranţa că vor găsi ceva de valoare care să compenseze pentru iadul care s-a abătut asupra lor cu o zi înainte.

Chiar în timp ce Gervase se opri pentru a cine ştie câta oară ca să întrebe despre lordul Alleyne Bedwyn, o femeie se aşeză în genunchi lângă unul dintre corpurile dezvelite aflat la o mică distanţă şi începu să strige după ajutor.

— Este viu! Şi e soţul meu! Vă rog, ajutaţi-mă! Oricine!

Gervase ezită, însă un sergent cu capul şi ochiul bandajate se desprinse de grupul care-şi târşea picioarele pe şosea şi o strigă cu bunăvoinţă.

— Vin, doamnă. Cât de grav e rănit?

Gervase nu asistă până la capătul acestui mic deznodământ fericit – asta dacă soţul femeii nu va muri în urma rănilor, bineînţeles –, dar incidentul îi aminti că nu era singurul care cutreiera câmpul de luptă în căutarea unei persoane dispărute. Erau zeci, poate chiar sute, majoritatea femei, care îşi căutau cu disperare apropiaţii printre morţi şi răniţi.

Merse până la Waterloo şi chiar mai departe, o zonă surprinzător de mică pentru ferocitatea bătăliei care se desfăşurase cu o zi înainte. În aer se simţea încă mirosul înecăcios de fum, amestecat cu miasmele mai înţepătoare de sânge şi de moarte. Oamenii de aici erau mult mai grăbiţi, trudind din greu pentru a-i ajuta pe ciocli să strângă cadavrele de pe pământul răscolit şi ierburile călcate în picioare.

Gervase se preumblă prin jur, şi călare, şi pe jos, întrebând întruna dacă îl văzuse cineva pe Lordul Alleyne Bedwyn. În zadar, însă. Privi feţele câtorva mii de morţi, dar niciunul dintre ei nu era cel pe care-l căuta şi pe care se temea să-l găsească fără suflare, în cele din urmă, odată cu apropierea nopţii, Gervase trebui să-şi abandoneze căutarea şi să se întoarcă la Bruxelles.

— Poate că am trecut pe lângă Bedwyn în drum

încoace şi el este deja în Bruxelles de câteva ore, îşi spuse plin de speranţă. Sau poate că a ajuns în oraş încă de ieri. Poate că a petrecut noaptea cu o femeie, uitând şi de mesajul pe care trebuia să-l transmită lui sir Charles, şi de promisiunea făcută surorii sale că o va însoţi afară din Bruxelles, vie şi nevătămată. Poate că...

Poate că lordul Alleyne Bedwyn zăcea mort, undeva între Bruxelles şi capătul opus al câmpului de luptă. Dacă ar fi fost pe-aşa, atunci şansele de a-l mai găsi scădeau dramatic; mai ales dacă trupul său apucase să fie dezbrăcat. Era posibil să fi fost deja îngropat într-o groapă comună.

Lui Gervase nu îi rămânea decât să spere că alta era explicaţia absenţei sale.

Ajuns în strada Bellevue, află că lady Morgan nu se întorsese acolo. Şi lordul Bedwyn cu atât mai puţin. Gervase plecă din nou, asigurându-l pe contele îngrijorat că o va conduce pe lady Morgan acasă în următoarea oră.

*

Cu douăzeci şi patru de bărbaţi răniţi în casă, unii dintre ei amputaţi, suferind de febra îngrozitoare care însoţeşte adesea procedura chirurgicală, Morgan de-abia dacă avusese un moment de răgaz toată după-amiaza şi seara. Când reuşi în sfârşit să-şi tragă sufletul, nu-i veni să creadă că făcea asta într-adevăr; şi că o făcea fără să crâcnească.

Era un Bedwyn adevărat, iar Bedwynii se mândreau că sunt calculaţi şi întreprinzători. Dar chiar şi aşa, avea doar optsprezece ani. În urmă cu doar un an – cu numai *şase luni,* de fapt – se afla la Lindsey Hall, în Hampshire, ferită de rele şi de orice

ameninţare a lumii de afară, supravegheată îndeaproape de domnişoara Cowper, guvernanta şi însoţitoarea sa din ultimii ani. Domnişoara Cowper s-a pensionat abia în luna februarie, mutându-se apoi la o soră rămasă recent văduvă şi bucurându-se de o remuneraţie generoasă din partea lui Wulfric.

Morgan se întrebă ce ar fi spus Wulfric dacă ar fi ştiut cum îşi petrecuse ultimele două zile, mai ales noaptea trecută. Niciunul dintre bărbaţii găzduiţi de doamna Clark nu era nici măcar ofiţer. Printre ei erau doar doi sergenţi şi trei caporali. Restul erau oşteni, iar accentul le trăda originile provinciale.

Pentru ea, însă, acest aspect pur şi simplu nu conta. Cu toţii aveau nevoie de ea. Iar ea, la rândul ei, se simţea mai departe ca niciodată de orice şcoală privată şi de veche viaţă aristocratică.

Doamna Hodgins îi puse o mână pe umăr în timp ce apăsa cu o compresă obrajii unui bărbat care delira din cauza febrei.

— Mă pot ocupa eu de asta, îi spuse. Tu ia o pauză câteva minute, draga mea. Trudeşti fără încetare de ore întregi. A venit domnul acela care ne-a adus aseară veştile despre maiorul Clark. Vrea să-ţi vorbească.

— Contele de Rosthorn?

Morgan se ridică în picioare şi îşi dezmorţi oasele, îşi aminti de sarcina pe care şi-o luase asupra lui în cursul după-amiezii şi abia acum realiză că Alleyne încă nu ajunsese.

Ieşi în grabă pe coridor, luându-şi şalul de pe cuier şi înfăşurându-se cu el. Lordul Rosthorn o aştepta afară, pe trepte.

Tânăra trase aer în piept dându-şi seama, pentru prima dată, cât de îmbâcsit era aerul dinăuntru. Tot atunci deveni conştientă şi de propriul său aspect

neîngrijit – murdară şi cu hainele pătate de sânge.

Dar asta nu conta. Nimic nu mai conta. Se întoarse nerăbdătoare către el.

— Alleyne?

Gervase clătină uşor din cap.

— Nu am reuşit să îl găsesc, deşi am fost până la Waterloo şi chiar mai departe, acolo unde s-a dat ieri lupta. Dar nu-ţi poţi imagina confuzia generală de acolo şi toţi oamenii şi căruţele care se înghesuie pe şosea… ar fi fost un miracol dacă l-aş fi *găsit.* Morgan îl privi cu atenţie prin întuneric.

— Lord Rosthorn, ştii că nu îmi place să-mi vorbeşti pe tonul acesta.

— Pe care ton?

— Acesta… vesel şi liniştitor, îi răspunse ea. Ca şi cum aş fi un copil.

Gervase o privi stăruitor şi grav câteva clipe.

— *Chérie,* spuse în cele din urmă cu blândeţe. Ce ai vrea să îţi spun?

— Spune-mi doar că nu ai reuşit să îl găseşti.

— Nu am reuşit.

Tânăra închise ochii şi trase aer în piept. Dintr-odată îşi simţea genunchii moi, ca de jeleu, şi începu să se lupte cu panica şi isteria.

Unde să fi fost Alleyne?

— A fost reţinut la Anvers acum câteva zile, atunci când îl aşteptai să vină şi să te conducă acasă, reluă Rosthorn, după care o strânse uşor de braţ şi îi făcu semn să se aşeze lângă el pe trepte. Tu mi-ai spus asta. Cred că ţi-ai făcut griji şi atunci, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea.

— Şi s-a întors. La fel se va întâmpla şi acum. Cine ştie din ce cauză întârzie? Mâine va veni la tine şi va fi surprins că ţi-ai făcut atâtea griji pentru el astăzi.

Morgan observă dintr-odată că mâna lui era

încleştată în jurul mâinii ei, iar degetele li se împletiră.

— Chiar crezi asta? îl întrebă.

— Cred că este o posibilitate.

Alleyne nu putea să fi murit, îşi spunea ea. Pur şi simplu nu putea. Era imposibil ca lumea să existe în continuare fără el – sau fără oricare dintre fraţii şi surorile ei.

Acest gând o tulburase încă din copilărie, atunci când grijile pe care şi le făcea pentru Aidan deveneau prea copleşitoare. Şi avea întotdeauna dreptate. Mereu trimitea câte o scrisoare prin care îi asigura că încă trăieşte. Apoi, într-una din cele mai frumoase zile ale anului trecut, Aidan venise la Lindsey Hall fără să anunţe pe nimeni, iar ea de cum îl văzu ieşi în fugă din clasă şi – fără permisiunea lui Wulfric sau a domnişoarei Cowper – nu se opri până în braţele lui.

Alleyne se va întoarce şi va oferi o explicaţie foarte simplă pentru absenţa sa.

Dar ea îl va *omorî* cum va da cu ochii de el.

— *Chérie,* şopti lordul Rosthorn în timp ce braţul care o cuprindea pe după umeri o strângea tot mai tare. Capul său era aplecat către al ei, iar ea îi putea simţi respiraţia caldă pe obraz. Mâna ei se afla încă în strânsoarea mâinii sale. *Chérie?*

Era greu să-şi amintească de vremea în care o deranja să o alinte în franţuzeşte. Acum o încălzea mai bine decât o făcea şalul.

Morgan cedă tentaţiei de a-şi lăsa capul pe o parte şi să şi-l culce pe umărul lui. Mereu se mândrise cu capacitatea sa de a nu simţi nevoia niciunui sprijin. Avea patru fraţi mai mari care ar fi putut să intervină pentru ea în nenumărate rânduri. Nu apelase la ei niciodată.

Avea *patru* fraţi mai mari…

— *Chérie…*

Vocea era blândă şi senzuală, şi chiar dacă era şoptită chiar lângă urechea ei, părea să vină de undeva, de departe.

— Ai adormit pe umărul meu preţ de cinci minute. Cred că e timpul să te duc acasă.

Morgan se îndreptă jenată. Nu ar fi avut cum să adoarmă, nu-i aşa? Era prea îngrijorată pentru Alleyne.

— Acasă, repetă ea ca prin vis. Dar nu pot pleca de-aici. Mai sunt atâtea de făcut.

— Se va ocupa altcineva. Şi oricum, i-am promis lui Caddick că te voi aduce acasă în timp util.

Lordul Gordon se afla şi el la contele Caddick. Va fi nevoită să dea cu ochii de el atunci când se va întoarce – doar dacă nu cumva îl va găsi din nou dormind. Viaţa era *atât* de istovitoare.

— Intru doar cât să o anunţ pe doamna Clark că mă voi întoarce mâine-dimineaţă.

— Dar mâine-dimineaţă vei pleca spre Anglia, *chérie,* îi aminti el.

— Înainte să se întoarcă Alleyne? ridică din sprâncene cu aroganţă inconştientă. Înainte să aflu ce s-a întâmplat cu el? Nu prea cred, lord Rosthorn.

— Ah, nu? zise lordul ridicându-se în picioare şi ajutând-o şi pe ea. Nu ai pleca de aici nici dacă bătălia nu s-ar fi încheiat şi ar fi ajuns la porţile oraşului? Intră atunci, ca să te pot conduce acasă înainte de miezul nopţii. Te voi aduce înapoi personal mâine-dimineaţă, după care voi porni din nou în căutarea fratelui tău.

Morgan se afla acum cu o treaptă mai sus. Îşi aşează mâinile pe umerii săi şi îl privi în ochi. Când devenise atât de puternic şi de implicat în soarta ei? Aproape ca un tovarăş de încredere.

— Îmi pare rău că te-am judecat greşit la prima noastră întâlnire şi te-am crezut un aventuros lipsit de minte. Adevărul este că ai flirtat necuviincios cu mine,

lord Rosthorn, şi a fost foarte îndrăzneţ din partea ta să organizezi acel picnic în pădurea Soignes doar ca să mă amuzi. Dar acum ştiu că erai doar plictisit şi căutai o modalitate să te distrezi. În ultimele zile, când viaţa a devenit atât de serioasă, mi-ai demonstrat că poţi fi cel mai binevoitor şi mai de încredere om din lume.

— Ah, *mais non, mort enfant,* o contrazise el şi o sărută.

Îi atinse buzele foarte uşor, depărtându-le încet pe ale lui, foarte asemănător cu felul în care o sărutase în pădurea Soignes, doar că acum efectul era cu totul altul. Atunci nu fusese la fel de lasciv, de obraznic şi de pasional. Şi cu toate astea, şi atunci, ca şi acum, îl simţise până în vârful degetelor de la picioare, până în adâncul inimii sale. Se simţea… bine. Da, se simţea bine. Vroia să îşi încolăcească mâinile în jurul gâtului lui şi să se lase pe el, în voia puterii lui.

Dar acesta era un capriciu şi o slăbiciunea pe care nu şi-ar fi permis-o – nici acum, nici altcândva! Nici măcar cu bărbatul pe care îl va iubi tot restul vieţii sale, indiferent cine va fi acesta. Nu îşi va permite niciodată să lase garda jos în faţa unui bărbat sau a unei femei.

Privi cu amărăciune în ochii blânzi, cu pleoape grele, ai lordului Rosthorn şi se întoarse grăbită în casă pentru a o găsi pe doamna Clark.

„Este prietenul meu cel mai bun”, îşi spuse ea. „Atâta tot.”

Era ciudat să gândească aşa după felul în care flirtaseră mai devreme şi relaţia periculoasă care aproape se ţesuse între ei. Dar cu toate acestea, era adevărat. Îl simţea ca pe cel mai bun prieten al ei.

Morgan dormi foarte puţin în noaptea aceea. Cum ar fi putut să doarmă? Era extenuată după orele grele de muncă şi efortul emoţional de a sta în preajma răniţilor. Era atât de îngrijorată pentru Alleyne, că îşi simţea stomacul ghem. Şi mai şi avusese o discuţie de o oră cu soţii Caddick după ce lordul Rosthorn o condusese acasă.

Plănuiau în continuare să plece de dimineaţă. Toate bagajele şi cuferele fuseseră împachetate şi adunate în hol. Rosamond veni în fugă să o îmbrăţişeze pe Morgan şi să îşi ceară scuze că nu venise cu ea la doamna Clark. Tatăl ei se opusese vehement, îi explică ea, iar mama avusese nevoie de ajutorul ei în camera bolnavului.

„A fost nevoie de două femei şi de un ansamblu întreg de servitori pentru a se ocupa de un singur rănit?” îşi spuse Morgan uimită, dar nu îşi exprimă gândurile cu voce tare.

— Trebuie să vii să-l vezi pe Ambrose, îi spuse Rosamond, luând-o de mână şi zâmbindu-i cu căldură. Mama se află deja lângă el. A întrebat de tine toată ziua.

Contele se afla şi el în camera fiului său. Lordul Gordon zăcea în mijlocul patului uriaş cu baldachin şi piciorul său rupt era ridicat pe nişte perne, dedesubtul cearşafurilor. Capul îi era proptit pe câteva perne albe şi pufoase, iar cămaşa sa de noapte era la fel de albă. Focul mocnea în cămin, în ciuda căldurii serii de iunie. Draperiile grele fuseseră trase peste ferestre. La prima vedere, Morgan nu se putu abţine să nu facă o comparaţie cu condiţiile mai puţin decât ideale în care erau nevoiţi să se refacă răniţii pe care îi îngrijise ea în ultimele două zile. Şi chiar şi aceştia erau mai norocoşi

decât alte sute, poate chiar mii.

Dar a fost doar un gând trecător. Lordul Gordon fusese fără îndoială rănit în timpul unei lupte aprige. Putea să fi fost omorât. Avea jumătate din faţă acoperită de vânătăi şi una dintre mâini, cea care se odihnea deasupra păturilor, era bandajată toată. Obrajii îi ardeau din cauza febrei şi avea ochii sticloşi.

Arăta exact ca un erou războinic dintr-o poveste romantică, iar Morgan îşi simţi inima cedând din nou pentru el. Îl privi compătimitor, iar ochii lui se luminară şi mai mult atunci când îşi întoarse capul pe pernă.

— Sunt viu, lady Morgan, îi spuse. Am supravieţuit unui atac de cavalerie care ne-a speriat şi uimit în acelaşi timp pe toţi cei care l-am susţinut. M-am întors ca să mă bucur de victorie alături de toţi oamenii dragi mie.

În timp ce vorbea nu îşi desprinse ochii de ea, făcând-o să înţeleagă că aceste cuvinte îi erau adresate ei şi numai ei. Se întorsese *la ea. Ea* era persoana lui cea mai dragă.

Îi zâmbi la rândul ei, în timp ce inima i se scurgea în picioare. Balul de la Richmond îi părea atât de departe. Simţea de parcă ar fi trăit o viaţă întreagă de-atunci. Şi totuşi, în ciuda celor prin care trecuse, iată-l vorbindu-i la fel cum îi vorbise şi atunci.

— Lordul Uxbridge a condus atacul de cavalerie atunci când părea că infanteria franceză va rupe rândurile infanteriei noastre, va lovi în centru şi va câştiga bătălia, explică el. Le-am dat câteva lecţii de tactică, lady Morgan – infanteriştilor de ambele părţi, vreau să spun. Îndrăznesc să spun că am secerat câteva sute, poate chiar mii de franţuzi. Ar fi trebuit să ne vezi. Nu a fost o paradă drăguţă ca cea pe care ai văzut-o săptămâna trecută, la Allee Verte. Acesta a fost un atac disperat, pe viaţă şi pe moarte, lansat

împotriva armelor şi baionetelor inamice. Caii şi tovarăşii noştri cădeau ca muştele în jurul nostru. Dar am galopat înainte fără să simţim teama. Pot spune că bătălia asta va rămâne în istorie drept bătălia pe care a câştigat-o cavaleria.

Morgan se simţea aproape ameţită de oboseală.

— Cred că istoria va vorbi despre curajul bărbaţilor aflaţi de ambele părţi ale frontului, zise ea.

Auzise câte ceva de la soldaţii îngrijiţi de doamna Clark. Câţiva dintre ei – mai ales veteranii – vorbeau despre soldaţii francezi cu aceeaşi reverenţă cu care vorbeau despre camarazii lor – atât infanterişti, cât şi cavalerişti.

— Oamenii care luptă sub drapelul tiraniei nu pot fi numiţi „viteji”, spuse lady Caddick aproape şocată. Dar să-l lăsăm pe Gordon să se odihnească. A fost o zi lungă şi dureroasă pentru el. Am trimis-o pe servitoarea mea să îţi pregătească lucrurile, lady Morgan, din moment ce servitoarea ta era plecată cu tine. Vei găsi că totul este în ordine pentru plecarea ta de dimineaţă.

— Vă rog, doamnă, se întoarse Morgan, nu mai putem aştepta puţin? Se pare că Alleyne a dispărut. A fost pe front ieri pentru a-i duce ducelui de Wellington o scrisoare de la sir Charles. Mi-a spus că se va întoarce înainte de căderea nopţii, dar încă nu s-a întors. Lordul Rosthorn a mers până la Waterloo după-amiaza asta pentru a afla ceva despre el, dar în zadar. Sunt foarte îngrijorată. Lordul Rosthorn mi-a promis că îl va căuta din nou mâine-dimineaţă.

— Ah, biata Morgan! izbucni Rosamond, venind lângă prietena ei şi îmbrăţişând-o compătimitor. Ce s-ar fi putut întâmpla? *Normal* că vom mai aştepta, nu-i aşa, mamă?

— Lordul Alleyne Bedwyn a fost, fără îndoială,

reţinut cu nişte treburi importante, zise lady Caddick. Între timp, ştie că te afli pe mâini bune, lady Morgan, şi că voi lua cele mai bune decizii pentru siguranţa şi binele tău. Vom pleca după micul dejun, aşa cum era stabilit. Gordon trebuie să consulte un doctor bun cât mai repede.

— Nici nu mă gândesc să plec până nu primesc veste de la fratele meu, spuse Morgan privind îngrijorată către conte.

— Mai sunt şi alte surori, mame şi neveste care nu au mai aflat nimic despre bărbaţii lor de ieri, răspunse contele pe tonul sever şi pompos pe care tindea să îl folosească atunci când vorbea cu femeile. Spaimele tale sunt mai puţin întemeiate decât ale lor, lady Morgan. Până la urmă, Bedwyn nici măcar nu a participat la luptă, nu-i aşa? Fruntea sus, draga mea. Sunt sigur că vei primi un semn de la el imediat ce vei ajunge cu noi la Londra.

— Cred că îmi mai trebuie o doză de laudanum, mamă, spuse Lordul Gordon.

Morgan se întoarse în dormitor fără să continue discuţia. Rosamond a însoţit-o în cameră, ţinând-o în continuare de după talie.

— Lordul Alleyne va fi în siguranţă, o asigură ea. Simt eu. Dar, of, biata mea Morgan, îmi închipui cum te simţi. Ştiu cum m-am simţit eu ieri toată ziua, până să primim vreo veste de la Ambrose. Dar până la urmă s-a întors acasă *cu* bine. Sunt sigură că şi fratele tău se va întoarce.

La scurt timp după asta, Morgan se prăbuşi epuizată în pat, însă constată că pur şi simplu nu putea adormi. Se ridică din nou la scurt timp după răsăritul soarelui şi se îmbrăcă fără să îşi cheme servitoarea. Trebui să scotocească printre valize pentru a-şi găsi cele mai simple haine, lăsând deoparte hainele

elegante de călătorie care îi fuseseră pregătite de cu seară.

Luase o hotărâre în timpul nopţii. De fapt, nici nu fusese atât de greu.

Contele, contesa şi Rosamond îşi luau deja micul dejun atunci când ea coborî.

— Ah, lady Morgan, iată-te, zise contesa cu un zâmbet larg pe faţă. Te rog, mănâncă numaidecât. Vom pleca într-o oră. Gordon s-a odihnit foarte bine, vreau să-ţi spun.

Morgan nu se aşeză. Apucă spătarul scaunului cu ambele mâini şi îl strânse între degete.

— Nu pot pleca, doamnă. Nu înainte să aflu că fratele meu este în siguranţă. Vă implor să mai aşteptaţi o zi. Se va întoarce în cursul *zilei* acesteia şi atunci voi putea transmite veştile bune familiei mele.

Lady Caddick o privi uimită.

— Să mai aşteptăm o zi? Când nu e oră în care să nu-mi fac griji că piciorul lui Gordon a fost fixat greşit? Lady Morgan, draga mea, eşti inconştientă, ca să nu mai spun egoistă, să îmi ceri aşa ceva. Nu, nu vom mai amâna nici măcar o oră. Lordul Alleyne Bedwyn îşi poate purta singur de grijă, te asigur.

— Of, mamă, spuse Rosamond privind-o pe Morgan cu îngrijorare. Sunt sigură că o zi nu va face mare diferenţă. Dacă ar fi fost fratele *meu* în aceeaşi situaţie?

— Gordon a participat la luptă, Rosamond, îi aminti tatăl său. E o mare diferenţă între situaţia lui şi a lui Bedwyn.

— Nu plec, anunţă Morgan cu stoicism.

Contele izbucni, iar contesa încercă să o ia cu binişorul. Îi aminti lui lady Morgan că se afla în grija ei, responsabilitate cu care fusese însărcinată de către ducele de Bewcastle, care ar fi fost foarte deranjat – şi

pe bună dreptate – de atitudinea surorii sale, dacă ar fi aflat. Îi *porunci* lui lady Morgan să îi însoţească în Anglia. O *imploră.* Vărsă lacrimi şi o făcu „încăpăţânată” şi „nerecunoscătoare”. Îi spuse că ştiuse dintotdeauna că Bedwynii erau o adunătură de sălbatici neascultători, dar crezuse că Morgan era diferită de ei. Acum, însă, se convinsese cât de mult se înşelase, iar ducele avea să fie atât de supărat pe sora sa dacă aceasta se va opune cu bună ştiinţă persoanei pe care o însărcinase cu grija şi siguranţa sa, că cel mai probabil ar exila-o la Lindsey Hall sau la alte moşii mai izolate de-ale sale – oare nu era una chiar în Wales? — şi nu îi va mai permite să se întoarcă niciodată în societate.

Dar Morgan era într-adevăr un Bedwyn.

De-a lungul tiradei, se ţinu de scaun şi se ascunse în spatele unei faţade arogante, un obicei specific fraţilor săi. Rămase hotărâtă şi de neclintit. Nu va părăsi Bruxelles-ul înainte să afle ceva despre Alleyne. Îi era din ce în ce mai clar că soţii Caddick aveau de gând să plece în dimineaţa aceea cu sau fără ea. Dar dacă au crezut că o vor putea intimida, atunci se înşelau amarnic. Morgan era hotărâtă să stea cu doamna Clark sau cu oricare alta dintre soţiile ofiţerilor, care ar fi fost mai mult decât bucuroase să îi ofere un cămin temporar. Rămânând, îşi va putea oferi în continuare ajutorul celor răniţi.

— Caddick, nu am mai văzut în viaţa mea o fată mai obraznică, mai încăpăţânată şi mai neascultătoare, se plânse lady Caddick scuturând o batistă prin faţa sa. Cred că mă ia cu leşin.

În timp ce lady Caddick dădu curs ameninţării, Morgan evadă şi îşi chemă servitoarea în cameră. Îi explică fetei că trebuie să îşi mute toate lucrurile la doamna Clark, cel puţin pentru o vreme. Dar ghinionul

său nu se opri aici. Servitoarea ei izbucni în lacrimi şi sughiţuri atunci când află că trebuie să rămână, şi mai rău, că trebuie să se întoarcă în casa aceea oribilă, printre acei bărbaţi bandajaţi şi urât mirositori. Nu putea să mai reziste. Fusese angajată pentru a îmbrăca o domnişoară din înalta societate, nu pentru a duce apă sărăntocilor, explică în apărarea ei şi insistă să plece acasă.

Morgan îi dădu fetei banii pentru drumul în Anglia, alături de salariul pe următoarea lună, şi o lăsă să plece. Adevărul era că servitoarea fusese angajată de Wulfric şi el era cel care îi achita salariile, însă Morgan se gândi că îi face un bine fetei, neobligând-o să apeleze la Wulfric pentru bani, pentru că atunci ar fi fost nevoită să îi explice şi de ce îşi abandonase stăpâna în Bruxelles.

Atunci când Morgan coborî din nou, intenţionând să meargă până la doamna Clark şi să întrebe de un servitor care să o poată ajuta cu transportul valizelor, văzu două trăsuri oprite în faţa casei, iar lordul Gordon tocmai era suit într-una din ele. Pentru moment era singur, înconjurat doar de câţiva vizitii şi ordonanţa, pe care o alungă imediat ce o văzu pe Morgan.

— Lady Morgan! strigă el.

Tânăra veni în fugă la uşa deschisă a trăsurii. De ce nu se gândise să apeleze la el mai devreme? Mama lui ar fi făcut orice i-ar fi cerut.

Vânătăile lui păreau mai negre la lumina soarelui şi chipul era mult mai palid, cu excepţia roşeţii febrile din obraji. Piciorul bandajat şi prins în aţele era întins pe banchetă. Ochii tânărului erau înceţoşaţi de durere, iar Morgan se simţi din nou cuprinsă de compasiune. Îi apucă mâna pe care o întinsese spre ea.

— Căpitane, începu ea, ştiai că…

Însă şi el începu să vorbească aproape în acelaşi

timp.

— Ce am auzit? o întrebă, încruntându-şi sprâncenele închise la culoare. Ai preferat să nu vii cu noi? Te implor să te răzgândeşti. Este de neconceput pentru o domnişoară cu statutul tău social să rămână neînsoţită într-un oraş străin. Sau oricare oraş, de fapt.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu fratele meu, îi spuse. A plecat spre…

— Dar *ştii* ce am păţit *eu,* lady Morgan. Nu contez pentru tine la fel de mult ca fratele tău? Nu te temi că s-ar putea să şchiopătez pentru tot restul vieţii dacă nu găsesc urgent pe cineva care să se ocupe cum trebuie de piciorul meu?

Îl privi încremenită. *Acesta* era bărbatul care ceruse să lupte *pentru ea?* Care o implorase să îl jelească toată viaţa dacă va muri pe câmpul de luptă? Dar suferea. Vedea acest lucru în ochii lui. Trebuie să fi fost foarte dureros atunci când îl căraseră din pat în trăsura mult mai puţin încăpătoare.

— Dacă îţi pasă de mine câtuşi de puţin, lord Gordon, îi spuse cu sinceritate, convinge-i pe părinţii tăi să mai rămână aici încă o zi. Te rog! Sunt sigură că voi primi *un semn* de la Alleyne până la sfârşitul zilei. Nu e niciun pericol dacă mai rămânem puţin, nu-i aşa? Iar fracturile tale au fost fixate de un doctor foarte respectat. Sunt sigură că încă o zi de odihnă îţi va face mult mai bine decât o călătorie cu trăsura. *Te rog să* îi convingi. Îmi fac atâtea griji.

Gordon o privi cu la fel de multă sinceritate, iar Morgan se aşteptă pentru o clipă să cadă la un acord. Îi zâmbi, simţindu-şi mâna încă într-a lui.

— Sunt dezamăgit, spuse el. Credeam că sunt mai important pentru tine decât fratele tău. *Tu* eşti mai importantă pentru mine decât sora mea. Dacă aş crede că îţi face vreun bine să rămâi, în secunda

următoare aş vorbi cu părinţii mei. Ba chiar aş conduce căutarea din trăsura asta, dacă ar fi nevoie. Dar bărbaţii adevăraţi nu au nevoie de femei care să le poarte de grijă atunci când au îndatoriri oficiale, lady Morgan. Lordul Alleyne Bedwyn va 11 foarte indignat atunci când va afla cât caz ai făcut în urma absenţei sale. Dar până atunci, mama este supărată, Rosamond plânge întruna, tatăl meu este furios, iar eu sunt dezamăgit. Speram să mă bucur de compania ta pe parcursul călătoriei pentru a-mi mai distrage atenţia de la durere. Mă gândeam chiar să vorbesc cu ducele de Bewcastle la întoarcerea noastră. Eşti sigură să o faci în continuare pe încăpăţânata? Mama spune că este o trăsătură a Bedwynilor.

Morgan îşi trase mâna dintr-a lui.

— Tot ce îţi cer este încă o zi.

Chiar şi acum tot mai spera că îl va face să vadă mai departe de suferinţa lui şi să se mai îndrepte în ochii ei. În schimb, Gordon privi peste umărul ei.

— Ah, Rosthorn, tu eşti? întrebă el. Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai luat-o înainte alaltăieri şi ai liniştit-o pe mama. E îngrozitor ca o femeie să-şi facă griji şi trebuie să faci orice ca să o linişteşti. Eu mă simt cât de bine se poate în situaţia dată, dar aş vrea să consult un doctor englez cât mai repede.

Morgan se întoarse şi îl văzu pe conte.

— Pleci acum? Chiar în dimineaţa asta? o întrebă acesta. Şi tu la fel, lady Morgan?

Ochii săi coborâră fugar peste rochia ei simplă din muselină.

— Eu rămân aici până voi primi un semn de la Alleyne. Voi sta la doamna Clark sau la una dintre soţiile ofiţerilor, dacă mă vor primi.

— Şi cum te vei întoarce atunci în Anglia? se interesă contele.

— Voi găsi pe cineva care să mă însoţească, îşi ridică ea sfidător bărbia. Sau poate că Alleyne va găsi pe cineva pentru mine.

— Şi servitoarea ta? întrebă contele uitându-se pe trotuar şi nevăzând nicio altă femeie în afară de ea.

Morgan se înroşi puţin.

— Nu doreşte să mai rămână cu mine, aşa că am trimis-o acasă.

Rosthorn îşi ridică sprâncenele mirat.

— Bagă-i minţile în cap, Rosthorn, dacă poţi, îi spuse Lordul Gordon, lipsit de vlagă. Spune-i că este imposibil să rămână aici fără însoţitoare. Este *inadmisibil.* Explică-i că îşi face griji prosteşte. Nu are altă soluţie decât să vină cu noi.

Contele de Rosthorn o privi enigmatic, iar ea îşi ridică din nou bărbia. Dacă ar fi încercat să-i impună să plece cu familia Caddick, s-ar fi înfuriat foarte tare şi ar fi făcut o scenă.

— De ce pleacă lady Caddick în Londra, dacă lady Morgan nu poate veni? îl întrebă pe Lordul Gordon, fără să îşi desprindă ochii de la Morgan.

„Nu *poate* veni”. Deci înţelesese.

— Mama este nerăbdătoare să mă ducă la un doctor englez, explică suferindul pe un ton iritat. Lady Morgan se află în grija ei. Este inadmisibil din partea ei să se încontreze cu mama şi să o pună într-o situaţie atât de ingrată. Sunt sigur că Bewcastle va avea un cuvânt de spus dacă nu îşi va revizui decizia. El este cel care a numit-o pe mama ca şaperon.

Pe Morgan o uimea cel mai tare faptul că se putuse simţi vreodată atrasă de el.

Chiar atunci ieşiră din casă lady Caddick, lordul Caddick şi Rosamond.

— Lady Morgan, iată-te, spuse cu o strălucire marţială în ochi. Mă tem că trebuie să insist să ne

însoţeşti, fie că eşti îmbrăcată pentru călătorie, fie că nu. Nu accept niciun refuz. Ducele de Bewcastle va afla câtă bătaie de cap am avut cu tine. Bună dimineaţa, Rosthorn. Vei vedea că Gordon este destul de curajos să pornească la drum, deşi încă are dureri cumplite.

— Doamnă, replică contele răspunzând la salut printr-o plecăciune, am venit să o conduc pe lady Morgan la casa doamnei Clark. Lucrurile sale se află încă aici? Voi trimite pe cineva să i le aducă în următoarea oră. Vă doresc o călătorie plăcută.

Accentul său franţuzesc era destul de pronunţat. Vorbea cu un farmec plăcut şi cu o undă de răceală pe care Morgan nu o mai observase niciodată în vocea sa.

— Uite ce e, Rosthorn, începu Contele de Caddick, însă Rosthorn îl întrerupse imediat.

— Acum două zile, când lordul Alleyne Bedwyn a plecat din Bruxelles, a instruit-o pe lady Morgan să îl aştepte să se întoarcă, promiţându-i că o va conduce personal în Anglia. Se află, aşadar, sub autoritatea sa. Eu o voi conduce la casa doamnei Clark, unde va fi în siguranţă. Voi avea grijă personal să nu se afle sub ameninţarea niciunui fel de pericol.

— Lord Rosthorn, zise lady Caddick cu glas stins, dumneata eşti un gentleman necăsătorit şi neînrudit în niciun fel cu lady Morgan. Ar fi foarte iresponsabil şi nepotrivit din partea mea să o las în grija dumitale.

— Atunci va trebui să rămâneţi, doamnă, pentru a fi în grija dumneavoastră.

Morgan se întoarse şi se îndepărtă pe trotuar. Nu avea de gând să mai asiste nicio clipă în plus la această sfadă sau, mai rău, să fie ea însăşi cea muştruluită. Viaţa devenise într-adevăr foarte istovitoare. Aproape că se îmbolnăvise de griji pentru Alleyne, şi cu toate astea, oamenii la care ţinuse o

tratau ca şi cum ar fi fost încăpăţânată, nerecunoscătoare şi impertinentă doar pentru că voia să îl găsească. Iar bărbatul care în urmă cu doar o săptămână îşi declarase dragostea necondiţionată faţă de ea se aştepta acum să fie pus înaintea tuturor celorlalţi – chiar înaintea ataşamentului ei faţă de propria familie.

Ar fi dat orice în acele clipe pentru a-l vedea pe Wulfric apropiindu-se de ea… Sau pe Aidan, sau pe Rannulf. Sau pe Alleyne.

Alleyne era mort. Trebuia să fie.

Nu *putea fi mort.*

Morgan auzi paşi alergând în spatele ei şi înainte să se întoarcă o simţi pe Rosamond cuprinzând-o în braţe şi strângând-o tare.

— Îmi pare atât de rău, Morgan, îi spuse prietena ei cu lacrimi în ochi. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Aş fi vrut să pot rămâne cu tine, dar nu pot.

Se întoarse în fugă la trăsuri, iar lordul Rosthorn se apropie de Morgan şi îi oferi braţul.

„Nu. Nu sunt complet singură” îşi spuse ea, încercând să se adune. Mai avea un prieten. Iar doamna Clark o va primi cu braţele deschise. Răniţii aveau nevoie de ea. Şi, chiar şi în aceste condiţii vitrege, era în continuare lady Morgan Bedwyn. Îşi ridică bărbia şi lungi fără să îşi dea seama pasul, luându-l pe conte de braţ.

Alleyne îi spusese întotdeauna că într-o bună zi îşi va întrece toţi fraţii şi se părea că avusese dreptate. Iat-o la numai optsprezece ani, plimbându-se pe străzile unui oraş străin la braţul unui gentleman pe care de-abia îl cunoştea, după ce tocmai îşi concediase servitoarea şi încălcase voia şaperonului căruia îi fusese încredinţată de Wulfric.

Dar Alleyne era încă acolo. Astăzi trebuia să vină şi mâine o va conduce el însuşi acasă.

Nu putea fi mort.

*

Gervase se gândi la toate lucrurile nebuneşti pe care le făcuse la viaţa lui; lucruri care îi pricinuiseră destule necazuri. Dar acesta nu era un necaz. Era o încurcătură în toată regula. Ce fusese în mintea lui?

Încurajase o tânără să încalce dorinţa propriului şaperon şi o ajutase să plece. Şi nu pentru o oră sau o dimineaţă. Nici măcar pentru o zi întreagă. Soţii Caddick plecau spre Anglia. Lady Morgan Bedwyn stătea în Bruxelles. Iar el îi susţinuse decizia de a rămâne fără ei. Se oferise chiar să o însoţească personal.

Voi avea grijă personal să nu se afle sub ameninţarea niciunui fel de pericol.

Ceea ce îşi luase asupra sa, în cazul în care nu fusese foarte norocos, nu era un angajament, ci o povară. Dacă nu găsea o soluţie să se retragă pe parcurs, atunci tocmai i se împliniseră toate planurile de a se răzbuna pe Bewcastle. Odată ce soţii Caddick vor fi ajuns în Londra şi vorbele vor începe să circule prin toate saloanele şi cluburile din oraş, lady Morgan Bedwyn va fi ori compromisă, ori *forţată* să se mărite cu el – ambele consecinţe fiind o palmă dată fratelui ei.

Dar acum nu mai voia să se răzbune pe Bewcastle în acest fel. Nu folosindu-se de ea. O plăcea. O respecta şi o admira.

— Oare am greşit? întrebă ea, atingându-l uşor cu mâna. Privirea lui era aţintită înainte, rece şi tăioasă ca a unui militar.

Gervase deduse că era o întrebare retorică, dar îi

răspunse oricum.

— Nu ai greşit. Soţii Caddick sunt nerăbdători să-şi vadă fiul vindecat, aşa că e normal să vrea să-l ducă mai repede în Anglia. Dar în acelaşi timp, s-au înhămat la o responsabilitate în clipa în care au acceptat să te ia cu ei la Bruxelles. Şi-au dat cuvântul că te vor îngriji şi înţelege ca pe un membru al familiei. Dar astăzi nu au mai reuşit să facă asta.

— Îţi mulţumesc, zise ea. Şi mie mi s-a părut la fel.

— După ce vom ajunge la doamna Clark, voi face aranjamentele necesare pentru a-ţi aduce lucrurile. Apoi voi vorbi din nou cu sir Charles Stuart şi, dacă va fi nevoie, voi pleca încă o dată spre Waterloo.

Poate că astăzi va avea mai mult noroc cu căutarea lui Bedwyn, îşi spuse el. Poate că fusese rănit şi se refăcea într-un spital de campanie pe undeva. Sau poate că pur şi simplu va veni la Bruxelles, întors de pe unde umblase în ultimele două zile, având o explicaţie foarte plauzibilă. Cu puţin noroc, ar fi putut pleca spre Anglia împreună cu sora sa până la apusul soarelui sau cel puţin să o preia sub supravegherea sa.

Dacă acest lucru se va întâmpla, Gervase era hotărât să nu îl împiedice în niciun fel. Numai că una ca asta ar fi o adevărată minune.

Lordul Alleyne Bedwyn era aproape sigur mort.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Crezi că a murit, lord Rosthorn?

— Nu trebuie să încetezi încă să speri, *chérie,* îi spuse, apăsându-i mâna sprijinită de braţul său. Eu voi face tot posibilul ca să îl găsesc.

— El este firea cea mai caldă dintre noi, continuă Morgan. E cel mai charismatic, cel mai vioi. E atât de plin de viaţă şi atât de optimist. Tocmai se hotărâse să-şi încerce norocul într-o carieră de diplomat, în pofida

locului în parlament pe care i l-ar fi asigurat Wulfric. Asta a fost prima lui misiune, nu ţi se pare ironic? Nu are cum să fi murit, Lord Rosthorn. Aş fi simţit-o *aici,* dacă ar fi fost aşa, zise Morgan atingându-şi pieptul cu mâna liberă.

Gervase se întrebă câte sute de mii de femei îşi spuneau acelaşi lucru în ziua aceea.

— Dacă ar fi murit ar fi fost găsit, nu-i aşa? îl întrebă. Contele îi răspunse strângându-i uşor mâna. Cum ar fi putut să-i spună că zeci de mii de morţi nepăziţi, mai ales cei bine îmbrăcaţi, au fost despuiaţi încă dinaintea primei nopţi de după bătălie? Singurul mod în care ar fi putut evita îngroparea la comun alături de alte cadavre neidentificate, ar fi fost dacă cineva l-ar fi recunoscut la timp – dar asta era foarte puţin probabil.

— Încearcă să nu te gândeşti la lucrurile astea, îi spuse. Nu încă.

Trecură pe lângă patru cunoştinţe comune înainte să ajungă la doamna Clark, iar Gervase le salută politicos pe fiecare. Se îndoia că lady Morgan îi observase, însă. Era o chestiune de timp până ce unul dintre ei, sau chiar mai mulţi, vor descoperi că familia Caddick a plecat spre Anglia în acea dimineaţă. Atunci se va scandaliza şi Bruxelles-ul şi Anglia.

O expusese pe lady Morgan Bedwyn în mod deliberat bârfelor în urmă cu două săptămâni, la picnicul de la pădurea Soignes. Acum, când nu mai avea nici cea mai mică intenţie să facă asta, era pe cale să o expună şi mai mult. Asta nu însemna că era doar vina lui, bineînţeles. Tânăra ar fi rămas oricum. Ar fi venit de una singură la doamna Clark, cu sau fără el.

Una peste alta, în ciuda pericolului care îl păştea, Gervase preferă să fie cel care o conducea la destinaţie.

Doamna Clark îi întâmpină în uşă, o îmbrăţişă pe lady Morgan şi ascultă toată povestea. O asigură că era mai mult decât bine-venită să stea la ea, atâta timp cât nu o deranja să împartă o cămăruţă cu gazda.

*

Niciunul din oamenii lui Sir Charles Stuart de la ambasadă nu auzise nimic despre Lordul Alleyne Bedwyn. Gervase observă că iritarea pe care o afişaseră cu o zi înainte se transformase în alarmă. Nu exista nicio explicaţie logică pentru neprezentarea sa, în afara posibilităţii de a fi rănit sau ucis în cursul conflagraţiei de la sud de Waterloo. Se făceau eforturi pentru a se afla dacă scrisoarea pe care i-o trimisese ducelui de Wellington fusese predată.

Gervase îşi exprimă intenţia de a inspecta din nou câmpul de luptă. Se va consulta cu personalul lui sir Charles la întoarcere şi va da mai departe orice informaţie utilă.

Nu găsi nimic, bineînţeles. Drumul spre sud era încă plin de oameni şi căruţe venind din sens opus, chiar dacă nu mai erau atât de mulţi pe câţi fuseseră cu o zi înainte. Pădurea Soignes era plină de cadavre, iar câmpul de luptă semăna tot mai mult cu o sălbăticie desprinsă din infern. Dar oricât ar fi vorbit Gervase cu oamenii şi ar fi întrebat prin fermele şi satele de-a lungul drumului, nimeni nu putea să-i spună nimic despre soarta lui Bedwyn. Îl căuta printre răniţi oriunde îi întâlnea, dar în zadar.

Lordul Alleyne Bedwyn părea să fi dispărut de pe faţa pământului – poate chiar la propriu.

Se întoarse la Bruxelles cu inima îngreunată. Cum putea s-o mai încurajeze pe lady Morgan să mai spere? Oare nu era un gest total iresponsabil din

partea lui?

Dar lady Morgan Bedwyn, din ce descoperise el, în ciuda vârstei fragede, avea un caracter puternic. Nu era responsabilitatea lui să îi trezească sau să îi înece speranţele. Tot ce putea face era să îi relateze realitatea.

Nici personalul lui sir Charles de la ambasadă, nici sir Charles însuşi nu reuşiseră să dea de urma fratelui său. Şi totuşi, ceva aflaseră: scrisoarea pe care lordul Bedwyn trebuia să o ducă ducelui de Wellington a ajuns într-adevăr în mâinile sale.

9

Ce ciudat se agaţă inima de speranţă, chiar şi atunci când aceasta e neîntemeiată, se gândi Morgan. Şi cum viaţa merge înainte.

Se plimba prin parcul din Bruxelles alături de contele Rosthorn şi priveau lebedele plutind graţios pe suprafaţa lacului, lăsând în urmă valuri în formă de V pe apa albastră. Era o zonă foarte frumoasă, situată în centrul oraşului, şi vremea era foarte plăcută. Morgan îşi putea dezmorţi muşchii sub căldura soarelui, după ore întregi în care îngrijise răniţii.

Nu vorbiseră deloc despre Alleyne. Nu fusese nevoie. Atunci când una dintre femeile din casa Clark a anunţat-o că o caută cineva la uşă, a fost de-ajuns o simplă privire în ochii oaspetelui pentru a-şi răspunde la toate întrebările.

— Nimic? a fost tot ce a mai avut putere să întrebe. Bărbatul clătină grav din cap.

— Nimic.

Poate că era întrucâtva absurd că de atunci nu

mai schimbaseră nicio vorbă pe tema subiectului. Dar ce ar fi putut să mai spună? Gervase era cel care o invitase să iasă o oră sau două la o plimbare prin parc. Doamna Clark, care tocmai se ridicase din pat după ce închisese ochii câteva ore, fusese de-acord că lui Morgan i-ar face bine să se relaxeze la aer curat şi o scuză de la îndatoririle sale. Fuseseră atât de preocupate, că nici nu se gândiseră să roage o servitoare să îi însoţească, pentru a asigura respectarea bunei-cuviinţe. Dar adevărul era că nici nu aveau o servitoare de care să se fi putut lipsi.

Şi în plus, toată ideea protocolului şi respectării etichetei părea irelevantă în actualele condiţii.

Alleyne era mort, bănuia Morgan, însă mintea ei nu putea accepta realitatea crudă. Nu încă, în orice caz.

— Mi-ar fi plăcut să fie şi Wulfric aici, spuse dintr-odată, rupând un moment lung de tăcere.

— Ţi-ar fi plăcut, *chérie?* o privi Gervase cu toată atenţia.

Morgan se gândi o clipă că afirmaţia sa ar putea părea jignitoare.

— Ai fost foarte amabil cu mine, îi spuse lordului Rosthorn, dar nu mă pot aştepta în continuare să îmi oferi timpul şi atenţia ta.

— Dar nu mă pot gândi la nimeni şi la nimic căruia să prefer să i-o ofer, spuse cu glas scăzut şi accent franţuzesc.

În urmă cu o săptămână sau două i-ar fi interpretat cuvintele şi tonul ca fiind provocator de curtenitoare, şi poate că i-ar fi răspuns în aceeaşi cheie. Acum, însă, îi accepta cuvintele aşa cum erau, drept o expresie a prieteniei ciudate şi neaşteptate care se formase între ei.

— Wulfric ar şti ce e de făcut, îi spuse Morgan. Ar

şti ce decizie să ia.

Ar şti când realitatea nu mai poate fi ignorată. Ar şti când să recunoască moartea lui Alleyne.

— Dacă asta îţi doreşti, spuse lordul Rosthorn, te voi duce la el, *chérie.*

— Este în Anglia, răspunse Morgan ridicând surprinsă ochii spre el.

— Te voi duce acolo, dacă vrei.

Tânăra privi mută spre el, apoi spre lac, spre lebede şi spre frumuseţea uitată a parcului. Oare chiar se ajunsese aici? Oare venise momentul să meargă acasă pentru a le da vestea lui Wulf, lui Aidan, lui Rannulf şi lui Freyja? Asta va fi sarcina ei? încercă să se imagineze pronunţând acele cuvinte îngrozitoare. *Alleyne este mort.*

— Voi mai aştepta câteva zile, oftă în cele din urmă. Poate că până la urmă va veni. Poate că există o explicaţie. Poate că…

Nu mai găsi alte posibilităţi cu care să completeze gândul.

— Haide să ne aşezăm câteva minute, sugeră el, arătând spre o bancă umbroasă de sub un copac.

Morgan se aşeză, retrăgându-şi mâna cu care îl ţinuse de după braţ şi îşi lăsă mâinile în poală, examinându-şi palmele.

— Te simţi trădată, *chérie?* o întrebă contele.

— De către lady Caddick? Nu m-am gândit la ea toată ziua. Rosamond va fi singura de care îmi va fi dor.

— Mă refeream la tânărul tău ofiţer, spuse cu blândeţe. Căpitanul Gordon.

— Nu este ofiţerul *meu,* îl contrazise ea strângându-şi pumnii. Nu a fost niciodată.

— Dar *el* a crezut că este, îi aminti Gervase, iar tu te-ai aşteptat, probabil, să te poţi baza pe dragostea

lui. Nu fi prea dură cu el. A fost rănit destul de grav acum două zile şi azi-dimineaţă suferea destul de tare.

— Am văzut destui răniţi în ultimele zile, Lord Rosthorn. Şi am văzut destulă nobleţe printre ei. Am văzut un bărbat murind sub ochii mei fără să scoată niciun sunet, deşi trebuie să fi agonizat îngrozitor; dar nu a vrut să îi deranjeze pe ceilalţi răniţi. Am văzut răniţi grav care ne îndrumau către alţii, care aveau nevoie mai urgentă de ajutorul nostru. Am auzit bărbaţi scuzându-se faţă de noi că sunt o asemenea pacoste. L-am auzit pe un bărbat spunându-i doamnei James să meargă să se odihnească, atunci când aceasta aproape că adormise în picioare, chiar dacă ar fi trebuit să îi schimbe aşternutul şi probabil se simţea foarte neplăcut. Am auzit bărbaţi lăudându-şi camarazii şi alte regimente şi batalioane în afara alor lor. Nu am auzit pe nimeni lăudându-se singur. Cu excepţia căpitanului Gordon.

— Este foarte tânăr, *chérie,* veni lordul Rosthorn în apărarea lui.

— Doi dintre soldaţii de la doamna Clark au paisprezece şi cincisprezece ani. Sunt cei mai viteji de acolo, chiar dacă unul dintre ei s-ar putea să moară în urma rănilor.

— Să înţeleg că eşti hotărâtă să fii aspră cu tânărul Gordon? o întrebă bătând-o uşor pe dosul palmei.

Fără să se gândească, Morgan îşi întoarse mâna şi i-o cuprinse pe a lui.

— Avea o idee fantezistă despre cum se va lupta cu francezii pentru mine. Se imagina ca pe un fel de cavaler medieval care luptă pentru onoarea prinţesei sale. Şi cu toate astea, azi-dimineaţă, când ar fi putut să lupte pentru mine într-un mod mult mai practic, nu s-a gândit decât la propriul său confort pe drumul spre

casă. Mă bucur că nu am fost niciodată destul de nechibzuită să mă îndrăgostesc de el.

— Părerea mea, *chérie,* este că ţie ţi-ar fi imposibil să fii nechibzuită. Dar mă bucur că nu există niciun regret pentru un bărbat care nu te-ar fi meritat. Este doar un păun, un fanfaron, un aiurit.

Morgan se pomeni râzând.

Gervase mişcă mâinile lor încleştate spre coapsa lui. Acest lucru nu o şocă pe tânără, chiar dacă simţi materialul fin şi întins al pantalonilor săi de călărie şi căldura pielii care răzbătea prin ţesătură. Îşi lăsă umărul să se atingă de braţul său şi se simţi consolată.

— Nu m-a iubit niciodată, spuse ea. Este o greşeală pe care bărbaţii o fac adesea. Văd o fată frumoasă şi disponibilă şi îşi imaginează că s-au îndrăgostit de ea. Dar de fapt se iubesc pe ei înşişi, reflectaţi în ochii ei. Nu au niciun interes să descopere cine e ea de fapt.

— Ah, *chérie,* şi asta e valabil doar în cazul bărbaţilor? Oare nu sunt destule femei care să facă la fel?

Morgan îşi trase răsuflarea, pregătindu-se să nege. Dar mereu încercase să fie sinceră cu ea însăşi. Oare era adevărat? Oare şi femeile îşi proiectau iubirea de sine asupra unui bărbat atrăgător, în ochii căruia să-şi poată admira propria imagine? Oare nu fusese şi ea vinovată de aşa ceva în trecut? Atenţiile lordului Gordon o măguliseră la început, nu-i aşa? Şi principalul motiv pentru care acceptase prietenia cu Rosamond şi invitaţia de a veni la Bruxelles fusese pentru că ştia că lordul o admiră şi îi apreciază gusturile. Dacă era adevărat – şi era destul de sinceră cu sine pentru a recunoaşte că cel puţin parţial aşa stăteau lucrurile – ar fi fost foarte denigrant pentru ea.

— Cred că ai dreptate, recunoscu ea. Atunci când

admirăm un bărbat suntem mult mai interesate de propriile noastre sentimente şi de ceea ce spune şi face ca să ne ajute pe noi să ne simţim mai bine; cel puţin la început. Dar dragostea înseamnă mult mai mult. Înseamnă cunoaştere – a cunoaşte şi a fi cunoscut.

— Şi *cine* este lady Morgan Bedwyn? interveni Gervase.

Morgan zâmbi cu mâhnire şi ridică ochii spre el.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt. Ochii săi domoli îi întoarseră zâmbetul, făcând-o să-şi amintească brusc de sărutul petrecut cu o seară înainte, după ce adormise cu capul pe umărul lui. Nu voia să se gândească la el în termeni sexuali. Nu acum, când avea nevoie de el ca prieten şi când începuse să îl admire ca persoană.

— E întrebarea perfectă ca să mă încui. Cum ai vrea să îţi explic cine sunt, lord Rosthorn? De mul ori nici eu nu ştiu răspunsul. Ştiam că sunt încăpăţânată – vechea mea guvernantă ar fi folosit cuvântul „căpoasă” –, dar nu m-aş fi gândit niciodată că mă voi opune şaperonului ales de Wulfric pentru a avea grijă de mine şi că voi îndrăzni să rămân într-un oraş străin de una singură, fără măcar o servitoare. Ştiam că nu sunt o mironosiţă, dar nu m-aş fi văzut în stare să îngrijesc oameni mutilaţi de război fără să crâcnesc sau să văd un om murind şi să nu mă prăbuşesc. Am refuzat să particip la sezonul ieşirilor în societate pentru că nu am vrut să devin un produs pe marea piaţă a căsătoriilor. Şi da, mi-a plăcut prezentarea mea şi câteva dintre evenimentele sociale din jurul ei. Nu m-am considerat niciodată o fire romantică, dar m-au impresionat ofiţerii în uniforme de catifea şi l-aş fi implorat pe Wulfric să mă lase să vin aici, dacă asta ar fi avut vreun efect asupra lui. Am fost mereu împotriva

războiului şi, cu toate astea, unul din motivele pentru care am venit aici a fost fascinaţia pentru bătălia istorică ce stătea să izbucnească la porţile Europei. M-aş fi considerat imună la avansurile ostentative al unui Don Juan cu experienţă şi, cu toate astea, nu numai că nu te-am oprit pe tine, atunci când te-am cunoscut, ba chiar te-am încurajat şi ţi-am răspuns. Aş fi crezut că mi-e imposibil să leg o prietenie cu un astfel de bărbat. Şi cu toate astea, acum simt că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. După cum vezi, nu mă cunosc deloc. Cum aş putea să-ţi spun atunci cine sunt? începu să râdă. Gervase râse şi el înfundat.

— Eşti foarte tânără, îi răspunse. Nu trebuie să fii prea aspră cu tine. De-abia ai început călătoria de cunoaştere a maturităţii. Dar mă îndoiesc că vreunul dintre noi se cunoaşte de fapt cu adevărat. Cât de plicticoasă ar fi viaţa dacă ar fi altfel. Nu am mai avea spre ce să tindem. Nu ne-am surprinde niciodată.

— Tot ce ştiu cu certitudine, îi spuse ea, este că sunt mai mult decât o lady. Sunt o femeie – şi o persoană.

— Nu m-am îndoit de asta niciodată, *chérie.*

Şi iat-o făcând tocmai ceea ce dispreţuia mai mult la alţii. Era atât de preocupată de problemele ei că pur şi simplu îl ignora pe bărbatul de lângă ea. Îl privi din nou.

— Dar *tu* cine eşti, lord Rosthorn? îl întrebă. Gervase chicoti din nou. Era chiar foarte atrăgător atunci când zâmbea – şi chiar şi atunci când nu zâmbea, îşi spuse ea. La colţurile ochilor şi gurii avea riduri de expresie, ceea ce însemna că, de obicei, era un bărbat destul de vesel.

Va îmbătrâni armonios, îşi spuse ea, chiar şi atunci când ridurile vor fi incrustate permanent pe chip.

— Nu vrei să mă cunoşti, *chérie,* îi spuse. Am trăit o viaţă de risipitor.

— Şi înainte, şi după surghiunirea ta pe Continent? îl întrebă miratã. Chiar nu ai învăţat nimic din incidentele care au dus într-acolo?

— Se pare că nu.

Îi examină faţa cu privirea sa candidă şi zâmbitoare. Buzele lor erau la doar câţiva centimetri distanţă. Şi totuşi nu se simţea în pericol în preajma lui. Se simţea foarte relaxată. În ciuda reputaţiei sale şi faptului incontestabil că tatăl său îl alungase din Anglia în urmă cu nouă ani, nu ar fi putut să îl vadă ca pe un risipitor.

— Dar chiar dacă aş şti toate amănuntele sordide din viaţa ta, tot nu aş şti cine *eşti* de fapt. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Poate că nu e nimic de zis. Poate că sunt un om fără profunzimi de caracter.

— Mă îndoiesc de asta, râse ea, deşi s-ar putea să te fi crezut dacă mi-ai fi zis-o acum o săptămână. De ce m-ai luat sub aripa ta, lord Rosthorn?

— Aşa cum îşi ia mama puiul? Poate fiind că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, *chérie,* şi îţi admir frumuseţea.

Îl pierduse. Se ascunse în spatele măştii glumiţelor amăgitoare, aşa cum făcuse în cadrul primelor lor întâlniri, inclusiv la picnicul din pădurea Soignes.

De ce alesese să se apropie de ea? Nu exista niciun motiv clar, altul decât simplul altruism. Acesta era un lucru pe care Morgan *nu* trebuia să îl ştie despre el.

Dar oare o vedea ca pe o prietenă, sau doar ca pe o responsabilitate? Nu ar fi avut de ce să o vadă aşa, prin urmare trebuie să fi fost vorba despre

prietenie. O vedea ca pe o prietenă, la fel cum ea îl vedea pe el.

— Un risipitor, repetă ea, zâmbindu-i. Ce lăudăros eşti, lord Rosthorn.

Îşi retrase mâna şi o bătu uşor pe a lui.

— Trebuie să mă întorc. Va trebui să dorm în seara asta, pentru a putea intra în tura de noapte.

El se ridică imediat şi îi oferi braţul.

— Voi veni să te văd în fiecare zi, dacă-mi permiţi, îi spuse în timp ce mergeau. Şi îţi voi aduce toate veştile care apar. Dacă te vei hotărî până la urmă să te întorci în Anglia, voi face toate pregătirile necesare. Dacă vei avea nevoie de mine din oricare alt motiv, ştii unde mă găseşti; sau cel puţin unde să laşi un mesaj pentru mine.

— Strada Brabant, confirmă Morgan. Unde este?

— Te voi duce pe-acolo în drum spre doamna Clark. Nu ocolim prea mult şi îţi pot arăta casa.

— Mulţumesc. Nu voi pleca, însă, până nu voi afla ceva despre Alleyne.

O trecu un fior în clipa în care realiză că nu se gândise la el deloc în ultima oră. Dar asta nu era complet adevărat. În spatele fiecărui gând, al fiecărei emoţii, se afla grija pentru Alleyne. Dar timp de oră vorbise despre alte lucruri şi se bucurase de compania altei persoane şi de liniştea cadrului natural. Iar pentru asta trebuia să îi mulţumească noului său prieten, contele de Rosthorn.

Dar ce s-ar întâmpla, se întrebă acum, dacă nu va afla niciodată ceva concret? Când va trebui să recunoască faptul că…

Dar acel moment nu sosise încă. Morgan îşi potrivi pasul după cel al contelui Rosthorn.

*

În următoarele patru zile, Morgan se ocupă de răniţi cu la fel de multă energie şi dedicaţie ca la început. Unul dintre ei murise, dar pe restul se luptau să îi ţină în viaţă şi să le domolească febra. Rând pe rând, ostaşii au început să îşi revină, unii dintre ei chiar destul de repede. Până la sfârşitul zilei a patra, în casa Clark mai rămăseseră doar şaptesprezece oameni.

Pentru Morgan, timpul părea să stea în loc. Ştia că zilele nu puteau continua aşa la nesfârşit. Curând, mulţi, dacă nu chiar toţi bărbaţii vor pleca fie înapoi la regimentele lor, fie acasă, în Anglia. Femeile, inclusiv doamna Clark, nu aşteptau decât să dea soţii lor semnalul, înainte să plece la Paris alături de ei.

Curând, iar Morgan ştia acest lucru, va trebui să înfrunte realitatea. Nu exista nicio altă explicaţie pentru absenţa prelungită a lui Alleyne, în afară de cea mai evidentă. Wulfric avea tot dreptul să ştie că dispăruse. Sir Charles Stuart îl va informa cu siguranţă, dacă ea va întârzia să o facă. Dar ea nu era gata încă. Atunci când gândul îi dădea târcoale, îl alunga pur şi simplu.

Ţinându-se de cuvânt, contele de Rosthorn o vizită în fiecare după-amiază pentru a o scoate la plimbare. De multe ori o ajuta şi pe doamna Clark cu câte o treabă sau cu ridicatul câte unui pacient prea greu pentru ele. O dată a scris şi câteva scrisori pentru câţiva bărbaţi care aveau prieteni sau vecini destul de învăţaţi ca să le citească familiei.

Toate soţiile se cam îndrăgostiseră de el, după cum observă şi Morgan, iar ele erau convinse că şi ea se îndrăgostise de el. Dar se înşelau. În momentul de faţă nu se putea gândi la el ca la un iubit sau ca la un pretendent. Dar nu ştia ce ar fi făcut fără el. S-ar fi descurcat şi singură, probabil. Mai mult ca sigur că s-ar

fi descurcat. Dar era recunoscătoare pentru prezenţa lui.

Uneori nu îşi vorbeau deloc în timp ce se plimbau, fiind prea obosită să îşi mai adune gândurile, dar simţea că el ştie acest lucru şi că se bucura să o scoată din casă la aer curat şi căldura soarelui, fără să se simtă obligat să întreţină conversaţia. Alteori pălăvrăgeau despre subiecte dintre cele mai variate. Morgan descoperi că era foarte citit şi cunoştea foarte multe despre artă şi muzică, şi că vizitase unele dintre celebrele galerii de pe Continent şi multe dintre cele mai cunoscute vestigii. Îşi împărtăşi impresiile cu ea cu o elocvenţă care o convinse de inteligenţa şi calitatea educaţiei sale.

Poate că, se gândea ea uneori, *era* puţin îndrăgostită de el. Dar aceste sentimente erau neimportante. Romantismul era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Apoi, în seara celei de-a patra zile, a primit în sfârşit o veste.

Morgan tocmai bandaja ciotul unui braţ amputat, când doamna Clark a venit să o înlocuiască.

— Ai un musafir, îi spuse lui Morgan. Te aşteaptă în bucătărie.

Nu exista niciun alt loc în care să-l fi putut ruga să aştepte. Dar nu putea fi lordul Rosthorn, care şi-ar fi anunţat singur prezenţa sau ar fi lăsat vorbă şi ar fi aşteptat afară. Morgan avu o intuiţie şi nu întrebă cine era, iar doamna Clark se aplecă grăbită peste rănitul bandajat.

Era o ordonanţă a lui sir Charles Stuart, care se prezentă cu o plecăciune reverenţioasă. Morgan îl mai cunoscuse o dată, dar nu îi reţinuse numele şi nu i-l reţinu nici de data asta. Îşi simţi tot sângele scurgându-se spre picioare şi îşi strânse pumnii pe

lângă corp, străduindu-se să se controleze.

— Milady, m-a trimis Sir Charles, spuse după ce îşi drese glasul. Chiar acum redactează o scrisoare pentru ducele Bewcastle.

Morgan îşi ridică bărbia şi îl privi ţintă în ochi.

— Sir Charles a primit o scrisoare în urmă cu o oră şi ceva, explică ordonanţa. Era murdară de noroi, mototolită şi veche de câteva zile. Dar cu toate astea a putut fi recunoscută drept cea pe care Domnia Sa, ducele de Wellington, a dictat-o unui ajutor care i-a încredinţat-o pe urmă lordului Alleyne Bedwyn.

Morgan continuă să îl privească fix. Ordonanţa îşi drese glasul din nou.

— Scrisoarea a fost descoperită în cursul zilei de azi în pădurea Soignes, la nord de Waterloo.

Scrisoarea. Nu şi mesagerul. Nu a mai spus asta. Nu era nevoie.

— Sir Charles m-a însărcinat să vă aduc la cunoştinţă, milady, că în mod regretabil este nevoit să abandoneze orice speranţă că lordul Alleyne Bedwyn este încă în viaţă. Vă trimite condoleanţele sale şi vă întreabă cu ce ar putea să vă ajute. Poate să aranjeze întoarcerea dumneavoastră în Anglia?

Morgan îl privea, dar nu auzea ce spune.

— Îţi mulţumesc, îi spuse. Şi mulţumeşte-i şi lui sir Charles pentru veste. Acum aş dori să rămân singură, te rog.

— Milady, începu ordonanţa.

Dar Morgan afişă din nou atitudinea arogantă specifică Bedwynilor.

— Acum. Te rog.

Rămase singură, cu ochii aţintiţi asupra unui şir de cepe care atârnau de tavan şi ascultând murmurul ibricului pe foc. Nu îşi dădu seama cât timp trecuse până când auzi foşnetul fustelor în spatele ei şi simţi

două mâini calde apăsându-i pe umeri.

— Biata mea fată, zise doamna Clark. Stai jos şi îţi voi face o cană de ceai.

— Au găsit scrisoarea, zise Morgan gâtuită. Dar nu şi pe Alleyne.

— Da, dragă, zise doamna Clark, strângându-i umerii aproape dureros de tare. Bea un ceai. Te va ajuta să depăşeşti şocul.

Însă Morgan clătină din cap. Simţea o stare tot mai puternică înrudită cu panica. Nu putea să stea jos şi să bea ceai. Mai mult ca sigur ar fi explodat. Trebuia să…

— Eu ies. Trebuie să mă plimb puţin. Să-mi adun gândurile.

— Este seară, zise doamna Clark. Nu-mi permit să eliberez pe nimeni ca să iasă cu tine. Vino şi stai…

Însă Morgan se smuci de sub mâinile ei.

— Ies. Nu am nevoie nici de şaperon, nici de servitoare. Vreau să fiu singură.

— Lady Morgan, draga mea…

— Îmi cer scuze că te las singură în mijlocul turei, dar… trebuie să ies afară.

Se aflau deja pe coridor, aşa că Morgan smulse şalul din cuier şi şi-l înfăşură în jurul umerilor şi capului.

— Nu voi păţi nimic. Şi mă întorc în curând. Trebuie să *respir.*

Ieşi din casă şi coborî treptele în fugă, rătăcind apoi pe stradă, neştiind încotro s-o apuce şi nepăsându-i prea mult. Îşi lăsă capul în pământ şi păşi cu repeziciune, ca şi cum ar fi putut lăsa astfel în urmă vestea pe care *încă* nu o asimilase în străfundul sufletului ei bine ferecat. De fapt, o ştiuse de zile întregi. Speranţa fusese deşartă încă de la început. Crezuse că se pregăteşte de zile întregi, însă nimic nu

te poate pregăti pentru un asemenea moment. Alleyne era…

Gâfâia în momentul în care se opri din mers, ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi. Nici măcar nu ştia unde se afla. Când se uită în jur, însă, în lumina tot mai slabă a amurgului, îşi dădu seama că se afla în faţa casei de pe strada Brabant, cea pe care i-o arătase contele de Rosthorn în urmă cu patru zile. La una dintre ferestrele de la etaj ardea chiar şi o lumină.

Oare intenţionase să vină până aici? se întrebă ea confuză. Ori fusese pură coincidenţă? Nu conta.

Urcă la uşă, ridică ciocănitorul de alamă, ezită câteva clipe, apoi îl lovi de uşă.

10

Când auzi ciocănitul în uşă, Gervase trase draperia din sufrageria sa pentru a privi afară.

Proprietăreasa şi fiica ei ieşiseră în seara aceea. La fel şi valetul, aceasta fiind norma sa zilnică obişnuită, în casă mai erau servitori, dar aceştia se strânseseră probabil în bucătăriile din spate. Nu era nimeni de serviciu pe culoar, din moment ce nu aşteptau musafiri.

Capul ei era acoperit cu un şal, însă Gervase o recunoscu imediat. Dumnezeule! Ce căuta lady Morgan Bedwyn în pragul uşii sale la ora aceasta? Era seara târziu şi aproape întuneric; lumânările fuseseră deja aprinse. Aruncându-şi pe fotoliu cartea pe care o citea şi năpustindu-se spre uşă, un singur gând îi trecea prin minte: buna-cuviinţă. Dacă ar fi văzut-o cineva? Dar chiar el îi spusese să îl apeleze dacă va avea vreodată nevoie. Aceasta nu era, în mod clar, o vizită de

complezenţă.

Un servitor intră în hol dinspre aripa din spate a casei.

— Deschid eu, îi spuse Gervase în franceză. Este o cunoştinţă.

Din fericire, servitorul nu aşteptă să vadă cine era această cunoştinţă. Încuviinţă din cap, se întoarse şi dispăru în direcţia din care venise.

Gervase deschise uşa, îi aruncă o privire lui lady Morgan, aşa cufundată în întuneric cum era, şi renunţă la orice gând de a ieşi afară şi a merge cu ea cât mai departe de casă. În schimb, o înhăţă de braţ şi o trase în casă înainte să închidă uşa în urma ei.

— Să urcăm la etaj, unde putem discuta între patru ochi, îi spuse. Acolo îmi vei putea spune cu ce te pot ajuta.

Lady Morgan era palidă şi în mod evident distrasă. Nu scoase o vorbă în timp ce urcară scările şi intrară în camera sa de zi. De fapt, nici nu trebui să se gândească prea mult pentru a-şi da seama ce se întâmplase.

— S-a găsit scrisoarea pe care Alleyne i-o aducea lui sir Charles din partea ducelui de Wellington, spuse coborându-şi şalul pe umeri. Era abandonată în pădurea dintre Waterloo şi Bruxelles.

Vocea sa era lipsită de expresie, iar privirea goală şi întunecată, ca două lacuri întunecate în mijlocul feţei.

— Ah, da, *chérie,* răspunse Gervase luându-i mâinile într-ale sale. Acestea erau reci ca două blocuri de gheaţă.

Morgan zâmbi pe jumătate.

— Este mort, nu-i aşa?

Oare încă mai încerca să se agaţe de o ultimă speranţă? Dar era timpul să accepte cruda realitate.

De aceea şi venise la el. Un angajat al ambasadei trebuie să-i fi dat vestea, dar el fusese cel la care venise pentru o ultimă interpretare a celor întâmplate. Gervase se întreba şi el când deveniseră prieteni atât de apropiaţi.

— Da, *chérie,* îi spuse. Trebuie să accepţi că a murit. Morgan privi în direcţia lui, însă ochii ei păreau pierduţi undeva departe. Şalul îi alunecă de pe umeri şi formă o mică grămăjoară pe covorul de la picioarele ei. Gervase îşi mută mâinile pe talia şi pe umărul ei şi o trase mai aproape de el, iar ea îşi întoarse obrazul pentru a se rezema de gâtul lui.

— Este mort, tremură ea.

— Mă tem că da.

Tânăra suspină în tăcere. Gervase nici n-ar fi observat asta, dacă nu i-ar fi simţit tremurul corpului şi căldura lacrimilor care i se scurgeau pe haine. O strânse tot mai puternic în braţe. Nu ştia foarte bine cum se legase această prietenie între ei, dar ştia că era mai profundă decât oricare altă relaţie ar fi avut până atunci cu un bărbat sau cu o femeie. Poate că de vină erau circumstanţele, se gândea el – circumstanţe neobişnuite care formaseră o prietenie neobişnuită. În mod clar nu era ceva care să se fi dezvoltat încă de la prima lor întâlnire.

Continuă să o îmbrăţişeze şi după ce încetă să mai suspine, iar ea nu schiţă niciun gest ca să-i arate că ar intenţiona să se retragă. Dacă simţea în continuare nevoia iluziei consolării, el era dispus să i-o ofere. Însă în cele din urmă îşi lăsă capul pe spate şi îl privi în ochi la lumina tremurătoare a lumânărilor. Lacrimile îi trecuseră, însă faţa îi era buhăită şi umflată de durere.

Apoi Gervase făcu cel mai prostesc lucru din lume. Nu putu să şi-l explice nici atunci când îl făcu,

nici după. Era în mod clar unul din cele mai nepotrivite lucruri pe care le-ar fi putut face în acele condiţii – doar că după ce se petrecu, nu fu întru totul convins că gestul a pornit numai din partea lui.

Îşi coborî capul spre ea şi o sărută pe buze. Nu semănă cu niciunul dintre celelalte două săruturi de până atunci. Acesta a fost unul pătimaş şi fierbinte, în care buzele ei se depărtară sub ale lui pentru a-i permite limbii sale să se strecoare înăuntru. Braţele li se strânseră în jurul trupului precum nişte chingi de fier. A fost un sărut iraţional şi inexplicabil de pasional. Poate că era viaţa protestând vehement împotriva morţii? Nu exista, însă, nicio scuză reală din partea lui, aşa cum recunoscu mai târziu.

Şi nu avea nicio scuză pentru ceea ce urmă. Îşi desprinse gura de buzele ei şi o privi în ochii săi hipnotizaţi şi înceţoşaţi de pasiune.

— *Chérie,* şopti el.

— Nu, răspunse ea cu un glas uşor răguşit şi plin de dorinţă. Ah, nu.

Şi închizând ochii îşi lipi din nou buzele de ale lui, în timp ce cu una dintre mâini îl cuprinse de după talie, iar cu cealaltă începu să se joace prin părul său încurcat.

Gervase îi simţea durerea, agonia şi dorinţa. Şi era conştient şi de propria sa dorinţă de a o consola şi de a-l oferi orice ar fi avut nevoie. Acesta era, însă, un răspuns emotiv care nu avea legătură cu gândirea sa raţională. Pentru că acum nu mai gândea. Nu era momentul să analizeze lucrurile la rece. Ea avea nevoie de el, aşa că o trase mai aproape, sărutând-o şi mai puternic, cu şi mai multă pasiune decât înainte.

Când începu să se lupte cu nasturii hainei lui, o ajută să îi desfacă mai repede pentru a o simţi mai aproape de inima sa. Mâinile şi braţele ei îi alunecară

pe sub haine şi se încleştară din nou în spatele lui, apăsându-i de-a lungul spinării, între ele şi pielea lui nefiind decât materialul fin al cămăşii. El îi strânse uşor fundul în mâini şi o ridică mai aproape de el. Dacă ar fi putut s-o apropie complet şi să se contopească pe loc, luând asupra sa toată suferinţa ei, ar fi făcut-o fără să clipească.

Îi sărută buzele, bărbia, gâtul şi ceafa, iar ea îşi lipi corpul de el, apăsându-şi sânii de pieptul lui şi abdomenul de pantaloni.

— Te rog, gemu răguşită printre sărutări. Ah, te rog…

— Chérie…

O împinse înapoi câţiva paşi şi se aşeză pe canapea, trăgând-o peste el. Dar în loc să se întoarcă într-o parte şi să se aşeze pe genunchii lui, ea îl încălecă şi pasiunea lor continuă nestingherită. Gervase îi ridică fustele pentru a-i uşura mişcările, apoi îşi strecură o mână şi începu să-i mângâie interiorul coapselor în căutarea miezului umed şi fierbinte ascuns între ele.

Ea îi prinse capul între mâini şi i-l strânse la piept, gemând şi icnind, mişcându-se înainte şi înapoi pe mâna lui.

Gervase îşi descheie nasturii pantalonilor şi o fixă mai bine deasupra sa, ţinând-o de şolduri şi lăsând-o uşor în jos. Ea, însă, nu îl lăsă să fie blând. Se înfipse în el cu putere şi gemu zgomotos, lăsându-i bărbăţia să o umple complet.

Undeva în mintea lui îşi dădu seama că Morgan trebuie să fi fost virgină, şi acest lucru îl făcuse instinctiv să se poarte cu mai multă blândeţe şi să o ia mai uşor, dar pasiunea ei îl copleşi şi în luă pe nepregătite, făcându-l să săvârşească fapta într-un cor de gemete şi icnete, ca şi cum ar fi încercat să atingă o

esenţă a perfecţiunii, a liniştii şi a uitării împreună.

În mod incredibil – ar fi fost incredibil dacă s-ar fi gândit la asta – Morgan se încordă cu o clipă înainte ca el să se împingă o ultimă dată în ea pentru a-şi da drumul, făcând-o să ţipe din nou, de astă dată din cauza sentimentului de abandon total al punctului culminant, şi nu de durere sau de şoc.

Rămaseră îmbrăţişaţi şi umezi câteva minute, pentru a da timp lumii să-şi reia cursul obişnuit.

Primul lui gând raţional îl lovi ca o măciucă, însă răutatea sa îl luă prin surprindere.

Acum, îşi spuse el, s-a răzbunat cu adevărat pe Bewcastle.

*

Stătea la unul din capetele canapelei, iar ea se cuibărise deasupra lui, cu fustele atârnând decent peste picioare. Braţele lui erau în continuare în jurul ei, în timp ce capul şi-l ţinea rezemat de spătar. Morgan reuşise chiar să aţipească puţin. Pe el nu îl bănuia că ar fi adormit. Rămăsese treaz şi cu ochii deschişi, chiar dacă nu spunea nimic.

Morgan ştia că avusese nevoie de ceea ce se întâmplase între ei şi nu regreta. Dar i-ar fi părut rău dacă ar fi schimbat natura prieteniei lor. Şi cum ar fi putut să nu o schimbe? Venise la el pentru că era prietenul ei cel mai apropiat. Acum, însă, chiar şi pentru o singură noapte, îi fusese iubit. Lucrurile nu puteau să mai fie ca înainte.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti, îi spuse fără să se mişte, bănuind că asta simte. Nu a fost în niciun caz vina ta.

Mâna lui o mângâia uşor pe cap, confirmându-i că nu dormea.

— *Chérie,* îi răspunse, poate nu ar fi cazul să căutăm vinovaţi pentru noaptea asta. Asta ar însemna că ceea ce s-a întâmplat ar fi fost greşit. Nu a fost nimic greşit; doar prematur. Voi vorbi cu ducele de Bewcastle atunci când te voi conduce acasă.

Morgan se ridică şi se întoarse spre el cu o privire uimită.

Ar fi trebuit să se aştepte la o reacţie atât de prostească din partea lui. În fond, era un gentleman.

— Ce să vorbeşti cu el? Să mă *ceri?* Nici să nu te gândeşti!

Gervase îi zâmbi leneş, fără să îşi mişte capul.

— Eu voi întreba, *chérie. Tu,* bineînţeles, eşti liberă să refuzi, deşi nu te-aş sfătui.

— Normal că voi refuza! se răsti şi clipi cu repeziciune, deoarece ochii i se umpluseră de lacrimi; iar ea nu plângea *niciodată.*

— Nu strica lucrurile, lord Rosthorn. Ai fost cel mai bun prieten al meu în aceste zile grele. Chiar şi în seara asta mi-ai fost prieten; m-ai consolat exact aşa cum aveam nevoie să fiu consolată. Nu strica lucrurile acum, crezând că trebuie să mă iei de soţie.

— Dar poate că asta vreau, *chérie,* îi spuse. Poate că te iubesc.

— Nu e adevărat. Ţi-e milă de mine din cauza… din cauza lui Alleyne. Şi mă placi, *îmi* place să cred, şi mă respecţi, aşa cum şi eu te plac şi te respect pe tine. Există o anumită afecţiune în aceste sentimente, dar nu este dragostea dintre doi oameni care sunt gata să-şi dedice viaţa unul altuia.

— *Chérie,* am fost înăuntrul tău. Ţi-am luat virginitatea*… înăuntrul tău.* Morgan îşi simţi obrajii aprinzându-se.

— Tocmai asta vreau să spun. Dacă am fi stat pur şi simplu pe canapea după ce am venit la tine să-ţi dau

vestea, nu mi-ai fi spus că vrei să vorbeşti cu Wulf, nu-i aşa?

Gervase continuă să îi zâmbească, dar fără să îi răspundă.

— Nu poţi s-o spui, vezi? Nu poţi să minţi. Nu mă voi căsători cu tine, lord Rosthorn, doar pentru că am fost intimi.

— *Chérie,* o imploră, întinzând o mână spre ea pentru a-i mângâia obrazul. Să nu ne certăm din cauza asta. Nu în seara asta, dintre toate nopţile. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu lordul Alleyne Bedwyn. Îmi pare mai rău decât aş putea să mă exprim.

Morgan izbucni din nou în lacrimi.

— Am crezut că, dacă voi nega adevărul suficient timp, voi fi mai bine pregătită atunci când va trebui să îl accept, suspină tânăra. Sperasem că emoţiile vor mai tempera durerea. Dar nu au reuşit. Apoi în seara asta, când am venit aici, m-am gândit că… cred că m-am gândit că… Dar durerea nu a trecut. De fapt, cred că nici nu a început cu adevărat.

— Nu, cred că nu.

Îi trase capul înapoi spre el şi o sărută cu blândeţe pe buze.

— Iar eu, care n-am vrut decât să te consolez. Dar nu există consolare, *chérie.* Printr-o asemenea durere nu poţi trece decât singură. Trebuie să fii alături de familia ta. Trebuie să te întorci în Anglia.

Morgan simţi dintr-odată un dor puternic de Wulfric, Freyja şi ceilalţi fraţi. Fraţii ei *încă* în viaţă.

— Da, răspunse ea.

— Te voi duce eu, îi spuse. Vom pleca mâine-dimineaţă.

— Dar nu-ţi pot cere aşa ceva, se încruntă ea.

— Nu mi-ai cerut. Vom pleca devreme. Acum te voi conduce la doamna Clark, ca să îţi poţi împacheta

lucrurile.

Se ridică în picioare şi se aplecă să îi ridice şalul. Nu s-ar fi putut întoarce singură în Anglia, se gândi ea. Oricât de independentă i-ar fi plăcut să se considere, erau anumite lucruri pe care nici măcar ea nu le-ar fi făcut neînsoţită. Unul dintre acestea era călătoritul dintr-o ţară într-alta. Uitase complet de oferta lui sir Charles Stuart de a-i pregăti plecarea spre casă.

— Îţi mulţumesc, îi spuse înfăşurându-şi şalul în jurul umerilor care tremurau în ciuda aerului cald de iunie.

Tot drumul, Gervase îi ţinu braţul aproape de el. Morgan se simţi recunoscătoare, chiar dacă nu ar fi avut nevoie de atâta sprijin din partea lui. Acum avea mintea cât se putea de limpede şi de îndurerată. Alleyne murise. Mâine va pleca acasă şi va trebui să îi dea vestea lui Wulfric.

Iar în seara aceasta devenise intimă cu contele de Rosthorn. Nu era de mirare că de-abia se mai ţinea pe picioare.

Erau prea multe lucruri la care ar fi trebuit să se gândească; prea multe sentimente. Nu îşi vorbiră în timp ce merseră, iar ea nici nu îi observa pe oamenii care treceau pe lângă ei. Nu sesiză nici cele două cunoştinţe pe care le salută lordul Rosthorn în treacăt.

— Doamna Clark mai mult ca sigur te aşteaptă, îi spuse el în cele din urmă, când se apropiară de casă.

Intră, *chérie,* şi odihneşte-te, dacă poţi. Va fi o călătorie lungă.

— Da. Îţi mulţumesc.

O conduse până în capul scărilor şi chiar atunci când se pregăti să bată la uşă, aceasta se deschise şi în pragul ei apăru doamna Clark. Pe expresia ei se putea citi îngrijorarea şi uşurarea.

— Slavă Domnului! zise agitată. Am crezut că

înnebunesc de griji. Mă bucur aşa mult că ai găsit-o, milord.

— Mâine o voi conduce pe lady Morgan acasă, în Anglia. Mă voi întoarce de dimineaţă, cât mai devreme. Dar mai întâi va trebui să găsesc o servitoare care să ne însoţească.

— Cred că asta ar fi soluţia cea mai bună, dacă nu chiar ideală, zise doamna Clark, din moment ce eu nu pot s-o însoţesc. Haide, draga mea, spuse trecându-şi braţul pe după umerii lui Morgan. Haide în bucătărie şi lasă-mă să te servesc cu ceaiul pe care ţi l-am promis mai devreme.

Morgan se gândi că îşi poate permite puţin răsfăţ, fie şi pentru scurt timp. Gândurile şi emoţiile o copleşiseră.

*

Drumul spre casă era lung şi anevoios, deşi Morgan nu ar fi putut spune dacă durase o zi sau o săptămână. Tot drumul rămase închisă în ea, izolată cu propria ei durere, nevrând să o reverse într-o manieră nepotrivită asupra celor din jur, aşa cum făcuse cu o seară înainte în odaia contelui de Rosthorn. Se simţea îngrozită că îl forţase să comită o asemenea indiscreţie şi că îl obligase să o ceară în căsătorie din cauza remuşcărilor.

Noua ei servitoare nu ştia engleza aproape deloc şi nu era prea pricepută la îndatoririle sale. Fusese angajată, bineînţeles, doar pentru a se respecta câteva dintre protocoalele necesare. Lise urma să se întoarcă la Bruxelles imediat ce Morgan se va fi instalat la Londra. Contele Rosthorn a fost cel care a explicat asta.

Morgan de-abia îl văzu între Bruxelles şi Ostend.

Contele călări pe lângă trăsura închiriată, în timp ce ea stătea înăuntru, alături de Lise. Acest aranjament se schimbă, însă, în timp ce traversară marea spre Harwich, pe ţărmul Angliei. Lise suferea teribil de rău de mare şi preferă să nu iasă din cabina pe care o împărţea cu stăpâna sa. Morgan, pe de altă parte, nu suporta să stea în cală. Trebuia să meargă pe punte sau să se rezeme de balustradă, în orice caz, să stea undeva sub cerul liber pentru a se simţi aerul sărat pe faţă şi să îi respire prospeţimea.

Nu mai dădu doi bani pe protocol şi buna-cuviinţă.

Se simţea împovărată, ştiindu-se singurul membru al familiei care ştia sinistrul adevăr. Încercă să îşi repete în minte textul pe care îl va spune celorlalţi, dar nu îşi găsi cuvintele nici măcar în imaginaţie. Fără cadavru, nu exista nicio dovadă că Alleyne murise. Dacă închidea ochii, îi putea vedea chipul vesel şi fermecător şi îi putea auzi glasul glumeţ, de parcă ar fi fost lângă ea. Din când în când deschidea ochii brusc, ca şi cum ar fi sperat să îl vadă în faţa ei, râzând de farsa nemaipomenită pe care i-o făcuse.

Contele de Rosthorn era singura ei companie de pe puntea vasului, chiar dacă la bord se mai aflau şi alte cunoştinţe comune. Morgan nu se simţea în stare să fie sociabilă, aşa că afişă o atitudine cât mai arogantă şi păstră distanţa. Dar Gervase rămase mereu alături de ea. În cea mai mare parte tăcură, dar ocazional conversară despre subiecte pe care Morgan nu şi le aminti după aceea. La un moment dat, când se aflau lângă balustradă şi vântul începuse să sufle cu putere, contele îşi dădu jos redingota şi o puse pe umerii tinerei îndoliate pentru a o încălzi. Stătură aşa timp de o oră sau chiar mai mult.

În ciuda refuzului său de a-şi explora sentimentele, Morgan era conştientă că acum îl cunoştea altfel decât înainte. Dar el nu făcu nicio referire asupra incidentului petrecut în casa lui, iar ea cu atât mai puţin, neputând să se gândească la aşa ceva în acele momente. Se bucura pur şi simplu că se putuseră întoarce la prietenia pe care o înnodaseră după balul Richmond.

Morgan nici nu îşi punea problema că stând în felul acesta pe punte, fără servitoare, şi atât de apropiată de escorta sa, contele Rosthorn, ar fi putut stârni bârfe printre pasageri, care le-ar fi răspândit mai departe imediat după debarcare. Singurul om despre care trebuia să îi pese era ea însăşi şi Wulfric, însă *el* va înţelege imediat ce îi va explica toată povestea.

Tot ce-şi dorea mai tare era să ajungă acasă, la Lindsey Hall, la reşedinţa Bedwyn, în Londra, oriunde şi-ar fi putut întâlni fraţii şi surorile. Oriunde s-ar fi aflat Wulfric. Numai el ştia cum să îi vindece povara sufletului. Şi cu toate astea, gândul întoarcerii acasă o înspăimânta mai tare decât orice altceva pe lume. Cum va putea să dea cu ochii cu ei? Ce le va spune?

Acostară la Harwich într-o după-amiază ploioasă şi friguroasă, care părea mai degrabă tomnatică, decât o zi de vară.

— Vom sta la Harbour Inn, în apropiere de ponton, îi spuse contele de Rosthorn, şi mâine-dimineaţă ne vom continua drumul spre Londra. Voi avea grijă să te instalezi în cameră şi în timp ce tu te odihneşti, eu mă voi duce să închiriez o trăsură pentru mâine. Încă o zi şi vei ajunge acasă.

Morgan îşi ţinea cu mâna borurile bonetei pentru a nu i-o lua vântul şi se întoarse spre el, privindu-l încruntată.

— Cât egoism din partea mea, îi spuse ea. Nu m-

am gândit decât la mine tot drumul. Este prima oară când vizitezi Anglia în zece ani, nu-i aşa?

— Aşa este, *chérie,* replică Rosthorn zâmbind. Şi până acum, cel puţin, se pare că am supravieţuit şocului.

Morgan realiză pentru prima oară că această călătorie trebuie să fi fost la fel de chinuitoare şi pentru el. Trebuia să se întâlnească cu oameni pe care nu îi mai văzuse de nouă ani. Trebuia să găsească o cale de a relua o viaţă pe care fusese nevoit să o abandoneze pe vremea când era încă tânăr. Oare îl forţase să vină aici înainte să fie complet pregătit? îl privi cu mari remuşcări. Ar fi putut să-l întrebe despre aceste lucruri în orele petrecute pe vas; în schimb preferase să se gândească doar la suferinţa ei. Îi era datoare ca la cină să discute numai despre *el.*

— Sper, adăugă ea, că va fi o întoarcere plăcută pentru tine.

Lordul Rosthorn îi luă mâna cu mănuşă şi şi-o aşeză pe braţ, după care îi zâmbi.

Porniră spre han, iar Lise, care îşi mai revenise acum că se aflau pe uscat, îi urma câţiva paşi mai în spate. Fu o mare uşurare să se adăpostească în clădire şi să odihnească puţin lângă focul îmbietor al şemineului din holul principal. Morgan rămase lângă el, tremurând pe sub pelerină, în timp ce contele Rosthorn se duse la recepţie.

Cât de diferite erau sentimentele ei acum faţă de cele pe care le avusese ultima oară când se aflase în Harwich, în urmă cu mai puţin de două luni. Parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani. Dacă ar fi putut, s-ar fi întors în timp şi ar fi schimbat tot cursul întâmplărilor. Dar ce ar fi putut să facă? Să facă o criză la porţile Namurului şi să insiste ca Alleyne să renunţe la îndatoririle sale şi să se întoarcă în Anglia alături de ea?

Morgan tocmai îşi întinsese mâinile spre căldura focului şi îşi întorsese capul către recepţie, unde contele Rosthorn tocmai semna registrul pentru cazare, când în faţa ochilor îi apăru un bărbat înalt şi elegant, care traversa holul recepţiei în direcţia ieşirii. *Wulfric!*

Pentru o clipă fu într-atât de şocată, că nici nu putu să se mişte sau să ţipe.

El nu o văzuse, însă îl văzuse pe contele de Rosthorn. Se opri brusc şi pe chipul său se putu citi o mare tristeţe.

Morgan, însă, era prea bucuroasă ca să mai observe, îşi recăpătă glasul şi energia şi îl strigă:

— Wulf!

Apoi porni în fugă spre el, simţind fiorii de panică urcându-i pe spate.

Wulfric nu era genul de bărbat căruia să i te arunci în braţe. Dar în clipele acelea el reprezenta pentru ea tot ce era mai sigur şi mai drag. Morgan îl îmbrăţişă cu putere şi se simţi din nou în siguranţă în momentul în care braţele lui o cuprinseră. A fost un moment care se încheie prea repede. Wulfric o apucă de umeri şi o depărtă de el, examinând-o din cap până-n picioare, înainte de a-şi ridica privirea către contele de Rosthorn. Avea o expresie care ar fi făcut şi ţurţurii să dârdâie.

— E clar că cineva urmează să dea nişte explicaţii. Vorbi încet şi calculat, ceea ce însemna că era extrem de furios.

Probabil că unele lucruri ajunseseră la urechile sale, se gândi Morgan. Contesa de Caddick avusese grijă să vorbească. Dar nu de asta se temea Morgan cel mai tare, ci de motivul pentru care se afla Wulfric în Harwich. Panica îi strângea stomacul între gheare atât de tare, că se temea să nu i se facă rău.

— Wulf, îi spuse cu vocea tremurând tot mai puternic. Îi mângâie nervoasă umerii hainei, uitând cu totul de discursurile pregătite şi de propria demnitate. Wulf, Alleyne este mort.

Apoi nu mai auzi decât propriul clănţănit al dinţilor.

Ochii săi cenuşii se preschimbară. Ceva – ca o mică luminiţă – se stinse în spatele lor, lăsându-i opaci şi şterşi. Mâinile lui se încleştară ca nişte menghine în jurul braţelor ei. Wulfric clătină apoi din cap; o dată, de două ori, apoi neîntrerupt, aproape imperceptibil.

— Ah, spuse pe un ton atât de scăzut că Morgan de-abia îl auzi.

Era un moment cu adevărat îngrozitor dacă Wulfric nu mai ştia nici ce să spună, nici ce să facă. Ea nu îl mai văzuse niciodată astfel. Dintr-odată era o fiinţă umană care în orice clipă ar fi putut da dovadă de o vulnerabilitate pe care Morgan nu i-ar fi bănuit-o niciodată. Dar ea nu *voia* să-l vadă ca pe o fiinţă umană, ci ca pe Wulfric, fratele ei mai mare, invincibilul duce de Bewcastle. În acele momente nu ar fi vrut să mai fie o femeie de optsprezece ani. Şi-ar fi dorit să fie din nou copil şi să se adăpostească liniştită la umbra puterii sale infailibile.

Însă momentul de vulnerabilitate fu depăşit. Ochii săi se concentrară din nou asupra contelui Rosthorn şi redeveni Wulfric. Îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. Morgan deschise gura pentru a face prezentările necesare, însă fratele său i-o luă înainte.

— Ei bine, *Rosthorn,* zise accentuându-i numele.

— Bewcastle? răspunse contele. Sincere condoleanţe. Tocmai le escortam pe lady Morgan şi pe servitoarea la Londra, înapoi acasă. Poate că n-ar strica să găsim o cameră în care să putem discuta în particular? Ai cerut nişte explicaţii.

Morgan îl privi speriată. Glasul său suna diferit, iar cuvintele păreau alese cu multă grijă, accentul său franţuzesc fiind aproape insesizabil. Îl privea pe Wulfric cu ochii tăioşi şi cu bărbia încleştată. Wulfric auzise ceva, mai mult ca sigur, iar lordul Rosthorn ştia. Şi astfel, Morgan se trezi prinsă la mijloc între mândria şi infernalul simţ al onoarei al celor doi gentlemeni.

La numai câteva momente după ce îi spusese lui Wulf că Alleyne murise.

— Sunt de părere că putem sări peste explicaţii, zise Wulfric. După vizita pe care mi-a făcut-o lady Caddick ieri, am decis să plec personal către Bruxelles pentru a o găsi pe lady Morgan şi a o aduce acasă. Acum se pare că nu va fi nevoie să-mi duc misiunea până la capăt, deşi s-ar putea să fie nevoie să merg acolo pentru a mă ocupa de funeraliile fratelui meu.

Morgan îi urmări mâna strângând mânerul monoclului până când nodurile degetelor i se albiră.

— În orice caz, escorta dumitale nu mai este necesară, Rosthorn. Din acest moment mă voi ocupa personal de protecţia lui lady Morgan Bedwyn. Îţi doresc o zi bună.

Morgan îl privi uimită. Chiar nu avea de gând să asculte nici măcar o explicaţie? Nu îi va mulţumi lordului Rosthorn pentru efortul de a o aduce în Anglia? Sau măcar să îi spună care sunt acuzaţiile pe care i le aduce lady Caddick? Şi oare îi juca imaginaţia feste, sau aceşti doi bărbaţi se cunoşteau?

Se întoarse către lordul Rosthorn, a cărui expresie era în continuare încordată. Era aproape de nerecunoscut.

Rosthorn se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune formală.

— La revedere, *chérie!*

— Aşadar, pleci? îl întreba uimită. Pur şi simplu?

Însă bărbatul se întorsese deja cu spatele la ei şi pornise cu paşi mari spre uşă. Lui Morgan nu îi venea să îl lase să plece pur şi simplu, dar înainte să poată face un pas spre el, Wulfric o înhăţă de braţ şi o trase înapoi.

Chiar dacă nu i se păruse necesar să se retragă într-un salon separat atunci când sugerase Rosthorn, Wulfric dădu nişte indicaţii personalului de la recepţie şi în clipa următoare cei doi fură conduşi într-un salon privat, cu uşile închise.

Morgan îşi simţi din nou picioarele înmuindu-se în clipa în care realiză ce se întâmplase; prietenul său cel mai bun plecase atât de subit, că nici nu avusese ocazia să îşi ia rămas-bun. Dar cel puţin era acasă. Wulfric era aici, iar ea se eliberase de povara veştii îngrozitoare pe care doar ea o cunoştea.

Fratele său o privea acum cu ochii săi reci şi cenuşii. Mâna lui susţinea mânerul monoclului, un gest pe care Morgan i-l cunoştea prea bine.

— Acum spune-mi, Morgan, dacă vrei, cum şi-a pierdut Alleyne viaţa?

Îl privi atentă, ignorând ţiuitul din urechi, răceala din inimă şi slăbiciunea genunchilor.

— A murit la bătălia de la Waterloo, îi spuse ea.

11

Ploaia continua să cadă şi vântul rece vuia în rafale.

Cu toate astea, Gervase dădea bice calului închiriat, nepăsându-i nici de pericol, nici de disconfort.

Fusese alungat fără să i se dea şansa să vorbească. Bewcastle, care în mod cert aflase destule

de la lady Caddick pentru a se deplasa personal până la Bruxelles, îi ceruse explicaţii şi apoi refuzase să le asculte. Îşi ignorase fostul adversar ca şi cum ar fi fost un nimeni, un nimic.

Gervase clocotea de o ură care îl cuprinsese în clipa în care dăduse cu ochii de Bewcastle. Era o ură pe care nu căutase să şi-o cântărească. Îl orbea, îi înceţoşa gândirea şi îi făcea mintea să pulseze. Dar de un lucru putea să fie mulţumit – în ciuda firii sale calculate, reuşise să-l înfurie pe Bewcastle. Şi se va înfuria şi mai rău, îşi jură Gervase. Încă nu încetaseră duelul.

Nu, nu. Mai aveau multe de lămurit.

Îşi trase calul la marginea drumului pentru a permite unei diligenţe să treacă din direcţia opusă, împroşcând în drumul său cu apă şi noroi. Gervase îşi continuă drumul cu mai multă precauţie şi la un pas mai puţin periculos.

În curând îi va face o vizită ducelui de Bewcastle în Londra. Dar nu *prea* curând. În ciuda urii sale, respecta nevoia unei anumite limite a decenţei. Familia Bedwyn trebuia lăsată să îşi jelească mortul.

Iar *ea* avea nevoie de timp.

Pe de altă parte, se aştepta oricând ca zvonurile din Bruxelles şi de pe navă să ajungă în Londra, unde le vor alimenta pe cele deja răspândite de familia Caddick. Gervase nu se îndoia că un scandal de proporţii stătea să izbucnească de la o zi la alta.

Decise să nu plece la Londra imediat. Cel mai înţelept era să meargă acasă, la Windrush Grange, în Kent. Venise vremea să îşi reia viaţa de acolo de unde o lăsase în urmă cu nouă ani. Se întreba dacă un asemenea lucru ar fi fost posibil. Se schimbase. Nu mai era tânărul care fusese atunci când plecase, nici copilul care crescuse pe meleagurile acelea.

Continuă să dea bice calului, tot mai conştient că se afla din nou în Anglia şi că patria-mamă nu se bucura prea mult că-l vede. Peisajul era cenuşiu şi anost, iar norii atârnau grei. Stropii de ploaie picurau de pe borurile pălăriei sale şi îşi croiau cale de-a lungul cefei. Drumul pe care înainta era mocirlos şi plin de băltoace care marcau gropi şi denivelări adânci – cât de periculoase, asta nu putea şti până nu călca în ele. Poate că ar fi fost mai înţelept să rămână în Harwich şi să fi luat primul vas înapoi pe Continent.

Dar venise în Anglia cu o treabă precisă. Sosise timpul.

Şi călări în continuare.

Pe lângă problemele sale, gândurile începură să-i alunece către lady Morgan Bedwyn – de o prospeţime atât de elegantă la balul Cameron, sprintenă şi inteligentă la picnicul din pădurea Soignes, zbuciumată şi frumoasă la porţile Namur, în timp ce se apleca peste o grămadă de zdrenţe însângerate, lovită de tristeţe în camera sa din strada Brabant, arzând de pasiune în timp ce-şi căuta consolarea. Era într-adevăr o femeie fascinantă, cu multe fete.

— Blestem! strigă realizând că îşi mânase din nou calul spre galop. Blestem!

Cum putuse să se folosească de ea?

Dar deja o făcuse, bineînţeles.

Deja o făcuse.

*

Timp de zece zile, Morgan păru să trăiască într-o iluzie a realităţii. Îi explicase toată povestea lui Wulfric, în cea mai mare parte încă din salonul privat din Harbour Inn. Celelalte detalii fură extrase de Wulfric printr-o serie de întrebări abil plasate în timpul

călătoriei lor interminabile spre Londra, de a doua zi. Îi spuse tot ce ştia despre dispariţia lui Alleyne şi despre descoperirea scrisorii, considerată dovada incontestabilă că fusese ucis.

Îi spuse despre soţii Caddick şi despre hotărârea lor de a se întoarce acasă şi refuzul lor vehement de a rămâne în Bruxelles alături de ea. Îi povesti şi despre perioada petrecută sub acoperişul doamnei Clark şi despre toată munca pe care o făcuse alături de soţiile militarilor răniţi.

Morgan observă că relatarea lui lady Caddick fusese uşor diferită de a ei. Nu menţionase nimic despre dispariţia lui Alleyne sau despre Morgan îngrijind răniţii, în varianta ei, Morgan fusese pur şi simplu o fetişcană încăpăţânată şi obraznică ce refuzase să se desprindă de plăcerile oraşului şi de pretendenţii nepotriviţi care o curtau, începând cu contele Rosthorn.

— Şi tu ai crezut că am rămas de dragul frivolităţii? îşi întrebă Morgan fratele, care privea gânditor pe geamul trăsurii. Chiar atât de puţin mă cunoşti?

— Aşa s-ar părea, încuviinţă el. Nu m-aş fi aşteptat din partea ta să renunţi la un şaperon ca la o bonetă demodată. Ce-i drept, nu m-aş fi aşteptat nici ca şaperonul să renunţe la tine. Am avut o discuţie cu lady Caddick înainte să plece.

Lui Morgan i-ar fi plăcut la nebunie să fie un martor invizibil la această mică discuţie, în urma căreia era sigură că lady Caddick plecase cu capul în pământ.

Încercă în repetate rânduri să îi spună despre grija pe care o arătase contele de Rosthorn faţă de ea, însă Wulfric ascultă de fiecare dată fără să scoată un cuvânt şi schimbă imediat subiectul. Fratele ei nu avea cum să înţeleagă că ultimele două săptămâni fuseseră

cu totul ieşite din comun şi că regulile bunelor maniere deveniseră pur şi simplu irelevante pentru ea. Dar pe lângă toate astea exista, fără îndoială, un sentiment profund de vină pentru tot ceea ce se petrecuse în ultima seară la Bruxelles. Era greu de crezut acum că permiseseră unui astfel de lucru să se întâmple.

— Îl cunoşteai deja pe contele de Rosthorn? îl întrebă pe Wulfric la un moment dat pe parcursul călătoriei lor.

— Destul cât să ştiu că nu este un însoţitor potrivit pentru tine, răspunse el. Cred că hanul de care tocmai ne apropiem este cel unde va trebui să ne oprim şi să schimbăm caii. Va trebui însă să le explic de ce am întârziat o jumătate de oră.

În urmă cu nouă ani, Wulfric trebuie să fi avut douăzeci şi patru de ani. Era fără îndoială că îl cunoscuse pe conte şi era sigură că auzise despre scandalul în urma căruia tânărul fusese surghiunit, iar Morgan rezista cu greu tentaţiei de a-l întreba mai multe detalii despre acele evenimente nefericite. Contele Rosthorn nu se oferise niciodată să deschidă subiectul, aşa că nici ea nu intenţiona să smulgă informaţiile de la Wulfric, care afişa o ostilitate evidentă faţă de el.

Îi era dor de el. Despărţirea lor fusese mult prea bruscă şi precipitată şi lăsase un gol în sufletul lui Morgan. Se întreba dacă în condiţiile acestea va mai veni la Wulfric să o ceară în mod formal. Spera din toată inima că nu. Atunci când acesta nu veni, însă, nici să se intereseze de ea şi nici să îşi prezinte condoleanţele oficiale, Morgan se simţi cu adevărat dezamăgită, chiar rănită.

Încercă să nu se gândească la el. În fond, el nu îi era dator cu nimic. Cel mult ea era cea care îi rămăsese datoare.

Freyja şi Joshua se aflau încă în Londra, iar Parlamentul se afla încă în plen. Dar nu obligaţiile politice ale lui Joshua o făcură să rămână în Londra. Freyja alesese să îi sponsorizeze prezentarea şi prima ieşire în societate. Freyja o sponsorizase recent şi pe lady Chastity Moore, verişoara lui Joshua, care locuia împreună cu ei la casa lor din Londra şi care tocmai se logodise cu vicontele Meecham. Dar pe lângă celelalte obligaţii, probabil că şi-ar fi amânat oricum întoarcerea la Penhallow, în Cornwall, deoarece Freyja trebuia să consulte un doctor de renume, aflându-se în primele luni de sarcină.

Aidan veni din Oxfordshire împreună cu Eve şi copiii lor adoptaţi, Davy şi Becky, iar Rannulf şi Judith sosiră din Leicestershire, deşi William, fiul lor, de-abia împlinise două luni. Wulfric trimisese tuturor invitaţii prin mesageri speciali.

Pentru Morgan ar fi trebuit să fie foarte încurajator să se afle din nou în sânul familiei, şi în cea mai mare parte era. Însă deoarece Wulfric îşi petrecea majoritatea timpului închis în bibliotecă, responsabilitatea de a răspunde şuvoiului de întrebări din partea rudelor căzu pe umerii ei.

Era îngrozitor să îi vadă pe fraţii săi suferind. Freyja rezistă cel mai bine, cel puţin în aparenţă, încercând să ridice moralul celorlalţi, chiar dacă expresia ei părea sculptată în marmură, iar Joshua o asalta cu întrebări îngrijorate. Rannulf – altminteri atât de vesel şi bine dispus – se închise în el aproape complet, petrecându-şi mai tot timpul în camera copilului şi strângându-şi nou-născutul în braţe chiar şi atunci când acesta dormea. Aidan – fostul ofiţer de cavalerie, pe care viaţa îl încercase în repetate rânduri – suspină ca un copil în timp ce o îmbrăţişa pe Morgan.

Absenţa lui Alleyne era greu resimţită de toată

familia.

Dar poate cel mai dureros aspect al tragediei era lipsa unui trup neînsufleţit alături de care să plângă şi pe care să îl conducă pe ultimul drum. În locul lui nu era decât un spaţiu gol.

Wulfric organiză o ceremonie funerară la biserica St. George, în Piaţa Hanovra, la care asistară toţi membrii familiei şi persoanele apropiate. Contele de Rosthorn, însă, nu veni. Nu îşi făcu apariţia nici după ceremonie, când oamenii se împărţiră pe două coloane pentru a face loc familiei îndoliate să iasă din biserică. Nu veni nici la ceaiul servit în reşedinţa Bedwyn.

Poate că nu se mai afla în Londra, îşi spuse Morgan. Poate că se întorsese în Belgia sau oriunde altundeva pe continent – Paris, poate? Poate că se retrăsese la ţară, pe moşia sa. Absenţa lui, însă, nu făcea decât să o rănească şi mai tare. Chiar şi lăsând la o parte seara din Bruxelles, îi lăsase impresia că sunt prieteni. Dar Rosthorn nici măcar nu îi scrisese – nici ei, nici familiei; ar fi putut trimite o scrisoare de condoleanţe familiei, nu-i aşa?

Printre oamenii care îi vizitau acum se numărau şi feţe pe care ar fi preferat să nu le vadă. Contele şi contesa de Caddick veniră împreună cu Rosamond. Până şi lordul Gordon îşi făcu apariţia, arătând nespus de chipeş în uniforma sa de protocol, minus o cizmă, căci piciorul era încă nevindecat. Se deplasa în cârje şi câştigă admiraţia multora dintre cei prezenţi; la urma urmelor, era un erou şi un supravieţuitor al bătăliei de la Waterloo.

Rosamond o îmbrăţişă pe Morgan şi nu vru să se mai desprindă de ea.

— Nu îmi pasă ce spun ceilalţi, Morgan. Eu mereu le spun tuturor cât de curajoasă ai fost. Îmi pare atât de rău de lordul Alleyne.

Lacrimile o împiedicară să mai spună altceva.

Mama ei, în schimb, nu se lovi de un astfel de impediment.

— Mă bucur să te văd din nou acasă şi în siguranţă, lady Morgan, îi spuse pe un ton calculat. Ai avut mare noroc că ai adus cu tine o veste atât de proastă, altfel îndrăznesc să spun că Bewcastle şi-ar fi arătat nemulţumirea faţă de felul în care mi te-ai încontrat şi nu cred că ţi-ar fi plăcut. La început a avut tendinţa să mă acuze pe *mine* că te-am lăsat în urmă, dacă îţi vine să crezi aşa ceva. Dar de atunci cred că a realizat greşeala pe care a făcut-o. Nici nu s-ar fi putut altfel.

Morgan se mulţumi să ridice din sprâncene şi să-i arunce fostului şaperon o privire plină de dispreţ, înainte să meargă mai departe, la alt grup.

Ar fi preferat să îl evite complet pe lordul Gordon, însă acesta îi tăie calea în mod deliberat şi îi ceru să îi vorbească între patru ochi. Se aşezară într-un colţ al salonului, retrăgându-se de restul lumii. Probabil că acesta era momentul în care ar fi trebuit să îl ierte, însă îi era greu să pronunţe cuvintele. Dar era pregătită să facă acest efort, deoarece el nu mai însemna nimic pentru ea.

Vânătăile de pe faţă îi dispăruseră şi lui Morgan i se păru chiar că arăta mai bine ca niciodată. Cu toate astea, îi venea greu să creadă că nu demult fusese puţin îndrăgostită de el.

— Lady Morgan, îi spuse el. Sper din tot sufletul că mă vei ierta.

— Au fost zile dificile, căpitane. Cred că niciunul dintre noi nu s-a comportat aşa cum ar fi făcut-o în circumstanţe normale. Cel mai bine este să nu ne mai gândim.

— Eşti foarte generoasă, răspunse el vizibil

uşurat. Vezi tu, eram pe cale să plec în prima mea bătălie, aşa că probabil nici nu gândeam, nici nu vorbeam aşa cum ar fi trebuit.

Pe cale să plec în prima bătălie? se încruntă Morgan.

— Lord Gordon, pentru ce îmi ceri iertare?

Ofiţerul se înroşi şi îi evită privirea în timp ce vorbea.

— Mă gândesc că poate ţi-am dat speranţe atunci când nu era cazul. Nu intenţionam să sugerez nimic de lungă durată.

Aşadar, nu se referea la ultima lor întâlnire din faţa casei de pe Rue de Bellevue, ci la cele întâmplate la balul ducesei Richmond.

— Lord Gordon, ai crezut cumva, îl întrebă pe un ton extrem de blând, că eu înţelesesem că ne-am logodit?

— Eu… eu…

— Eu nu am avut niciodată impresia asta, îl lămuri Morgan. Dacă m-ai fi întrebat chiar în clipa aceea, ţi-aş fi zis că nu. Dacă ai fi vrut să îmi ceri mâna, ar fi trebuit să o faci formal şi corect. Nu m-aş fi logodit niciodată clandestin cu un bărbat care să nu se fi adresat corespunzător ducelui de Bewcastle. Şi chiar dacă ai fi urmat procedura şi chiar dacă ducele şi-ar fi dat acordul, oricum nu m-aş fi logodit niciodată cu tine.

Lordul Gordon se înroşi şi mai tare.

— Dar eu sunt perfect eligibil, lady Morgan. Într-o bună zi voi fi un Caddick.

— Nu m-ar interesa nici dacă ai fi prinţul de Wales, zise lady Morgan privindu-l de sus ca şi cum ar fi fost cel mal abject exemplar de fiinţă umană. Nu eşti un gentleman pe care *eu* să îl consider demn de mâna mea, căpitane Gordon. Îţi mulţumesc că nu ai venit să îţi prezinţi scuzele pentru comportamentul din

dimineaţa plecării din Bruxelles. Poate că ţi le-aş acceptat, într-un moment de slăbiciune.

Se ridică în picioare.

— Mama are dreptate în privinţa ta, comentă el tăios. La fel ca toată lumea.

— Chiar aşa? îl privi cu răceală indiferentă.

— Eşti îngrozitor de impertinentă, milady, pentru o persoană al cărei nume este batjocorit în toate cluburile şi saloanele din Londra. Credeai că nu te va vedea nimeni plimbându-te prin Bruxelles la braţul contelui de Rosthorn şi chiar îmbrăţişându-l în mijlocul străzii şi pe vasul care v-a adus la Harwich? Comportamentul tău este scandalos chiar şi pentru un Bedwyn! Nu am cuvinte!

Părea un băiat răzgâiat care încerca să se răzbune.

— Şi cu toate astea, răspunse Morgan nepăsătoare, ai găsit cuvintele cele mai potrivite. Te felicit.

Îl privi în continuare cu răceală câteva clipe, însă în sinea ei era devastată. Oare lordul Gordon spunea adevărul? Oare numele său chiar ajunsese de râsul Londrei pentru că a ales să îl aştepte pe Alleyne şi să îngrijească pe răniţi, în timp ce contele de Rosthorn fusese îndeajuns de amabil să îi ţină companie prin Bruxelles atunci când simţea nevoia să se relaxeze? Şi de ce menţionase drumul în Anglia? Fuseseră însoţiţi şi de o servitoare.

Dar cel mai tare o interesa când fuseseră surprinşi îmbrăţişându-se? Nu îşi amintea decât o singură ocazie, în faţa casei doamnei Clark, atunci când fusese extenuată de oboseală şi adormise cu capul pe umărul lui pentru câteva minute. După aceea se ridicase cu o treaptă mai sus şi se întinsese să îl sărute.

Străzile fuseseră mereu pline de trecători, ar fi trebuit să îşi dea seama că zvonurile vor ajunge şi în Londra. Odată ce conţii Caddick se vor fi apucat să le răspândească, toate celelalte lucruri importante petrecute la Bruxelles nu vor mai conta nici cât negru sub unghie pentru englezii care nu fuseseră acolo să vadă cu ochii lor.

Şi adevărul era că nici ea nu fusese întru totul cinstită, nu-i aşa? Nu avea niciun motiv să mai mimeze inocenţa şi să răspundă cu indignare instanţei morale.

Probabil că lordul Gordon trăise cu spaima unor obligaţii după balul ducesei de Richmond şi îi fusese teamă că lady Morgan nu va accepta să îl elibereze. Nu l-ar fi încântat cu nimic perspectiva unui scandal public, mai ales acum, când era văzut ca eroul bătăliei de la Waterloo, care a câştigat războiul aproape de unul singur.

Morgan îi mai zâmbi o dată şi îi întoarse spatele fără să mai adauge niciun cuvânt.

Oare acesta fusese motivul pentru care contele de Rosthorn nu venise în vizită în ultimele zece zile? Să fi reuşit bârfele londoneze să îl alunge din oraş? Poate chiar din ţară? Ar fi fost atât de nedrept.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci putea într-adevăr să îşi ia adio de la ei. Era un gând care o întrista foarte tare – acela de a nu-i mai vedea niciodată ochii leneşi şi zâmbitori şi a-i asculta fermecătorul accent franţuzesc, mai ales atunci când îi spunea *chérie.* Simţea nevoia să aibă pe cineva aproape, mai ales în ziua aceea. Simţea nevoia unui prieten.

Dar în clipa în care verbaliză gândul, i se şi făcu silă de el. De fapt, nu avea nevoie de el. *Nu avea nevoie de nimeni.*

Îşi îndreptă umerii şi abordă alt grup de invitaţi.

În cele din urmă toată lumea plecă, iar Morgan rămase singură, în ciuda invitaţiei lui Joshua de a petrece seara la ei. Decise să se întoarcă în bibliotecă, cu gândul de a se aşeza alături de Wulfric. Nu voia să îl deranjeze şi nu îşi dorea să îi vorbească sau să o distreze în vreun fel. Nu voia decât să se cuibărească pe unul din fotoliile de piele şi să se bucure de prezenţa fratelui ei.

Deschise uşa în linişte, fără să bată şi se strecură înăuntru, fără a atrage atenţia asupra sa.

Wulfric se afla în faţa şemineului, cu spatele întors spre ea. Umerii îi tremurau, iar una dintre mâini şedea rezemată de postamentul de deasupra căminului. Plângea, sughiţând la fel cum făcuse şi Aidan în urmă cu câteva zile.

Morgan îl privi paralizată de groază. Apoi închise uşa cu şi mai multă grijă decât atunci când o deschisese şi urcă scările spre camera ei în fugă.

Dacă Wulf plângea, însemna că se apropia sfârşitul lumii.

Se trânti pe pat cu faţa în pernă şi îşi trase cuvertura peste cap.

Alleyne murise.

Nu avea să îl mai vadă niciodată.

Pentru prima oară după seara aceea din Bruxelles cedă în faţa suferinţei.

12

Soarele abia începea să se întrezărească printre nori în după-amiaza în care Gervase se întorcea acasă. Pietrişul care îi îngreuna plimbarea prin pădurea din apropierea dealurilor ce împrejmuiau parcul Windrush

Grange era umed, însă nu era îmbibat cu apă. De pe frunzele copacilor se prelingeau stropi de apă, iar aerul avea un miros tare de verdeaţă proaspătă.

Toate astea nu făceau decât să-i amintească de felul în care iubise dintotdeauna domeniul Windrush şi fusese recunoscător pentru avantajul de a fi primul născut, prin urmare primul moştenitor în faţa fratelui său Pierre, al cărui destin fusese legat de biserică. Lungul drum spre casă îi ridica de fiecare dată moralul.

Dar trecuseră nouă ani de la ultima lui vizită la Windrush. Pe vremea aceea tatăl său încă trăia, iar ambele surori locuiau acasă. El era un tânăr lipsit de griji şi dornic să cunoască toate plăcerile oraşului alături de prietenii lui de atunci, dar în acelaşi timp nerăbdător să înveţe tot ceea ce l-ar fi ajutat să devină un moştenitor de care tatăl lui să fie mândru. Cu alte cuvinte, Gervase fusese un tânăr cu o viaţă fericită, a cărei direcţie începuse a fi trasată de către părinţii săi încă din copilărie.

Asta până când a început dezastrul ce a dezlănţuit o serie întreagă de evenimente de coşmar asupra cărora nu avea niciun control.

Gervase se simţea de parcă s-ar fi aflat în pielea altcuiva.

Acum, în timp ce se apropia de casa din cărămidă roşie, observă grădina plină de flori acoperită cu o boltă de viţă sub care se afla salcia plângătoare şi un scaun din fier. Când ajunse mai aproape, bărbatul putu distinge două femei aplecându-se deasupra florilor cu câte un coş pe braţ, în care puneau bobocii de flori. O a treia stătea deoparte şi le privea cu un copil în braţe, iar pe scaun şedea un bărbat.

Auzind nechezatul calului, una dintre ele se ridică şi se întoarse spre el. Îşi fixă pălăria şi lăsă coşul să cadă, după care alergă spre el ţinându-şi poalele

rochiei.

Gervase descălecă, azvârli hăţurile peste gâtul calului şi îi veni în întâmpinare cu braţele larg deschise.

— Gervase, strigă ea. Gervase, fiul meu.

— Mamă!

Bărbatul o ridică, o învârti o dată, după care o depuse cu grijă jos.

— Te-ai întors acasă!

Făcu un pas înapoi şi ridică mâna uşor tremurândă către obrazul său, în timp ce ochii îi devorau chipul.

— Oh, băiatul meu iubit, eşti mai frumos ca niciodată.

— Iar tu ai rămas la fel de tânără.

Desigur, asta nu era complet adevărat. Părul începuse să-i albească, iar chipul ei căpătase câteva riduri. Dar nu îmbătrânise mult în ultimii nouă ani. În plus, îşi păstrase farmecul.

Apoi bărbatul veni în grabă spre ea. Era încă flăcău atunci când Gervase îl văzuse ultima oară. Acum era un domn respectabil, înalt, cu ochelari, şi cu început de chelie.

— Pierre?

Pentru un moment păru că cei doi fraţi se vor îmbrăţişa, dar amândoi ezitară şi momentul trecu. Gervase îi întinse mâna dreaptă, iar Pierre i-o strânse.

— Gervase, mă bucur că te-ai întors acasă. Permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea. Ema, draga mea, el este Rosthorn.

Femeia îl salută. Era o tânără cu părul şaten şi cu o figură cam ştearsă.

— Doamnă Ashford, este plăcerea mea să vă cunosc, spuse Gervase. Iar el e fiul vostru?

Băiatul îl privi cu ochii săi cenuşii. Faţa lui

grăsuţă era înconjurată de bucle blonde.

— El este Jonathan, răspunse ea.

— Jonathan, repetă el.

Mai avea un nepot şi trei nepoate din partea surorilor sale. Viaţa îşi urmase cursul în ultimii nouă ani de parcă el nici n-ar fi existat.

— Iar cea care vine acum să te salute e Henriette, spuse mama lui.

Era o verişoară de-a doua care venise să locuiască la ei după moartea părinţilor şi care devenise însoţitoarea tatălui său.

Ea, cel puţin, nu se schimbase aproape deloc. Era mică dar solidă, cu părul închis la culoare şi faţa pătrăţoasă. În niciun caz nu era urâtă, dar nici frumoasă. Nu se măritase niciodată, iar acum trebuia să aibă douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani.

— Henriette, o salută zâmbind şi făcând o plecăciune reverenţioasă.

— Gervase, îi răspunse ea fără să zâmbească. Fusese bine-venit, îşi spuse el, în timp ce mama sa îl apucase de braţ pentru a-l conduce în casă iar unul dintre grăjdari veni să-i ia calul.

Nu era nicio urmă de ostilitate şi niciun resentiment din partea lor, însă în aer plutea un sentiment ciudat, de parcă ar fi fost străini – cum şi erau de fapt.

Familia era unul dintre lucrurile cele mai importante care îi fuseseră luate. Oare apropierea care existase odinioară între el şi rudele sale avea să se mai reaprindă vreodată? Putea să mai îndrepte ceva? Simţea foarte puternic lipsa tatălui. În fond, fusese eroul lui.

Dar tatăl său a fost cel care l-a respins. Definitiv. Preferase să asculte minciunile fabricate de alţii în locul explicaţiilor nevinovate ale fiului pe care

dintotdeauna susţinuse că îl iubeşte.

Trădarea fusese teribilă.

Mai gravă decât trădarea lui Marianne.

Mai gravă decât cea a lui Bewcastle.

Fusese absolut devastatoare.

*

În zilele ce urmară, Gervase a fost nevoit să cunoască toţi servitorii şi să se consulte cu administratorul. Urma să inspecteze ferma şi să viziteze parcul – locuri familiare şi în acelaşi timp diferite. Apoi erau arendaşii ce trebuiau convocaţi şi vecinii care aflaseră de venirea lui şi se pregăteau să le facă o vizită. Dacă vreunul dintre ei cunoscuse vreodată motivul plecării sale grăbite şi a lungii sale şederi pe continent, acum nimeni nu mai spunea nimic despre asta. Unul sau doi vecini păreau să presupună că plecase pentru a locui o vreme împreună cu rudele mamei sale. Aproape toţi aceşti oameni îi păreau familiari, dar în acelaşi timp îi simţea străini.

Gervase se simţea inconfortabil şi agitat în propria casă. De fiecare dată când se gândise la întoarcere îşi imaginase că va găsi totul exact aşa cum fusese când plecase. Privise venirea acasă ca pe o întoarcere la tânărul fără griji care fusese înainte de plecare.

Dar ceea ce se schimbase cel mai mult era el însuşi.

Acum resimţea lucrul ăsta foarte puternic. După câteva zile îşi dădu seama că nu se putea întoarce pur şi simplu pe Continent pentru a-şi continua viaţa de risipă rătăcitoare pe care a dus-o în ultimii ani. Pentru că se întorsese acasă şi nu mai putea da înapoi. Era prins la mijloc şi nu aparţinea niciunui loc şi nimănui.

Cel mai ciudat era că nu putea argumenta motivul pentru care simţea lucrul ăsta pentru că mama lui, mai mult decât oricine altcineva, îl iubea nebuneşte.

O întrebase într-o dimineaţă, la micul dejun, motivul pentru care o parte dintre vecini nu erau acasă. Câteva familii se aflau la Londra în vacanţă. De altfel, Gervase avu mare noroc să nu găsească casa goală la momentul venirii pentru că mama lui, împreună cu Henriette, se pregăteau să plece şi ele la Londra câteva zile pentru cumpărături, teatru şi multe alte distracţii selecte şi la modă.

Mama sa continuă cu poveştile despre vecini, punându-l la curent cu aproape tot ce ratase în anii petrecuţi departe de casă. Dar schimbările cu adevărat demne de luat în considerare erau puţine, după cum trase chiar el concluzia în final – trecerea în nefiinţă a câtorva rude şi venirea pe lume a altora.

— Şi marchizul de Paysley? A stat mult la Winchholme Park în ultima perioadă?

Spera ca marchizul să nu fie acolo acum. Astfel ar fi evitat dilema de a-l invita sau nu la ei în următoarea perioadă. Dar Winchholme era una dintre cele mai mici proprietăţi ale marchizului şi niciodată nu stătuse acolo foarte mult.

— Ah, dar marchizul de care spui tu a murit demult, Gervase, îi răspunse mama sa aplecându-se uşor într-o parte pentru a-i putea face loc majordomului venit să-i umple ceaşca de cafea.

— Fiule, dar nu ţi-am spus asta într-una din scrisorile mele? îl întrebă ea zâmbind.

Apoi se concentră asupra numărului cubuleţelor de zahăr pe care urma să le pună în cafea.

— Nu, răspunse el.

Dar mama lui ştia deja răspunsul, pentru că acest

eveniment neplăcut nu era ceva ce ar fi fost de menţionat într-o scrisoare.

— Noul marchiz nu a moştenit Winchholme. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar bătrânul marchiz i l-a lăsat fiicei sale prin testament.

Gervase o privi tăios. Marchizul avea o singură fiică.

— Lui Marianne? Şi trăieşte aici?

— Da. Poate că ar trebui să o vezi şi să vorbeşti cu ea. Ar fi destul de neplăcut să evitaţi să vă vedeţi pentru tot restul vieţii, mai ales acum când locuiţi la doar patru mile distanţă, nu-i aşa? În plus, tot ce s-a întâmplat a fost demult.

Gervase o privi fără să spună nimic. Da, într-adevăr, ceea ce se întâmplase fusese demult, mai precis înainte de plecarea lui. Dar oare chiar se aştepta cineva ca el să uite şi să ierte pur şi simplu? O ştia pe Marianne de când erau copii. Surorile lui şi Henriette obişnuiau să se joace cu ea şi din când în când se mai juca şi el cu ele. Iar apoi a venit momentul cumplitei trădări.

— Încă mai e bună prietenă cu Henriette, continuă mama lui în momentul în care îşi dădu seama că Gervase nu avea de gând să spună nimic. Nu-i poţi ignora complet existenţa.

— Cine e soţul ei? întrebă Gervase.

— Dar nu s-a măritat niciodată. Aşa frumoasă cum e, n-a găsit nici până acum un bărbat care să-i fie pe plac. Promite-mi că o vei invita aici.

— Nu! exclamă el mult mai tranşant decât ar fi vrut. Nu, nu voi face asta, mamă. Nu pot să gândesc lucruri bune despre ea.

Într-adevăr, îl durea faptul că mama sa o acceptase aşa de uşor ca vecină şi nici măcar nu încercase să descurajeze prietenia dintre ea şi

Henriette. Îl durea şi faptul că Henriette nu încheiase socotelile cu ea. Oare contase pentru cineva că fusese alungat de acolo independent de voinţa lui, ca şi cum cineva l-ar fi împuşcat direct în inimă? Oare cu toţii îşi imaginau că se bucură de viaţa de pe Continent?

Dar până şi în mintea lui toate aceste nemulţumiri începuseră să capete ecoul unei victimizări enervante. Prin urmare, Gervase se ridică, sărută mâna mamei şi se scuză, spunând că are de rezolvat câteva din sarcinile zilnice.

Vechea lui viaţă dispăruse fără urmă. Anii de căutare se terminaseră. Acum venise timpul să înceapă o altă viaţă. Iar aceasta presupunea, desigur, şi o vizită la Londra în viitorul apropiat, doar că momentan nu ştia exact când ar trebui să o facă.

În momentul în care Horace Blake îi făcu o vizită, trecuse o săptămână de la întoarcerea lui acasă. Blake era unul dintre vecinii care se aflau la Londra şi tocmai se întorsese acasă cu o zi în urmă. Era cu câţiva ani mai mare ca Gervase, dar fuseseră foarte buni prieteni în trecut. Cei doi îşi strânseră mâinile şi merseră în bibliotecă, unde se aşezară de o parte şi de cealaltă a şemineului, cu câte o cană de ceai cald în mână.

— Ei bine, Rosthorn, am auzit că ai fi rămas acelaşi diavol pe care îl cunoşteam eu.

Gervase ridică o sprânceană. Niciodată nu considerase asta.

— Ai devenit ştirea zilei, continuă Blake. Lumea a început să parieze la cluburi. Pe de-o parte se întreabă dacă vei face o ofertă pentru adeverinţă, pe de alta se întrebă dacă Bewcastle va accepta oferta. Au fost ceva altercaţii cu el, dacă nu mă înşel, chiar înainte să pleci, nu-i aşa?

Ah. Aşa se întâmplase, nu? Bineînţeles că nu scăpaseră de gura lumii.

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse Gervase. Presupun că te referi la lady Morgan Bedwyn, Blake? Am avut onoarea de a o escorta de la Bruxelles atunci când se grăbea să se întoarcă pentru înmormântarea fratelui său.

— A, da. Lordul Alleyne Bedwyn. Tragica dispariţie a micului diavol. În câteva zile urmează să aibă loc o slujbă mare la biserica St. George din piaţa Hanovra. E bine că lady Mary are scuza doliului, pentru a putea rămâne acasă până se termină cu totul. Este adevărat că ai dansat cu ea noaptea în pădure, Rosthorn? Şi ai luat-o cu tine într-o clipă de neatenţie a familiei Caddick, cei care au adus-o înapoi în Anglia? E adevărat că ai sărutat-o în mijlocul unei străzi din Bruxelles? Şi că ai stat cu mâna în jurul umerilor ei pe puntea unui vapor? Iar apoi ai abandonat-o imediat ce ai pus piciorul pe pământ englez? Fata va avea mare noroc dacă Bewcastle nu o va încuia în casă pentru următorii zece sau douăzeci de ani cu pâine şi apă.

Lui Blake i se păru foarte amuzantă această ipoteză şi râse uitându-se la paharul său înainte să bea tot conţinutul dintr-o înghiţitură.

Totul suna la fel de senzaţional cum îşi imaginase şi Gervase, sau poate chiar mai mult. Dansul din pădure, sărutul de pe stradă şi aşa zisa „răpire”…

Apoi se întrebă oare cât avea ea de suferit de pe urma acestui scandal. Crezuse că va pocni din degete şi va ţine bărbia sus, ridicând cu aroganţă din sprâncene. Un astfel de scandal nu avea cum să o distrugă, dar de data asta era vorba de Bewcastle, iar pe el nu prea-l amuzau asemenea lucruri.

Gervase schimbă subiectul şi vizita continuă pentru încă o jumătate de oră, la finalul căreia gazda îl conduse *călare* pe Blake până la porţile parcului.

Apoi se întoarse, singur cu propriile gânduri.

„A venit timpul”, îşi dădu el seama.

Lăsă calul la unul dintre grăjdari şi se grăbi să se întoarcă acasă. Urcă scările câte două şi îşi găsi mama în sufrageria ei privată, aşa cum sperase. Femeia lăsă la o parte broderia şi îi zâmbi călduros.

— Mamă, cred că ar trebui să mai iei o dată în considerare planul de a petrece o săptămână de cumpărături şi vizite la Londra. Va dura o zi sau două să se pregătească venirea noastră la casa Pikford, dar pot să trimit vorbă imediat. Cât de repede aţi putea fi tu şi Henriette gata de plecare? Să zicem… în două zile, începând de mâine?

La auzul acestor întrebări mama lui sări în picioare, cu mâinile la piept şi cu ochii sclipind.

— Şi vii şi tu, fiule? îl întrebă ea. Niciodată nu am mai fost aşa de fericită. Voi fi văzută plimbându-mă prin Londra la braţul celui mai frumos domn din oraş.

*

Gervase merse la casa Bedwyn în ziua de după slujba în memoria lordului Alleyne Bedwyn. Bătu cu putere în uşă, după care îi înmână cartea de vizită majordomului specificând că a venit pentru ducele de Bewcastle şi aşteptă în hol.

În casă era linişte. În cele cinci minute în care avu de aşteptat sau în care a fost lăsat să aştepte nu observă niciun alt semn de viaţă, cu excepţia uşierului care stătea de gardă la locul său. Apoi majordomul de întoarse şi îl invită pe lordul Rosthorn să-l urmeze. Majordomul o luă înainte şi îl conduse coborând scările până într-o bibliotecă ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi masive din stejar şi pline cu cărţi; mobilierul din lemn şi piele, împreună cu canapeaua de lângă şemineu, aveau un aer profund masculin.

Bewcastle stătea la birou şi nu se ridică în clipa în care Gervase înaintă spre el. În schimb, îi urmări fiecare pas cu ochii săi argintii, acoperiţi pe jumătate de pleoapele masive.

Camera fusese decorată aşa intenţionat, gândi Gervase, astfel încât servitorii, rudele şi oaspeţii neinvitaţi să se simtă tot mai lipsiţi de putere pe măsură ce se apropie de augusta lui prezenţă.

Gervase bănuia că se încadra în ultima categorie, aceea a oaspeţilor nepoftiţi. Tentaţia de a privi în jos, la covorul persan, era tot mai puternică pe măsură ce se apropia, însă îşi fixă ochii asupra gazdei şi nu se mal uită în altă parte. Era pierdut dacă s-ar fi arătat slab înainte să scoată primul cuvânt.

— Bewcastle? îl salută Gervase când ajunse suficient de aproape.

— Rosthorn.

Mâna ducelui se apropie de monoclul ce îi atârna de gât, prins de o panglică de mătase neagră.

— Sunt sigur că vrei să explici motivul acestei vizite. Gazda nu îşi invită oaspetele să ia loc. În mod cert urmărea să-l facă să se simtă inferior şi nepoftit. Gervase îşi dădu seama de asta şi zâmbi cu jumătate de gură.

— În ultimele două săptămâni aţi fost preocupat cu pierderea unei persoane foarte dragi, începu el. Dar chiar şi aşa nu cred că nu au ajuns la urechile dumneavoastră bârfele născocite pe seama lui lady Morgan Bedwyn.

— De obicei nu prea-mi scapă nimic din lucrurile ce privesc familia mea, răspunse Bewcastle. Dacă ai venit să mă pui la curent cu subiectele de conversaţie ce fac turul saloanelor de la Londra, atunci dă-mi voie să te scutesc de acest efort şi să-ţi urez o dimineaţă frumoasă în continuare.

Gervase râse pe înfundate şi îşi puse mâinile pe birou. Cândva obişnuia să admire felul rece şi detaşat, aparent lipsit de efort prin care ducele îşi asuma superioritatea şi depăşirea sistematică a tuturor celor ce se aflau în calea lui. Nu de puţine ori îşi dorise să semene mai mult cu ducele şi încercase să-l imite. Dar pe vremea aceea Gervase arăta mai degrabă ca un căţeluş în comparaţie cu el. Niciodată nu fuseseră prieteni apropiaţi. Gervase fusese dintotdeauna băiatul prea mic pentru a-şi putea descoperi punctele forte, slăbiciunile şi identitatea. Dar acum se schimbase şi nu se mai putea arăta intimidat de cineva care, la urma urmei, tot om era.

— Bârfele se referă la sora dumitale şi la mine, continuă Gervase. Am petrecut ceva timp alături de dumneaei la Bruxelles, în primă fază pentru că frecventam acelaşi cerc, iar apoi pentru că atât doamna care trebuia să aibă grijă de ea, cât şi servitoarea ei, au abandonat-o şi avea nevoie de cineva pentru a-i asigura protecţia.

— Avea nevoie de cineva pentru a-i asigura protecţia, repetă Bewcastle pe un ton foarte moale. Tu?

— Am escortat-o înapoi la Londra pentru că trebuia să se întoarcă aici şi nu avea cu cine să vină. Da, câteva săptămâni am fost în compania ei; mult prea des pentru a putea evita gurile rele ale celor indiscreţi.

— Şi ar trebui să-ţi mulţumesc pentru grija pe care i-ai oferit-o lui lady Morgan Bedwyn şi pentru bârfele cărora ai expus-o în mod perfect deliberat, dacă nu mă înşel? întrebă Bewcastle ridicând o sprânceană. Poţi aştepta mult şi bine mulţumirile mele, Rosthorn. Sir Charles Stuart fără îndoială ar fi avut grijă de lady Morgan într-un mod mult mai respectuos,

dacă nu ai fi făcut-o tu deja.

În mod ciudat, Gervase nu se gândise la posibilitatea asta atunci. Dar Bewcastle avea cu siguranţă dreptate. Până la urmă, lady Morgan era sora unuia dintre oamenii lui sir Charles. În plus, era sora unui duce. Bărbatul zâmbi mâhnit.

— Trecutul este, desigur, de neschimbat, spuse el. Nimic nu mai poate fi schimbat. Am venit aici să cer mâna lui lady Morgan Bedwyn, să fac un aranjament de nuntă cu dumneavoastră şi să vă rog să mă lăsaţi să o cer personal în căsătorie.

Acum nouă ani se întreba dacă înfăţişarea austeră a lui Bewcastle nu cumva adăpostea o inimă care în loc de sânge să pompeze apă rece. Acelaşi lucru îi reveni acum în minte, când se simţea apăsat de privirea lui impasibilă şi lipsită de orice expresie. Monoclul ducelui se ridică la jumătatea distanţei de ochi.

— Lady Morgan Bedwyn, spuse el rupând o tăcere îndelungată, nu va fi sacrificată pe altarul bârfei, Rosthorn. Şi sub nicio formă nu va fi sacrificată ţie.

Gervase se îndreptă şi strânse buzele.

— Poate că lady Morgan are altă părere asupra acestui subiect.

— Lady Morgan nu va fi consultată. O zi bună, Rosthorn.

Dar Gervase nu se mişcă. Ce iritat trebuie să fi fost Bewcastle pentru că fusese obligat să vină acolo. Cel mai tare îl supăra faptul că sora lui era obiectul unor glume dezgustătoare şi numele ei era legat un Rosthorn. Pentru câteva momente, Gervase se bucură de această satisfacţie şi fu pe punctul de a-i da lovitura de graţie.

M-am *culcat cu ea. Oare ţi-a spus* asta,

Bewcastle? Nu? Am înţeles, atunci s-ar putea să vrei să revizuieşti decizia pe care ai luat-o?

Dar nu era momentul să facă asta. Lady Morgan nu merita un astfel de comportament din partea lui. Era vorba despre ceva ce niciun alt om nu avea să afle vreodată din gura lui.

— Nu-ţi pasă de reputaţia ei? Nu-ţi pasă că-ţi este oferită şansa de a pune capăt bârfelor? Nici de faptul că oferta e una demnă de luat în considerare chiar şi pentru o femeie de rangul lui lady Morgan Bedwyn? Sau de faptul că poate dumneaei şi-ar dori să aibă un cuvânt de spus?

— Lady Morgan Bedwyn este sub tutela mea, răspunse Bewcastle proptindu-şi monoclul la ochi. Şi aşa va rămâne pentru următorii doi ani şi jumătate. Îţi *urez o* dimineaţă plăcută încă o dată, Rosthorn.

— În timpul petrecut alături de dumneaei mi-a lăsat impresia că ar avea o minte proprie, spuse Gervase. Mi-ar plăcea să aud opinia ei asupra acestui mariaj. S-ar putea să refuze. De altfel, chiar mi-a spus că va face asta, pe drum spre Londra, atunci când am informat-o că urmează să vin la dumneavoastră. Dar mi-ar plăcea să văd că îi este oferită şansa de a decide pentru ea.

— Până când lady Morgan va ajunge la vârsta majoratului e responsabilitatea mea să aleg ce oferte de căsătorie sunt demne de luat în considerare; şi crede-mă, au fost multe. Aceasta, de pildă, nu face parte dintre cele ce merită atenţia mea. Fleming!

Bewcastle privi peste umărul lui Gervase.

— Contele de Rosthorn pleacă. Te rog să-l conduci spre ieşire.

Gervase confirmă şi îi zâmbi cu jumătate de gură înainte să se întoarcă şi să iasă trecând pe lângă majordom. Nici acum nu era niciun alt semn de viaţă în

afară de prezenţa lacheului de mai devreme. Apoi se întrebă dacă lady Morgan avea să fie informată asupra vizitei şi a cererii sale în căsătorie. Dar cel mai probabil răspunsul era negativ.

Când ajunse afară îşi puse pălăria pe cap şi slăbi strânsoarea mănuşilor. Acum avea un nou inamic de temut şi trebuia să se gândească la următoarea mişcare.

Dar nu trebuia să existe nicio mişcare următoare, desigur. Bewcastle fusese mai mult decât iritat şi trebuia să găsească singur o metodă prin care să pună capac bârfelor din saloanele londoneze. Tocmai refuzase o ofertă de căsătorie pentru sora sa. Dar la fel făcuse şi ea: răspunsul ei fusese destul de ferm atunci când Gervase menţionase asta la Bruxelles.

Dar povestea asta nu avea să se termine aici, îşi spuse Gervase, după ce îşi ocupă locul în cabrioletă şi luă hăţurile cailor în mână. Nu cu Bewcastle.

Şi în niciun caz nu cu lady Morgan Bedwyn.

13

Judith şi Rannulf plănuiau să se întoarcă acasă, la Leicestershire, şi o invitară şi pe Morgan să vină cu ei. Această perspectivă o atrăgea din mai multe puncte de vedere. În primul rând, era o ocazie să-şi vadă bunica, alături de care trăise atâta timp. Apoi urma să petreacă mai mult timp cu micuţul William pe care pur şi simplu îl adora. În plus, în felul acesta putea evita mai uşor toate evenimentele mondene la care oricum nu putea şi nici nu-şi mai dorea să participe pentru că era în doliu. Primul ei sezon londonez nu fusese, ce-i drept, atât de îngrozitor pe cât se aşteptase, însă acum era pregătită să lase totul în urmă.

Un singur lucru o determinase să rămână la Londra până când Wulfric era pregătit să se întoarcă la Lindsey Hall pentru restul verii, şi anume descoperirea faptului că lordul Gordon spusese adevărul: într-adevăr, erau prea multe bârfe pe seama ei şi a contelui Rosthorn.

Opinia generală părea să fie că lady Morgan căzuse în dizgraţie şi trebuia să se retragă din societate pentru a-şi ascunde ruşinea, câtă vreme bărbatul care i-o provocase nu avea de gând să o conducă la altar pentru a redresa situaţia.

Morgan descoperise crudul adevăr în timpul ceaiului servit la Freyja şi Joshua, la o zi după slujba funerară. Îi întrebase pe membrii familiei – Wulfric era absent atunci – şi cu toţii i-au răspuns că era adevărat. Nu i-au spus despre toate aceste bârfe pentru că era încă supărată din cauza pierderii lui Alleyne şi nu avea nevoie de alte griji.

Dar adevărul acţionă asemenea proverbialului şal roşu fluturat în faţa taurului.

Nu avea de gând nici să părăsească Londra, nici

să evite ieşitul în societate doar pentru că restul lumii se aştepta să nu aibă de ales. Iar familia ei – cu excepţia lui Wulfric, desigur, care nici nu ştia despre aceste bârfe – o susţinu şi felicită pentru decizia luată.

Astfel, în dimineaţa următoare merse împreună cu ei în vizită la Hyde Park. Lady Chastity Moore şi vicontele Meecham veniră şi ei. Era o zi minunată, iar Morgan avea nevoie să-şi revină după ultimele două săptămâni în care nu făcuse aproape nimic. Dar mai mult de atât, Rotten Row era locul perfect pentru a merge într-o plimbare călare, prin urmare locul perfect în care să-şi arate chipul insolent. De asemenea, era un loc unde putea merge în perioada de doliu.

În timpul călătoriei Morgan privi înainte cu mândrie şi salută politicos pe toţi cei pe care îi cunoştea şi cu care se întâlniră în drumul lor. Niciunul dintre oamenii aceştia nu evita să o salute, dar asta poate datorită statutului ei şi faptului că se afla în mijlocul unui grup de persoane respectabile, îşi spuse lady Morgan. Ceilalţi călăreţi puteau pretinde oricând că i-au salutat pe tovarăşii ei de drum şi nici măcar nu au observat că era şi ea cu ei.

Prin urmare, testul ei nu-şi atinsese scopul.

— Cine vrea să alerge cu mine până la celălalt capăt al lui Rotten Row? întrebă ea.

— Tocmai mi-ai luat vorba din gură, Morg! spuse Freyja.

— Presupun, începu Joshua oftând exagerat, că dacă ţi-aş interzice să faci asta din cauza stării de sănătate, scumpa mea, te-ai simţi obligată să alergi până la capătul cel mai îndepărtat şi înapoi, nu-i aşa? Da, aşa mă gândeam şi eu.

Freyja îi aruncă cea mai insistentă privire – şi avea şi avantajul de a privi de-a lungul distinsului nas proeminent, caracteristic familiei Bedwyn.

Apoi porniră împreună, doar ele două şi caii lor. Morgan se aplecă în faţă, aproape de grumazul animalului, simţind exaltarea potenţialului pericol. Nu că ar fi avut de ce să-şi facă griji, desigur. Rotten Row era întreţinut în cele mai bune condiţii, iar membrii familiei Bedwyn, care erau călăreţi pasionaţi, erau obişnuiţi cu locuri mult mai rele în frecventele escapade călare de-a lungul ţării. În orice caz, Morgan se bucura foarte mult că ieşise din casă.

Galopară aproape una de cealaltă de-a lungul întregului drum, până când se apropiară de Hyde Park. Morgan câştigă cursa la doar un cap distanţă. Apoi amândouă începură să râdă şi opriră caii, trăgându-i de hăţuri.

Un mic grup de bărbaţi care intrară călare prin porţile aflate la mică distanţă îi atrase atenţia lui Morgan, făcând-o să privească în direcţia lor pentru a-i obliga fie să o salute, fie să o ignore. Dar apoi ochii săi se fixară asupra unui anumit bărbat din grup. Acesta se uita la ea cu un zâmbet leneş în priviri. Îi era atât de drag, încât pentru un moment aproape că uitase că nu-l mai iubea.

Bărbatul se desprinse de grup şi veni spre ea.

— Lady Morgan, spuse el ridicându-şi pălăria şi înclinându-se.

— Lord Rosthorn, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, spunându-şi că asta se datora doar vitezei cu care călărise. Dintr-odată, Freyja deveni mai atentă la cei doi.

— Freyja, spuse Morgan cu ochii luminaţi, dă-mi voie să ţi-l prezint pe contele de Rosthorn. Ea este sora mea, marchiza de Hallmere.

Contele se înclină încă o dată.

— Nu ştiam că sunteţi în oraş, spuse Morgan.

— Da, alaltăieri am venit de la Windrush.

Era chiar ziua de dinainte slujbei. Asta explica lipsa lui, dar atunci de ce nu o vizitase deloc în ultimele două săptămâni? Era la Londra doar de două zile. Apoi îi păru rău că-i zâmbise cu atât de mult entuziasm imediat ce-l văzuse.

— Sunt sigură că totul este bine acasă şi că familia dumitale e bine, spuse ea începând să-i recapete sobrietatea vocii.

— Aşa este, răspunse el zâmbindu-i din priviri de parcă cei doi şi-ar fi spus o glumă doar de ei ştiută. Asta îi aminti de prima lor întâlnire, când ajunsese la concluzia că acest bărbat va fi o pacoste pentru ea.

În timpul acesta, restul grupului îi ajunse din urmă, iar Morgan făcu prezentările. Toţi bărbaţii rămaseră fără expresie; la urma urmelor, acesta era bărbatul din spatele acelor bârfe în care fusese implicată Morgan. Eve fu prietenoasă şi graţioasă – aşa cum era de aşteptat. Judith şi Chastity fură politicoase, iar lordul Rosthorn păstră o aparenţă încântătoare.

Tovarăşii lui de drum erau acum deja departe, iar grupul lui Morgan nu mai avea unde altundeva să se ducă, decât înapoi pe drumul pe care venise. Contele se apropie şi mai mult de Morgan în momentul în care familia sa formă un cerc în jurul lor. Abia atunci îşi dădu Morgan seama că această întâlnire putea trezi interesul celorlalţi călăreţi, pentru care doar o privire ar fi fost de ajuns pentru a aduce noi bârfe în saloanele londoneze.

Dar sub protecţia grupului ei, cei doi avură chiar şi şansa unei scurte discuţii private.

— *Chérie,* îi şopti el cu vocea joasă, ţi-a fost dor de mine?

— Dacă mi-a fost dor de tine?

…Mai mult decât voia să recunoască. Iar întâlnirea lor nu făcea decât să-i confirme încă o dată

tot ce simţea pentru el. Era frumos, atrăgător şi viril. Arăta ca un prieten de familie drag, ca un iubit demult pierdut.

În acest timp, atmosfera dintre ei era din ce în ce mai încărcată.

— Am fost ocupată cu alte griji pentru a avea timp să-ţi acord mai mult de un gând trecător, lord Rosthorn.

— Ah, spuse el ducând mâna la inimă. M-ai rănit. Să ştii că tu mi-ai lipsit.

Morgan îi aruncă o privire superioară şi suspicioasă. Flirta din nou cu ea de parcă nimic din ceea ce se întâmplase după picnicul din pădure nu s-ar fi petrecut vreodată.

— Chiar ţi-am lipsit? îl întrebă ea cu un ton rece, aproape plictisită. Ai venit la Londra alaltăieri, nu-i aşa? Asta înseamnă cu nu eram acasă atunci când ai venit la casa Bedwyn.

— Aşa am presupus şi eu, *chérie.* Cu siguranţă nu te-am văzut în cele cinci minute în care fratele dumitale m-a lăsat să aştept, înainte de a mă primi în bibliotecă.

— Ai fost la Wulfric ieri?

Oare făcuse ceea ce promisese la Bruxelles? O ceruse în căsătorie?

— Da, răspunse el. Dar apoi l-a pus pe majordom să mă apuce de urechi şi să mă dea afară – sau cel puţin aşa cred că ar fi făcut dacă nu aş fi ieşit înainte să apuce să-şi suflece mânecile. Bewcastle nu-mi permite nici măcar să-ti vorbesc, *chérie.*

— Nu?

Uitase că nici ea nu voia ca el să i se adreseze.

— Şi ţi-a spus de ce? Cred că te învinuieşte pentru toate bârfele asta prosteşti care s-au iscat în jurul nostru.

— Poate, răspunse el zâmbindu-i. Şi poate că reputaţia mea nu era chiar de invidiat nici înainte să te târăsc în mijlocul acestui scandal.

— Ce prostie mai e şi asta? întrebă ea, după care se uită în jur. Îşi dădu seama că se află în public şi că ajunseseră aproape de capătul drumului de întoarcere.

— Reputaţia ta este ceea ce mă preocupă, *chérie,* şi vreau să repar situaţia, dacă încă se poate.

— Prostii! spuse ea din nou. Niciunul dintre oamenii ăştia nu ştie ce prieten bun mi-ai fost la Bruxelles.

— Şi chiar mai mult decât atât, micuţa mea, completă el vorbind în şoaptă.

— Cel mai bine ar fi să uităm de partea asta, lord Rosthorn.

— Ah, îmi ceri imposibilul, să ştii.

Pentru Morgan, momentul în care ajunseră la capătul drumului a fost ca o eliberare. Cele câteva minute petrecute împreună se terminaseră. Acum Rannulf îl fixa cu privirea pe conte, iar Aidan se apropiase de Morgan pe partea cealaltă. Tovarăşii de drum ai lui Rosthorn aşteptau şi ei la mică distanţă.

Apoi Gervase i se adresă lui Freyja:

— Lady Hallmere, poate că sunteţi de acord cu mama mea că de cele mai multe ori modul cel mai bun de apărare împotriva bârfelor e atacul. Mama mea ar fi încântată să vă aibă drept oaspeţi la ceaiul de mâine alături de lady Morgan şi lady Chastity, şi poate Aidan şi lady Rannulf, de asemenea. Cred că o cunoaşteţi pe mama mea, nu-i aşa?

— Da, răspunse Freyja. Şi pe cât de mult dispreţuiesc bârfele, aici sunt de acord cu dumneaei. Morgan are doar optsprezece ani şi abia de curând a început să fie prezentată în societate, dar cred că deja ştiţi asta, lord Rosthorn. Vom veni la Pickford House

mâine, la ora ceaiului.

— Voi veni şi eu, spuse Eve. Vă rog să-i mulţumiţi contesei de Rosthorn pentru invitaţie.

— Rannulf şi cu mine ne întoarcem mâine la Leicestershire, spuse Judith. Vă rog, transmiteţi-i regretele mele mamei dumneavoastră.

Morgan nu avu nicio reacţie.

— Atunci, eu vă urez o dimineaţă frumoasă tuturor şi mă întorc la tovarăşii mei de drum, spuse el salutând. Lady Morgan? întrebă, atingându-şi pălăria cu cravaşa.

Oare de ce Wulfric respinsese cererea în căsătorie, se întrebă ea. Era, până la urmă, conte de Rosthorn. Nu era un amărât... şi apoi mai era şi un întreg scandal care trebuia aplanat.

— Urmează să stăm aici şi să ne uităm după contele de Rosthorn pentru tot restul zilei? întrebă Freyja.

— A mers la Wulfric ieri, spuse Morgan încă privind în urma lui. M-a cerut în căsătorie, dar Wulf l-a refuzat.

Toţi cei din familia Bedwyn aveau câte ceva de spus în legătură cu asta, desigur.

— Tocmai a crescut în ochii mei, zise Rannulf.

— Rosthorn sau Wulfric? întrebă Joshua.

— Şi Wulf nici măcar nu ţi-a spus, Morg? Tipic. Eve zâmbi.

— E încântător.

— Eu ador accentul lui franţuzesc, adăugă Chastity.

— Mai degrabă putem spune că e cu adevărat frumos, spuse Judith zâmbind răutăcios către Rannulf.

— E prea bătrân pentru Morgan, spuse Rannulf cu fermitate. Doar nu-ţi place de el, nu-i aşa, Morg?

— Nu înţelegeţi. Nimeni nu înţelege. A fost – *este*

prietenul meu.

Şi totuşi, nu putea să uite felul aprig şi lipsit de pasiune în care îl căutase în acea noapte prin camerele lui şi maniera, la fel de aprigă, în care Gervase i se oferise. Nu fusese nimic romantic sau tandru, nici vorbă de iubire sau de prietenie. Dar ceva se petrecuse şi Morgan nu putea să-şi scoată amintirea lui din minte. Abia cu două săptămâni în urmă, atunci când îi veni ciclul, îşi dăduse seama că ar fi existat posibilitatea să fi conceput un copil în urma acelei întâlniri. Dar lucrul acesta i-ar schimba întru totul cursul vieţii.

Dintr-odată îi veni să izbucnească în lacrimi.

— Hai să călărim înapoi împreună, Morgan, şi să-mi povesteşti mai multe despre timpul petrecut la Bruxelles. Spune-mi de ce e Rosthorn prietenul tău.

— Dar mă vei asculta? îl întrebă ea cu asprime.

De obicei nimeni nu o asculta, mai ales din cauza vârstei fragede.

Dar în cazul lui Aiden nu avea dreptate. Întotdeauna fratele ei fusese neînduplecat şi aspru. Foarte rar zâmbea, chiar şi acum, după ce o găsise pe Eve, cu care forma o familie minunată. Morgan nu petrecuse niciodată foarte mult timp cu el, pentru că de când îl cunoştea fusese plecat cu regimentul, luptând pe frontul cu francezii. Însă totdeauna, în scurtele perioade petrecute acasă, îşi făcea timp să stea cu Morgan, făcând lucrurile care îi plăceau. De cele mai multe ori pictau în aer liber, departe de ochiul atotvăzător al guvernantei ce urmărea amenințător fiecare mişcare de pensulă. Şi întotdeauna o ascultase de parcă ar fi fost un om mare, nu sora lui mică şi obositoare.

— Te voi asculta. Acum hai să mergem, o îndemnă el.

*

Gervase se întoarse acasă pentru a lua micul dejun, în loc să meargă la White’s Club aşa cum planificase.

Mama lui şi Henriette erau deja la masă. Îşi sărută mama pe obraz şi strânse uşor umărul verişoarei, după care luă loc, permiţându-i majordomului să-i aducă o porţie de mâncare.

— Mamă, mâine vei avea câteva invitate la ceai, spuse el după ce schimbaseră câteva amabilităţi.

— O să am? Şi nu-mi poţi spune despre cine-i vorba?

— Marchiza de Hallmere, împreună cu sora ei, lady Morgan, cumnata ei, lady Aiden Bedwyn şi verişoara marchizei, lady Chastity Moore.

— Ah, ce grup formidabil, Gervase. Iar una dintre ele este cea cu care te-ai încurcat într-un mod nu foarte măgulitor, nu-i aşa?

— Să înţeleg că ai auzit bârfele? o întrebă în timp ce-şi tăia cârnatul din farfurie. Nu e ceva foarte plăcut. Am avut onoarea de a-i oferi domnişoarei protecţia mea în Bruxelles, după plecarea celei care trebuia să aibă grijă de ea. Rămăsese să îngrijească răniţii şi aştepta veşti de la fratele ei, care plecase pe front în timpul bătăliei de la Waterloo pentru a-i înmâna urgent o scrisoare ducelui de Wellington. Apoi am avut onoarea de a o escorta pe ea şi pe servitoarea ei, după ce a primit vestea că fratele ei, Alleyne Bedwyn, murise.

— Şi cu toate astea, bârfele sunt extrem de răutăcioase. Desigur, nimeni nu mi-a spus nimic în mod personal, dar Henriette a fost distrată cu o recapitulare a întregii serii de evenimente seara

trecută, la concertul doamnei Ertman. Nu-i aşa, draga mea?

— Bineînţeles că nu am crezut nicio clipă că ai fi putut acţiona dezonorant, îi spuse verişoara lui. Te-am apărat cât am putut, fără a cunoaşte faptele reale.

— Mulţumesc, îi răspunse Gervase zâmbind. Ideea mea era să stârpesc toate bârfele arătând cât de bine vă înţelegeţi tu şi lady Morgan, mamă. Poate ai putea să mai inviţi şi alte doamne la ceaiul de mâine.

— Cum ar fi toate patroanele lui Almack la un loc, nu? întrebă ea sec. Gervase, de ce nu ai cerut-o în căsătorie pe fată? Ar fi cel mai onorabil lucru pe care îl mai poţi face acum, că i-ai pătat numele, chiar dacă ai făcut-o din neglijenţă.

— Am cerut-o, îi spuse Gervase. Dar Bewcastle mi-a respins cererea şi mi-a interzis să mă mai adresez personal lui lady Morgan.

— Aşa a făcut?

Mama lui îl privi îndelung, uitând de felia de pâine prăjită din farfurie.

— Şi ţi-a dat satisfacţie faptul că te-ai dus să-l confrunţi, Gervase? Lui i-a dat satisfacţie faptul că te-a refuzat? Nu s-a schimbat sau rezolvat nimic?

Gervase tot încercase să găsească explicaţia din spatele propriei motivaţii de a o cere în căsătorie. Nu se aşteptase să o vadă pe lady Morgan aşa devreme, dar se bucurase de întâlnire. Şi pentru că tot se întâmplase asta, considerase de datoria lui să se gândească la un mijloc de a mai potoli scandalul. Era o mişcare inteligenta ca mama lui să le primească în vizită pe lady Morgan şi pe sora ei. Dar în acelaşi timp, acest lucru avea să-l irite pe Bewcastle, care fie va permite vizita, fie i se va opune cu vehemenţă.

Simţise un val de tandreţe faţă de lady Morgan încă din clipa în care o văzuse în parc. De asemenea,

fusese conştient şi de existenţa unei atracţii fizice destul de puternice. Cândva avusese trupul acela. Fusese înăuntrul ei şi acum o cunoştea. Dar sentimentele nu erau bine-venite acum. L-ar fi plăcut să se poată folosi de ea pentru a se întoarce la Bewcastle. Dar lady Morgan era o persoană şi, dincolo de orice sentimente ar fi avut pentru ea, Gervase o plăcea foarte mult. Ba mai mult, o admira.

— Am cerut-o pentru că am compromis-o, dar Bewcastle nu a vrut să-mi împărtăşească motivul refuzului său. Mama lui continuă să-l fixeze cu privirea.

— Şi ţie îţi pasă de fata asta, Gervase? Merg sentimentele tale mai departe de simpla onoare? Nutreşti sentimente pentru ea?

— Afecţiune, da, recunoscu el. Dar nu trebuie să-ţi imaginezi vreo mare poveste de dragoste. Ea e foarte tânără, iar eu sunt foarte blazat. Am fost prieteni cât am fost în Bruxelles, dar asta nu e ceva ce poate continua acum în Anglia, după ce ea s-a întors la familia ei, iar eu la a mea. Singura mea dorinţă e să-i repar reputaţia.

În acel moment mama lui îşi împreună mâinile la piept şi privirea i se lumină.

— Gervase, tu nu ştii ce spui. Cât de absurzi sunteţi voi, bărbaţii! Tu ţii la lady Morgan Bedwyn, pe care eu nu am văzut-o niciodată în viaţa mea, dar pe care o voi cunoaşte mâine şi voi vedea dacă este demnă de fiul meu. Aş fi ales pe oricine, mai puţin o fată din familia Bedwyn, dar dragostea nu alege tot timpul raţional. Toate rugăciunile mele îşi vor găsi răspunsul urmând să-l văd însurat şi fericit pe ultimul şi cel mai mare dintre copiii mei.

Gervase privi tăcut spre verişoara lui. Aceasta îi zâmbea.

— Nu vreau să te fac să te simţi inconfortabil cu

entuziasmul meu debordant, Gervase, însă vreau să ştii că nimic nu mă face mai bucuroasă decât să te văd, în sfârşit, fericit.

*

Chastity şi lordul Meecham porniră călare pentru a servi micul dejun împreună cu sora ei. Freyja şi Joshua se întoarseră înapoi la Bedwyn House împreună cu ceilalţi, iar Wulfric îi însoţi la masă, înainte să înceapă să mănânce.

— L-am întâlnit în parc pe contele de Rosthorn, spuse Freyja, care nu obişnuia să se ascundă după deget, şi ne-a transmis o invitaţie din partea contesei de Rosthorn. Ne-a invitat pe noi, fetele, să luăm ceaiul împreună cu ea la Pickford House, mâine după-masă.

— Asta e foarte frumos, Freyja, spuse el aşezându-şi şervetul pe genunchi. Fără îndoială, Joshua şi Aidan şi-au dat acordul pentru ca tu şi Eve să acceptaţi invitaţia. În schimb, nu ţin minte ca eu să-mi fi dat acordul ca Morgan să vă însoţească.

— De parcă aş avea nevoie de acordul lui Joshua ca să fac ce vreau! protestă Freyja uitându-se spre Joshua, de parcă el ar fi fost cel care ar fi exprimat o noţiune atât de învechită. Şi de ce iei în considerare refuzul de a-ţi da acordul ca Morgan să vină cu noi?

— Presupun că întrebarea ta e retorică, Freyja, nu-i aşa? Contele de Rosthorn nu e o cunoştinţă potrivită pentru nimeni din familia asta. Reputaţia lui nu este una tocmai onorabilă, iar felul în care a atras-o şi pe Morgan în acest scandal, fără să-i pese câtuşi de puţin de ea, demonstrează lucrul ăsta cel mai bine. Acestea fiind spuse, aş prefera să o anunţi pe contesă că refuzi invitaţia.

Chiar în clipa în care lady Morgan se pregătea să

tragă aer în piept pentru a-i răspunde, interveni Rannulf:

— Mie mi se pare că ar fi mult mai bine ca Morgan să fie văzută în relaţii amiabile cu lady Rosthorn. Dacă se va afla că a invitat-o la ea, atunci bârfele se vor stinge de la sine din lipsă de combustibil. Ceva mult mai interesant e pe cale să apară şi să ia locul acestor bârfe.

— Sunt de-acord, interveni Joshua. În plus, trebuie să ne amintim că Freyja este cea care a organizat şi s-a ocupat de această primă ieşire în societate a lui Morgan. Prin urmare, dacă Freyja acceptă această invitaţie şi o însoţeşte pe Morgan, atunci nu ar trebui să mai fie nicio discuţie.

În tot timpul ăsta, Wulfric mânca liniştit din farfuria sa, de parcă ar fi vorbit despre un subiect la fel de lipsit de importanţă ca vremea.

Morgan lăsă tacâmurile pe masă cu zgomot – oricum nu mâncase nimic în tot acest timp – şi spuse:

— Observ că se vorbeşte despre mine de parcă nu aş fi aici ca să vorbesc în numele meu. Dacă ai vreo obiecţie argumentată sau personală la adresa contelui de Rosthorn, Wulf, atunci spune-o cu voce tare. Iar dacă nu ai, singura obiecţie o poţi avea asupra faptului că, în loc să mă abandoneze la fel cum a făcut familia Caddick la Bruxelles, el m-a condus până la doamna Clark şi a avut grijă ca toate lucrurile să-mi fie trimise acolo. Mai poţi avea obiecţii asupra faptului că şi-a folosit propriul timp şi propria energie pentru a afla ce s-a întâmplat cu Alleyne şi că m-a însoţit de fiecare dată când am avut nevoie să ies să iau o gură de aer după ce îngrijeam răniţii – asta ca să nu fiu nevoită să ies singură. Iar după ce am aflat de la sir Charles Stuart despre scrisoarea pe care o transportase Alleyne, lordul Rosthorn a angajat o fată care să mă

însoţească şi m-a condus acasă chiar el, deşi nu cred că era planificat să se întoarcă în Anglia aşa de repede. Acesta e motivul pentru care spui că nu e un domn onorabil, Wulf? Acesta e motivul pentru care l-ai refuzat ieri, interzicându-i să-mi vorbească?

— Bravo, Morg, spuse Rannulf.

Judith îi acoperi mâna cu a ei şi i-o mângâie uşor încurajator.

— Ah, spuse Wulfric ridicându-şi pentru un moment privirea.

— Se pare că a menţionat asta în discuţia de dimineaţă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Morgan. Iar răspunsul meu ar fi fost negativ, Wulf. Sper că realizezi asta. Nu aş forţa pe nimeni să se însoare cu mine doar pentru că simte că trebui să-mi apere onoarea. Şi nu m-aş mărita cu niciun bărbat pe care să nu-l iubesc din toată inima. Dar mă deranjează faptul că nu mi-ai acordat şansa de a-mi alege propriul viitor. Mă deranjează chiar foarte mult.

Bărbatul o privi îndelung, cu ambele sprâncene ridicate. Apoi ridică ceaşca de cafea şi o duse spre gură cu o mişcare de o perfecţiune de neclintit. Spuse:

— Poate ai uitat că ai optsprezece ani, Morgan, şi că până vei ajunge la vârsta majoratului, eu sunt responsabil pentru toate deciziile majore care privesc viitorul tău.

— Cum aş putea uita! exclamă ea furioasă lăsând şervetul jos şi, odată cu el, orice pretenţie de a se mai preface că urmează să mănânce. În cazul ăsta îmi este interzis să merg la ceai mâine? Şi voi fi închisă în camera mea şi hrănită doar cu pâine şi apă?

Wulfric lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi o privi rece.

— Întotdeauna am considerat scenele de acest gen plictisitoare, îi spuse el. Dar aşa cum a precizat

Joshua mai devreme, eşti în grija lui Freyja pe durata primei tale ieşiri în societate. Aşa că în cazul în care ea consideră această vizită o conjunctură potrivită, atunci eu nu voi mai spune nimic.

— Cred că asta e o decizie înţeleaptă, Wulfric, spuse Eve. Sigur că îţi faci griji şi nu vrei ca Morgan să fie amăgită de un bărbat lipsit de principii, dar cred că cel mai important lucru acum este să punem capăt cumva acestui scandal prostesc iscat în jurul ei.

— Cam aşa ceva, spuse el.

— În plus, Morgan e la fel de sensibilă ca noi toţi şi trebuie să avem încredere că se va purta într-un mod care să facă cinste familiei şi statutului său.

— Lucru care nu spune foarte multe, dacă stai bine să te gândeşti, nu-i aşa, Eve? adăugă Rannulf, zâmbind răutăcios.

— Noi astăzi avem de gând să ieşim şi să ne plimbăm cu copiii, spuse Aidan. Becky vrea să vadă pagoda din Kew Gardens. Davy vrea să mergem la Turnul cu lei. Aveţi vreo sugestie, cum i-am putea împăca pe amândoi?

Discuţia o luă pe alt făgaş iar Morgan, după ce îi mulţumi din priviri lui Aidan, luă în cele din urmă furculiţa şi începu să mănânce.

14

Anul următor va trebui să-şi ocupe locul binemeritat în Camera Lorzilor, îşi spuse Gervase. Toţi camarazii lui erau acolo şi înclinau să-l trateze cu amabilitate distantă, asta în cel mai bun caz, ca pe cineva care nu şi-a prea luat responsabilităţile în serios. Aceşti domni în compania cărora petrecuse o

perioadă erau cei care îi fuseseră prieteni în tinereţe şi îl credeau diavolul întruchipat pentru escapada de pe Continent şi pentru felul în care se întorsese în Anglia. Tocmai îi spusese mamei sale că se simţea blazat în dimineaţa în care se întâlnise cu lady Morgan în Hyde Park. În plus, era plictisit de toate şi în ultimii ani nu avusese nicio direcţie. Cu toate astea, simţea că avea mai multă experienţă de viaţă decât toţi acei tovarăşi pe care nu îi mai simţea prieteni.

Presupunea că venise timpul să-şi facă un rost şi să câştige respectul camarazilor săi. Îl măcina faptul că acest respect trebuia câştigat, că fusese privat atât de renume, cât şi de nouă ani din viaţă, dar ştia că nu-şi mai putea permite să piardă timpul scăldându-se în propria amărăciune.

Cu toate acestea, Bewcastle era pentru el călcâiul lui Ahile. Pur şi simplu nu putea să treacă peste dorinţa de a-i face rău acestui om.

Între timp, mama lui mai invitase câteva doamne, cunoştinţe de-ale ei, pentru a lua ceaiul împreună în după-amiaza în care erau aşteptate la Pickford House şi invitatele lui Gervase. La început, bărbatul nu ar fi dorit să fie şi el prezent, dar mama sa îi explică de ce trebuia să fie acolo:

— E important să fiţi văzuţi împreună în cele mai bune relaţii de politeţe şi sub ochii binevoitori ai mamei tale.

Şi aşa ajunse el să se plimbe prin sufragerie la ora ceaiului. Încăperea era plină de doamne îmbrăcate elegant – desigur, era descurajator să vină în mijlocul lor ştiindu-se singurul bărbat de acolo. Mama lui stătea pe o canapea mică, lângă şemineu, iar lady Morgan lângă ea, arătând incredibil de tânără şi frumoasă în negru. Gervase se înclină în faţa lor, sărută mâna mamei şi o întrebă pe lady Morgan ce mai face, după

care se întoarse pentru a saluta şi celelalte invitate.

Deşi nimeni nu se oprea din discuţie pentru a asculta, Gervase bănuia că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui şi a lui lady Morgan Bedwyn, iar fiecare ureche e ciulită pentru a prinde cât mai mult din cuvintele pe care le schimbară. Cu siguranţă această vizită avea să anime conversaţiile de la cinele, spectacolele de teatru şi balurile din acea seară.

Dar oare va lua sfârşit scandalul?

Sau toată lumea aştepta anunţul logodnei înainte să pună capăt pentru totdeauna bârfelor?

În decursul următoarei jumătăţi de oră Gervase avu grijă să schimbe câteva vorbe cu toată lumea. Descoperise că îi plăcea de marchiza de Hallmere cu tot aerul ei arogant şi frumuseţea ciudată: era scundă, avea părul deschis la culoare şi rebel, sprâncenele mai închise şi nasul proeminent, caracteristic tuturor fraţilor ei. Vorbi cu sinceritate pe marginea unui număr mare de subiecte, fără a ascunde faptul că îl analiza în beneficiul surorii ei. Lady Aidan Bedwyn era graţioasă, prietenoasă şi drăguţă şi îl surprinse în mod pozitiv în clipa în care îi zâmbi călduros şi îi mulţumi servitoarei care venise să schimbe tava cu ceai. Iar lady Chastity Moore era o tânără drăguţă şi sensibilă.

Femeile din familia Bedwyn plecară ultimele.

— Am fost invitaţi – eu cu tine şi cu Henriette – la balul organizat de marchizul şi marchiza de Hallmere peste trei zile, îi spuse mama sa. Nu-i aşa că-i minunat?

Gervase o privi oarecum surprins pe marchiză. Nu se aşteptase ca după vizita menită să pună capăt bârfelor, vreuna dintre femeile din familia Bedwyn să încurajeze şi alte întrevederi cu lady Morgan.

— Balul este organizat în cinstea logodnei lui Chastity cu vicontele Meecham, explică marchiza.

Amândoi ar fi vrut să-l anulăm imediat după moartea fratelui nostru, dar Hallmere şi cu mine am decis că ar fi nedrept. Aşa că balul rămâne valabil.

— Vom fi încântaţi să venim, doamnă, spuse Gervase aruncând o privire în direcţia lui lady Morgan, care îşi juca rolul de mare doamnă arogantă, aşa cum făcuse întreaga după-amiază. Gervase îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Bineînţeles, niciunul din membri familiei mele nu va putea dansa din cauza doliului, preciză marchiza privindu-l în ochi. Gestul trebuia să fie o trăsătură de familie, îşi spuse el.

Apoi marchiza se ridică să plece iar sora ei, cumnata şi Chastity o urmară. Gervase observă că mama lui îi oferi braţul marchizei, iar Henriette se poziţionă între lady Aidan şi lady Chastity. Vădit amuzat de această manevră lipsită de subtilitate, Gervase îi oferi braţul lui lady Morgan.

Era clar că mama lui îşi dăduse acordul, concluzionă el.

Apoi urmă o perioadă de două minute în care cei doi rămaseră singuri, pentru că mama lui se oprise în capul scărilor cu celelalte doamne pentru a le explica ceva despre unul din portretele agăţate acolo.

— Nu o să te deranjeze, *chérie,* prezenţa mea la balul organizat de sora şi de cumnatul tău? o întrebă Gervase.

— Nu, de ce ar trebui?

Îl privi cu ochii scânteind şi îşi dădu seama că trebuiau să fi avut loc nişte discuţii mai aprinse în familie din cauza lui.

— Ce a avut de zis ducele de Bewcastle în legătură cu venirea ta aici? o întrebă el.

— Sunt aici, nu-i aşa? spuse ea.

— Şi ce are de spus cu privire la prezenţa mea la

bal?

— Din câte ştiu, nu cred că e la curent cu asta. Şi de ce ar fi? Nu este balul său.

— Dar poate că nici nu voi veni până la urmă. Nici măcar nu voi putea să valsez cu tine, *chérie.*

Morgan se întoarse şi îl privi direct în ochi:

— De ce refuză categoric Wulfric să te lase să vorbeşti cu mine, lord Rosthorn? Eşti conte şi, conform standardelor societăţii în care trăim, ai avut decenţa de a face un lucru onorabil şi de a veni să mă ceri în căsătorie. De ce te urăşte aşa de mult?

— *Chérie,* răspunse el, poate îl urăşte pe bărbatul care a transformat-o pe sora lui în subiect de bârfă? Poate că mă desconsideră pur şi simplu. În cazul ăsta, de ce eşti aşa dezamăgită? Ai fi spus da?

— Ştii foarte bine că nu, răspunse ea, privindu-l cu dispreţ.

Gervase îi zâmbi.

— Atunci înseamnă că Bewcastle ne-a făcut amândurora un favor. Pe tine te-a salvat de la a fi pusă în faţa unei situaţii nu tocmai plăcute iar pe mine, de la a-mi frânge inima. Dar cu întrebarea încă neadresată şi în lipsa unui răspuns oficial, pot încă să mai sper.

— Cât eşti de absurd, spuse ea încruntată. Te preferam atunci când îmi erai bun prieten.

Între timp cei doi ajunseră afară, iar celelalte doamne îi prinseră din urmă. Gervase o ajută pe lady Morgan să urce în caleaşca marchizei de Hallmere şi se întoarse pentru a le ajuta şi pe celelalte doamne.

— Fiule, e încântătoare, spuse mama lui luându-l de braţ în timp ce caleaşca se îndrepta spre poartă. Cu cea mai mare plăcere mi-aş ceda titlul lui lady Morgan Bedwyn.

— Te asigur mamă, că nu vei fi nevoită să faci un astfel de sacrificiu, răspunse el făcându-i cu ochiul lui

Henriette. Dacă îţi aduci aminte, Bewcastle a refuzat cererea mea.

Dar ea nu-l refuzase. Nu încă. Iar el urma să o vadă din nou în faţa întregii lumi. Chiar la un bal.

Gervase se uită în urma caleştii. Parcă tocmai îi spusese că nu va putea valsa cu ea din cauza doliului, nu? Asta rămânea de văzut.

*

Morgan ieşise să călărească în fiecare dimineaţă. Mersese la slujbă împreună cu familia, vizitase câteva galerii împreună cu Aidan şi Eve şi mersese cu ei şi cu copii lor la Gunter, de unde luaseră dulciuri. Şi, desigur, servise ceaiul la Pickford House, unde fusese mirată să descopere că mai fuseseră invitate şi alte doamne în afară de cele din familia ei.

Nicăieri nu fusese ignorată. Chiar dacă doamnele de la ceai fuseseră oarecum distante, asta nu însemnă că nu fuseseră politicoase. În plus, nu avuseseră prilejul să o dojenească, pentru că întreaga după-amiază contesa de Rosthorn o ţinuse aproape de ea. Morgan o găsise încântătoare şi, pe deasupra, avea şi accentul franţuzesc al fiului.

Desigur, un bal era cu totul altceva. Abia acolo urma să descopere dacă scandalul îi afectase poziţia în lumea bună, deşi nu putea spune că îi păsa cu adevărat de lucrul ăsta. Dacă societatea din care făcea parte se săturase de ea, atunci pe ea deja o oboseau de moarte, sau cel puţin aşa îşi închipuia ea. Tot ce-şi dorea era ca sezonul balurilor şi recepţiilor să se termine cât mai repede pentru a se întoarce acasă, la normalitate, la Lindsay Hall.

Totuşi, recunoscu ea în momentele de slăbiciune, viaţa va fi mult prea plictisitoare acolo după toate

evenimentele ce se petrecuseră de la plecarea ei din primăvară.

Alese ţinuta de bal cu atenţie. Nu putea purta niciuna dintre rochiile ei minunate – majoritatea erau de culoare albă şi oricum nu-i plăceau tocmai pentru acest motiv, în plus, nici nu-i era permis să danseze; dar asta nu era o problemă, pentru că nu o încânta câtuşi de puţin perspectiva de a dansa cu toţi tinerii novici care umpleau sălile de bal din Londra. Apoi urmări camerista în timp ce îi prindea părul cu o fundă din care şuviţele se revărsau pe spate, în cascadă, iar câteva ajungeau de-a lungul gâtului şi a tâmplelor. Morgan hotărî că îi plăcea ceea ce făcuse fata.

Nu va putea să danseze. Îşi aduse aminte de valsul sub cerul înstelat din pădure şi se simţi vinovată că îşi dorea să danseze din nou, atâta timp cât Alleyne tocmai dispăruse dintre ei. Fusese şi el la picnicul acela şi o certase pentru că îi permisese contelui de Rosthorn să-i acorde atât de multă atenţie.

Încă nu-i venea să creadă că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Eve şi Aidan merseră în caleaşca ducală de oraş, aşezaţi pe bancheta din spatele cailor. În faţa lor şedeau Morgan şi Wulfric. În timp ce ei conversau, Morgan se întrebă daca Wulfric ştia că lordul Rosthorn fusese şi el invitat.

În ultimele zile îşi dăduse seamă că era aproape îndrăgostită de el. Dar poate că se minţea singură. Era cert că fusese atrasă de el de la început. Iar apoi, după ce descoperise bărbatul inteligent şi capabil de compasiune din spatele măştii de crai, începuse să-l placă şi să-l respecte. Şi, în cele din urmă, când din cauza mâhnirii provocate de moartea fratelui, se aruncase pasional în braţele lui, cei doi împărtăşiseră cea mai profundă intimitate. Chiar dacă asta nu o

făcuse să se îndrăgostească de el, Morgan îşi dădu seama că se înşela singură atunci când încerca să se convingă că se gândeşte la el ca la un prieten. Era mult mai mult decât un simplu prieten.

Caleaşca se opri în spatele altor atelaje ce aşteptau să intre pe poarta conacului lui Joshua din Berkeley Square.

— Fără îndoială Freyja şi mătuşa Rochester au aranjat să faci cunoştinţă cu câţiva tineri domni în seara asta, Morgan, spuse Wulfric. Scopul nostru este, bineînţeles, mult prea important ca să renunţăm din cauza unei bârfe neînsemnate. Poate că nu poţi dansa, dar te poţi plimba şi poţi avea o conversaţie cu aceşti tineri.

— Dat fiind că niciunul dintre ei nu este contele de Rosthorn, bănuiesc.

Bărbatul întoarse capul şi o privi cu sprâncenele ridicate.

— A fost invitat împreună cu contesa şi domnişoara Clifton, verişoara lui.

— Ah, exclamă el calm. E interesant că nimeni nu a crezut de cuviinţă să mă înştiinţeze şi pe mine până acum.

— De ce ar fi fost nevoie? îl întrebă ea. Doar ăsta e balul lui Joshua şi al Freyjei.

— Ar fi fost, spuse Wulfric, păstrându-şi calmul. Atunci când îl întrebase de ce Wulfric îl urăşte atât de tare, contele de Rosthorn nu-i dădu un răspuns clar, preferând să schimbe subiectul.

— Este la fel de important, Wulf, ca Morgan şi Rosthorn să fie văzuţi împreună la bal pentru a mai risipi bârfele, spuse Aidan.

Un lacheu veni şi deschise uşa caleştii, după care lăsă jos scara. Wulfric îi oferi mâna lui Morgan şi o conduse pe covorul roşu ce fusese întins pe scări şi pe

pavaj. Fata evită să-l privească în ochii argintiii. În schimb, ţinu capul sus şi le zâmbi tuturor celor pe care îi întâlni în drum spre locul unde se afla mătuşa Rochester, în grija căreia o lăsă fratele ei. Mătuşa arăta formidabil, îmbrăcată în satin negru şi având pe cap un turban negru cu pene. Până şi mânerul lornietei era negru.

De acum, Morgan se aştepta la o seară complet anostă. Şi, într-adevăr, nu începuse bine. După cum prevăzuse, mătuşa ei îi prezentă doi tineri necopţi şi plini de coşuri cu care sigur că se aştepta ca nepoata ei să se simtă în largul ei, ba mai mult, să-i considere potenţiali parteneri de căsătorie.

Lucrul ăsta era suficient să o facă să urle de plictiseală mai ales că, neavând voie să danseze, trebuia să stea pe canapea şi să converseze elaborat cu fiecare în parte pe marginea unor subiecte atât de inconsecvente, încât uita despre ce vorbea chiar şi de două ori în timpul unei propoziţii. *Politeţea însă o constrângea* să zâmbească, să-şi facă vânt cu evantaiul şi să mimeze că niciodată nu s-a mai simţit atât de bine în toată viaţa ei.

Era la jumătatea celui de-al doilea grup de băieţi cu care trebuia să converseze în clipa în care ajunse şi contele de Rosthorn, împreună cu mama şi verişoara lui. Arăta într-adevăr splendid, îmbrăcat într-o combinaţie de gri cu argintiu şi negru, aşa cum observă Morgan. Dar nici măcar nu-şi putea acorda luxul de a se uita în voie la el, fiind conştientă de vâlva pe care ar fi putut să o stârnească. Fusese destul de rău atunci când ajunsese ea, dar acum cei doi protagonişti al recentului scandal se reîntâlneau. Balul Freyjei urma să fie un succes răsunător a doua zi.

Contele dispăru din salon, în timp ce mama şi verişoara lui se alăturară unui grup de acolo. Dar la

finalul întrevederilor ei, bărbatul reapăru şi o aduse cu el pe mama sa pentru a o saluta pe mătuşa Rochester.

— Oh, tu eşti, Lisette? întrebă mătuşa ducând lornieta în faţa ochilor, în timp ce lordul Rosthorn făcu o plecăciune. Nu te-am văzut la nicio recepţie vara asta. Cred că ai rămas la Windrush. În orice caz, trebuie să-mi spui cum de reuşeşti să te menţii aşa tânără.

— Eşti foarte drăguţă, dar ar trebui să priveşti *mai* de aproape şi la lumina zilei, prietena mea. Pot să iau loc lângă tine? Henriette stă cu nişte prietene. Lady Morgan, copila mea, chiar şi în negru, tot eşti mai frumoasă decât orice altă domniţă de la bal. Dă-mi voie să te sărut pe obraz.

Apoi se întoarse către lady Rochester şi îi spuse:

— Acordă-mi, te rog, plăcerea de a ţi-l prezenta pe fiul meu, contele de Rosthorn.

Lady Rochester îl privi prin lornietă şi penele din păr abia dacă se înclinară un centimetru.

— Tu eşti neisprăvitul care a angajat o servitoare pentru Morgan fără să se gândească să o întrebe dacă are rău de mare, nu-i aşa? întrebă ea. Şi apoi ai stat chiar tu cu nepoata mea pe punte, în timp ce fetei ăleia i se întorcea stomacul?

— Aveţi dreptate doamnă, sunt vinovat, spuse Gervase. Dar ce era să fac? Să rămân şi eu în cabină pretinzând că am rău de mare? Să o las pe lady Morgan în Bruxelles în grija unei doamne care mai avea puţin şi era chemată să-şi însoţească soţul în Paris? Lady Morgan trebuia să fie adusă în sânul familiei sale.

— Lordul Rosthorn s-a purtat extraordinar de bine cu mine, spuse Morgan, conştientă de faptul că toată lumea din jur savura fiecare detaliu, deşi nimeni nu părea să le acorde atenţie în mod special. Aceasta era

o calitate pe care toţi membrii înaltei societăţi o aveau: erau capabili să facă două lucruri deodată. Aşa li se dădea bârfelor apă la moară.

— Doamnă, permiteţi-mi să o invit pe nepoata dumneavoastră la o plimbare de-a lungul sălii de bal, spuse contele aplecându-se.

Wulfric nu era în sală, observă Morgan dintr-o privire. Apoi îşi ţinu răsuflarea, mascând lucrul acesta cu ajutorul mişcărilor de evantai, care îi răcoreau obrajii. Mătuşa Rochester se pare că era o însoţitoare mai aprigă decât fusese lady Caddick.

— Foarte bine, tinere, spuse ea după ce îl mai scrută o dată cu privirea prin lornietă, obiect de paradă, bineînţeles, aşa cum era şi monoclul lui Wulfric. Chiar şi cu ochiul liber, nu le scăpa mai nimic niciunuia dintre ei. Vă voi urmări.

— Lady Morgan?

Contele se înclină în faţa ei. Expresia lui era serioasă şi politicoasă, dar ea îl cunoştea mult prea bine şi recunoscu râsul din privirea lui.

— Mulţumesc, lord Rosthorn.

Morgan îşi desfăcu evantaiul şi îl flutură, având grijă să-şi păstreze obrajii neînfierbântaţi, şi îl prinse de braţ, uşor plictisit şi uşor arogantă.

— Te distrezi bine, *chérie?* o întrebă el.

— Sunt pe cale să mor de plictiseală. Distrează-mă!

— Mi-e teamă că mai degrabă îţi voi frânge inima. Următorul dans e un vals.

— Oh, oftă ea. Cât de crud.

După plictiseala chinuitoare şi lipsa de activitate din ultima oră picioarele îi tânjeau după un dans.

— Ne vom plimba ca un cuplu de octogenari ce suferă de gută şi ne vom spune unul altuia ce dans scandalos e valsul, zise el.

Lady Morgan îi zâmbi.

— Îmi place contesa de Rosthorn, îi spuse ea. E încântătoare şi amabilă.

— Şi ea te place, *chérie.*

Îşi aplecă puţin capul pentru a fi mai aproape de ea şi adăugă:

— Iar acum, că am ajuns acasă, e nerăbdătoare să mă vadă aşezat la casa mea, cu soţie şi cu o grădiniţă de copii.

— Serios?

Morgan simţea că obrajii i se înroşesc. Oare flirta din nou cu ea – şi într-un mod destul de scandalos?

— Într-adevăr, mamele te pot face să te simţi destul de inconfortabil în prezenţa lor, încep să-mi dau seama. Crede că treizeci de ani e o vârstă la care un bărbat cu titlu şi avere nu mai poate rămâne mult timp burlac.

— Aşa e?

Avea treizeci de ani. Erau doisprezece ani între ei, iar asta trebuia să pară o diferenţă destul de mare.

— Şi nu e de părere că o mireasă de optsprezece ani ar fi prea tânără pentru un asemenea bărbat, spuse el.

— Lord Rosthorn, conversaţia asta trece limitele acceptate.

— Aşa să fie, *chérie?* întrebă el aplecând capul ceva mai mult. Doar pentru că fratele tău a spus nu? Chiar dacă noi am fost prieteni buni? Şi amanţi?

Dintr-odată, se folosi de accentul său franţuzesc.

— Ai face mai bine să spui asta în locuri în care eşti mai bine primit, lord Rosthorn. Şi ar trebui să spui cuvintele astea unei fete pe care o poţi iubi.

— Ah, dar mama crede că eu pe tine te iubesc. La fel şi Henriette. Încep să cred că s-ar putea să aibă dreptate, *chérie.*

Morgan simţea cum inima îi bate, gata, gata să-i iasă din piept. Îşi simţea pulsul în urechi. Salonul se umpluse cu dansatori, iar muzica trebuia să înceapă. Chastity urma să valseze cu lordul Meecham. Amândoi se priveau zâmbind, lucru destul de evident pentru cei din jur. Morgan era bucuroasă că Chastity îşi găsise iubirea în decursul acestei primăveri. Avusese o adolescenţă grea şi destul de singuratică.

— Nu e nici locul, nici timpul pentru o astfel de discuţie, lord Rosthorn, spuse Morgan. Mi-aş fi dorit să pot dansa.

Apoi începu muzica.

— Poţi face asta, spuse el oprindu-se lângă uşi. Dacă îţi doreşti, vom valsa, *chérie.*

— Nu. Ştii că nu pot.

— Nu aici, în public. Dar în privat?

Îl privi cu sprâncenele ridicate şi închise evantaiul în timp ce dansatorii începură să se învârtească în spatele lor.

— În spatele bufetului e o anticameră ce nu e folosită, spuse el. Am putea valsa împreună acolo fără ca nimeni să ştie. Iar dacă absenţa ta e observată va fi de la sine înţeles că te-am dus să bem o limonadă.

— Dar mătuşa Rochester va observa lipsa mea.

Era destul de tentată să accepte. Nu numai pentru că îşi dorea să valseze şi pentru că era vorba de contele de Rosthorn sau pentru că îşi dăduse seama că şi el se îndrăgostea de ea, dar şi din cauza plictiselii cumplite. Se simţea supravegheată şi lucrul ăsta nu-i plăcea deloc după toată libertatea de care avusese parte la Bruxelles. Pentru ea, ultimele săptămâni de doliu fuseseră interminabile. În plus, ceea ce făcea acum era ceva de moment. Nimeni nu avea să ştie.

Acum i se oferise ocazia de a valsa din nou cu Rosthorn.

— Vino, *chérie,* spuse el aplecându-şi capul şi mai aproape de al ei şi zâmbindu-i leneş din priviri. Vino să valsezi cu mine.

Morgan îl luă din nou de braţ iar bărbatul o grăbi afară din salon, înainte să se poată răzgândi.

*

Camera era pătrată, dar nu prea mare, cu o canapea şi câteva scaune dispuse în jurul perimetrului. Gervase o descoperise ceva mai devreme şi presupuse că era destinată acelor oaspeţi care ar fi vrut să se odihnească în linişte pentru câteva clipe. Stinsese lumânările şi închisese uşa. Fusese o descoperire fericită. O cameră privată era mult mai adecvată decât balconul, care fusese prima lui alegere.

Aprinse acum lumânările de pe şemineu şi se întoarse către Morgan. În spatele ei lăsase uşa puţin întredeschisă. Ceea ce ar fi trebuit să facă, îşi spuse el în timp ce ea-i zâmbea, era să se întoarcă imediat cu ea în sala de bal înainte ca cineva să deschidă uşa de tot şi să fie prea târziu. Dar o plăcea prea mult pentru a putea să facă asta.

— Ascultă, nu e o melodie foarte ritmată. Putem reuşi să dansăm aici fără să ne lovim de mobilă sau de pereţi.

Morgan se apropie râzând; Gervase îşi trecu mâna dreaptă pe după talia ei şi cu cealaltă, o luă pe a ei. Fata îşi aşeză mâna liberă pe umărul lui. Atmosfera intimă a valsului era potenţată de spaţiul privat în care se aflau. Gervase putea simţi mirosul de violete şi îşi aduse aminte de ultima dată când rămăseseră singuri într-o cameră. Dansară în tăcere lăsând să intre prin uşa întredeschisă puţin din lumina, muzica şi vocile de afară. Totuşi, acestea nu periclitau cadrul intim

accentuat de lumina lumânărilor dinăuntru. Morgan lăsă capul pe spate şi îi zâmbi din nou. Îi zâmbi şi el. Poate că în final nu va veni nimeni şi va fi eliberat de orice consecinţă a gestului teribil pe care îl făcuse.

După câteva minute o trase mai aproape. Îi luă mâna şi o duse la inima lui. Simţi cum cealaltă mână a ei alunecă de-a lungul umărului şi se opreşte, odihnindu-se în spatele gâtului. Apoi îşi întoarse capul într-o parte şi după ce oftă uşor îşi sprijini fruntea sub clavicula lui. Cei doi continuară să danseze astfel, cu corpurile lipite.

Morgan era zveltă şi avea o feminitate caldă. Era o prezenţă familiară şi dragă.

— *Chérie,* îi murmură la ureche câteva minute mai târziu, iar ea îşi întoarse faţa către el şi îl privi. Avea ochii visători şi semiacoperiţi de pleoapele grele datorită sunetului muzicii, al lumânărilor şi a apropierii calde dintre trupurile lor.

— Da, şopti Morgan cu buzele întredeschise.

Gervase se aplecă şi o sărută, apoi se opriră din dansat şi cu o mână o prinse de talie, iar cu cealaltă îi cuprinse capul. În timpul ăsta ea îl îmbrăţişă cu toată puterea şi îşi arcui corpul după al lui. Buzele ei se deschiseră sub atingerea buzelor lui şi dorinţa îi cuprinse pe amândoi. Limba lui pătrunse în gura ei şi fata îl strânse şi mai aproape, scoţând un geamăt subţire de încurajare. Una dintre mâinile lui o mângâie şi îi cuprinse unul dintre sâni.

Acela fu momentul în care se declanşă panica. Nul Se pierdea în focul pasiunii şi nu făcea decât să o trădeze. Morgan nu făcuse nimic astfel încât să merite asta. Trebuia să iasă din cameră cât mai repede şi să o aducă înapoi până să descopere cineva că ei nu erau nici în sala de bal, nici la bar. Dintr-odată îl cuprinse disperarea de a o salva şi de a se salva şi pe el.

Îi dădu drumul şi ridică privirea.

Prea târziu.

Acum uşa era deschisă pe jumătate şi o parte dintre oaspeţi fie intrau fără nicio jenă, fie treceau încet pe lângă ea fiind, probabil, prea bine-crescuţi pentru a sta pe loc să se holbeze.

Ducele de Bewcastle, cu mâna pe clanţă, intrase deja şi acum trânti uşa cu putere în urma lui.

15

Vina fu primul sentiment pe care îl simţi Morgan. Purta negru şi renunţase la multe dintre activităţile sociale din respect pentru amintirea lui Alleyne, dar totuşi cedase tentaţiei de a valsa. Al doilea sentiment fu cel de ruşine. Wulfric şi jumătate din invitaţi tocmai o văzuseră în braţele contelui de Rosthorn. Sentimentul ce urmă fu exaltarea. Era aproape sigură că şi el o plăcea, în cele din urmă apăru şi cel de-al patrulea sentiment: furia. Cum îndrăznise Wulfric să intre aşa peste ei, de parcă ar fi fost nişte copii neascultători. De fapt, toate cele patru sentimente o cuprinseră aproape simultan.

— Niciodată nu baţi la uşi, Wulfric? întrebă ea, privindu-l sfidător?

Fratele ei avea monoclul la ochi şi privea prin el braţul contelui ce o ţinea protector pe după talie. Gervase nu şi-l retrase. Wulfric ignoră întrebarea ei.

— Am venit deja să-ţi cer mâna lui lady Morgan, Bewcastle, spuse lordul Rosthorn. Iar mâine-dimineaţă mă voi prezenta din nou la Bedwyn House să repet

gestul. Presupun că eşti de acord că acum nu e nici locul, nici momentul pentru a duce mai departe discuţia asta.

Vocea lui era rece şi tonul vehement. În plus, nu era nici urmă de accent franţuzesc. Faţa lui Wulfric afişa o mască de control şi sânge rece.

— Trebuie să te felicit, Rosthorn. Ai reuşit să întreci vigilenţa mea – pentru moment.

— Oh, dar e ridicol! strigă Morgan desprinzându-se din strânsoarea contelui. Nu făceam decât să valsăm aici după care ne-am sărutat. De comun acord, aş adăuga.

Wulfric îşi întoarse privirea către ea. Oare tocmai spusese că *doar* valsau şi se sărutau? *Doar?*

Dar înainte ca Wulfric să înceapă să spună ceea ce voia să spună, uşa se deschise larg şi înăuntru intră Freyja. Aceasta se uită când la unul, când la altul, cu sprâncenele ridicate circumspect.

— Mă aşteptam să vă găsesc cel puţin în mijlocul unui duel, iar pe Morgan să o văd leşinată într-un colţ. Se pare că despre balul nostru se va vorbi foarte mult mâine şi multe alte zile de aici înainte. Dar la ce altceva se pot aştepta atunci când vine vorba de o distracţie organizată de mine şi Joshua? Lord Rosthorn, chiar aţi fost văzut sărutând-o pe sora mea aici? Asta e într-adevăr şocant şi am fost extrem de norocoasă pentru că nu am leşinat. Wulf, arăţi de parcă ai fi înghiţit un întreg aisberg. Morgan, tu arăţi ca lady Macbeth. Vreau să vă reamintesc tuturor că acest bal a fost organizat în cinstea lui lady Chastity Moore şi a lordului Meecham, iar eu nu voi permite ca petrecerea să se transforme în circ.

— Tocmai îl informam pe înaltpreasfinţia Sa, doamnă, spuse lordul Rosthorn făcând şi o plecăciune, că intenţionez să fac o vizită oficială mâine-dimineaţă

la Bedwyn House cu scopul de a-i cere mâna lui lady Morgan Bedwyn.

— Cu siguranţă atât Wulf, cât şi Morgan vor avea ceva de spus în legătură cu acest subiect, dar asta se va întâmpla mâine, nu în seara asta.

— Dar asta e o prostie! protestă Morgan.

— Sigur că e o prostie, confirmă Freyja venind spre ea pentru a o lua de braţ. Dar în acelaşi timp e o problemă extrem de serioasă. Înalta societate va fi gata să te arunce în cea mai cumplită dizgraţie după toate astea şi, din păcate, înalta societate e un monstru pe care până şi noi, familia Bedwyn, trebuie să avem grijă din când în când să nu-l supărăm prea tare. Este timpul să-ţi pui o mască, pentru că ne vom întoarce împreună în salon, Morg, şi vom face unu sau două tururi în jurul încăperii de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Păcat că nu ai moştenit nasul Bedwyn. E un adevărat avantaj în situaţii ca asta. Dar poţi zâmbi, aşa că fă asta.

Era greu să nu fii furat de cuvintele Freyjei, atunci când era în cea mai bună formă. Morgan nici măcar nu încercă să reziste şi ieşi din cameră fără să se uite la cei doi bărbaţi.

Dar era aproape sigură că Wulfric a ieşit din încăpere imediat şi a pornit pe urmele lor.

*

Dimineaţa următoare Morgan îl zări pe contele de Rosthorn sosind în cabrioleta sa. După ce veni hotărât spre uşă şi bătu fără niciun răspuns, bărbatul aşteptă puţin şi intră la fel de hotărât. Ea stătea pe bancheta de pe pervazul ferestrei din dormitorul său, avea genunchii ridicaţi şi braţele încolăcite în jurul lor. Rămăsese dinadins acolo pentru a fi singură şi a putea

reflecta în voie asupra a ceea ce avea să urmeze.

Trebuia să se liniştească. În mintea şi sufletul ei era vraişte. Toată lumea voia ceva de la ea după întâmplarea din seara precedentă. Cu toţii aveau o opinie sau un sfat de oferit, sau ambele.

Mătuşa Rochester, vădit scandalizată, găsise un moment de linişte în care ţinuse să-şi anunţe nepoata că a reuşit să compromită numele Bedwyn. Aşa cum îi spuse mătuşa, familia Bedwyn, chiar dacă avea o reputaţie neconvenţională, niciodată nu fusese acuzată de vulgaritate. Acum, Morgan trebuia să se căiască pentru fapta săvârşită, măritându-se cu un libertin mult prea bătrân pentru ea, care fără îndoială o va neglija şi se va da în spectacol cu haremul său. Va fi norocoasă dacă vreunul dintre cei mai mari pedanţi va voi să o primească în vizită în următorii cincisprezece ani.

Freyja îi spusese şi ea părerea în timpul acelui tur al sălii de bal, în timpul căruia Morgan se gândea că buzele i s-ar fi putut despica oricând de la atât de mult zâmbit.

— Alleyne obişnuia să spună că într-o zi ai să ne întreci pe toţi. De fapt, ceea ce am făcut eu cu Josh anul trecut a fost mult mai grav decât un dans urmat de un sărut în văzul tuturor în anticamera unei săli de bal. Nu neg că nu ar fi vorba de mai mult de atât în cazul tău. Ai fost spectaculos de indiscretă în ultima lună, nu-i aşa? Iar ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar cireaşa de pe tort. Dă-mi voie, totuşi, să-ţi dau un sfat. Bărbatul ăsta e foarte atrăgător – recunosc asta. Dar vreau să fii o Bedwyn până la capăt. Nu accepta această cerere în căsătorie decât dacă eşti foarte, foarte sigură că el este cel alături de care te vezi petrecându-ţi restul zilelor.

— Lordul Rosthorn e un bărbat încântător şi

frumos, îi spuse Charity. Şi s-a purtat foarte grijuliu cu tine în Belgia. Nu pot să te învinuiesc că ai vrut să valsezi cu el, Morgan. Ştiu că nu aş fi putut îndura dacă mi-ar fi fost interzis să dansez cu Leonard. Îl iubeşti? Trebuie să-l iubeşti din moment ce i-ai dat voie să te sărute. Cât de mult îmi doresc să te văd la fel de fericită ca mine.

— Anul trecut, când m-am măritat cu Aidan, am făcut-o în pofida tuturor sfaturilor pe care le primisem de la cei ce mă iubesc şi am făcut-o din cele mai greşite motive, îi spuse Eve după ce se întorseseră de la bal. Am avut foarte mult noroc să ne îndrăgostim unul de celălalt într-un timp atât de scurt. Dar la fel de uşor se putea întâmpla să fim nefericiţi până la finalul vieţii. Morgan, să fii sigură că în cazul în care accepţi să te măriţi cu el o faci pentru că nu crezi că vei găsi fericirea alături de un altul, nu din cauza acestui proaspăt reaprins scandal.

— Uită de scandal, Morgan, venise rândul lui Aidan să spună. Dacă nu îl vrei pe Rosthorn, spune-i-o şi trimite-l să-şi vadă de drumul lui. Vino cu Eve, cu copiii şi cu mine pentru restul verii şi întoarce-te la Lindsey Hall la iarnă. Primăvara viitoare toată lumea îşi va reaminti de tine ca de una dintre încăpăţânatele şi sălbaticele fete Bedwyn. Apoi o privi de aproape cu ochii săi negri. Pe de altă parte, dacă îl vrei, atunci spune-i-o şi noi îl vom ierta pentru indiscreţia din seara asta şi îl vom primi în familie de dragul tău.

Wulfric aşteptă dimineaţa, după ce Morgan avu parte de o noapte agitată, aproape lipsită de somn. Fratele ei trimise după ea şi o chemă în bibliotecă, înainte ca fata să coboare la micul dejun. Păşi de-a lungul încăperii sub ochii lui atenţi de dincolo de birou. Desigur, nu avusese grijă să-şi uşureze situaţia şi îl fixă şi ea cu privirea.

— la loc, o invită el şi Morgan se aşează pe marginea scaunului din faţa lui. Nimic nu e irevocabil în clipa de faţă, Morgan, chiar dacă acum sunt obligat să-i acord contelui de Rosthorn o întâlnire în care să discutăm cererea lui în căsătorie şi să-i garantez că va putea să-ţi facă curte personal. Acordul tău tacit asupra a ceea ce s-a întâmplat seara trecută mă obligă să trec printr-un moment atât de neplăcut. În orice caz, importanţa mea e mare şi la fel şi a ta. Îţi impun să refuzi cu toată fermitatea şi hotărârea. Dacă vei face asta, promit că între noi nu va mai exista nicio discuţie legată de acest subiect. Te voi duce înapoi la Lindsey Hall într-o săptămână sau poţi merge la Oxforshire cu Aidan.

Deci nu vor mai fi reproşuri şi acuzaţii? se întrebă Morgan frângându-şi mâinile deasupra genunchilor. Îi era mai uşor să-i facă faţă lui Wulf atunci când avea cu ce să-l sfideze.

— Îi voi răspunde lordului Rosthorn aşa cum voi crede că e potrivit, îi spuse în cele din urmă.

Toată noaptea se întrebase dacă îl iubea, iar acum era aproape sigură de lucrul ăsta.

— Ai fost amăgită, Morgan, spuse Wulfric în cele din urmă, după o pauză în care o privi îndelung. Rosthorn nu te iubeşte. Rosthorn mă urăşte pe mine.

— Ce prostie! îi răspunse Morgan supărată. Tu eşti cel care îl urăşte! Pentru acelaşi motiv, l-ai fi felicitat pe sir Charles Stuart. Eşti de neînţeles.

Ochii lui argintii îi priviră din nou pe ai ei.

— Te-am întrebat şi înainte, spuse ea, dar nu mi-ai răspuns. L-am întrebat şi pe el, dar a evitat să răspundă. De ce îl urăşti? De fapt motivul nu are legătură cu mine, nu-i aşa? Voi vă cunoaşteţi dinainte – dinainte de plecarea sa în exil.

Momentele lungi de tăcere nu păreau să-l

deconcerteze niciodată pe Wulfric. Iar Morgan nu se lăsă nici ea deconcertată de pauza ce urmă şi continuă să se uite direct în ochii fratelui său.

— A necinstit o fată şi a jefuit-o, îi spuse el în cele din urmă. Acesta e motivul pentru care Rosthorn – tatăl său – l-a expulzat din Anglia şi i-a spus să nu se mai întoarcă niciodată.

— Poftim?

Morgan apucă marginea biroului cu o mână, de parcă asta ar fi oprit-o să nu se prăbuşească.

— A fost găsit în dormitorul ei, în patul ei, în timpul unui bal. Situaţia nu era cu mult diferită de cea de aseară şi probabil că motivul era şi el similar.

Gura lui Morgan era uscată. Fata încercă să-şi umezească buzele, dar şi limba i se uscase.

— De unde ştii că fata nu consimţise, întrebă ea. Aşa cum am făcut eu aseară.

— Nu. Logodna sa cu un alt bărbat urma să fie anunţată în seara aceea. I-a fost mult prea ruşine să-şi ducă planul la bun sfârşit, deşi el încă ar fi acceptat logodna. Apoi a refuzat oferta pe care i-a făcut-o Rosthorn a doua zi şi s-a retras departe de societate, urmând să nu se mai mărite niciodată în ciuda poziţiei sociale, a averii şi a frumuseţii pe care o avea din plin. Viaţa ei a fost distrusă.

— N-am să cred asta, spuse Morgan ridicându-se în picioare. Cu toţii ştim cum se exagerează în cazurile astea. De unde ştii că ceea ce mi-ai spus e adevărat?

— Eu sunt bărbatul cu care trebuia să se logodească, spuse fratele ei calm. Eu am fost unul dintre cei trei bărbaţi, alături de Rosthorn şi tatăl lui, care au intrat în dormitorul ei şi l-au găsit acolo. Dar se pare că am ajuns mult prea târziu, după cum s-a dovedit în final.

Morgan se holbă la el transfigurată. Wulfric

fusese cândva aproape logodit? Şi fusese rănit atât de îngrozitor chiar de actualul conte de Rosthorn? Erau nişte informaţii mult prea tulburătoare pentru a putea fi asimilate toate odată.

— Poate ai interpretat greşit ceea ce ai văzut, spuse ea.

— Greu de crezut.

— S-a întâmplat cu nouă ani în urmă.

— Da.

Cei doi se priviră atent, ea cu ochii tulburaţi, iar el cu ochii reci.

— Un astfel de bărbat, spuse el după o lungă tăcere, nu are ce căuta la mai puţin de o milă distanţă de sora mea. Dar a reuşit cu foarte multă inteligenţă să-şi facă drum către sufletul tău şi să ocupe o poziţie publică foarte bună, motiv pentru care sunt obligat să-l las să-ţi vorbească. Cât timp nu-i voi interzice să te ceară, nici ţie nu-ţi pot interzice să accepţi. Iar dacă încerc asta, sunt perfect conştient că ai putea să te compromiţi pentru totdeauna fugind împreună cu Rosthorn. Însă ceea ce pot face e să am încredere în tine că vei lua decizia cea mai bună pentru fericirea ta.

După ce îl privi îndelung, Morgan părăsi biblioteca fără să mai spună nimic.

Aşa ajunsese să stea la pervazul ferestrei în clipa în care lordul Rosthorn ajunse la Bedwyn House şi probabil că intrase în bibliotecă şi acum discuta cu Wulfric despre termenii căsătoriei. Morgan nu ştia cât durează de obicei o astfel de discuţie. Dar la un moment dat, peste o jumătate de oră sau o oră, ştia că va auzi un ciocănit în uşă şi va fi chemată în bibliotecă pentru a da ochii cu el.

Bărbatul care o necinstise pe femeia pe care Wulf o iubea. Fuseseră prinşi împreună în pat, iar ceea ce spusese ea mai târziu confirmase faptul că nu i se

dăruise din proprie voinţă.

Bărbatul care flirtase cu ea, Morgan, într-un mod destul de avantajos, chiar înainte de bătălia de la Waterloo.

Bărbatul care fusese alături de ea şi-i oferise protecţie în zilele de după luptă.

Bărbatul cu care făcuse dragoste după ce aflase că nu mai era nicio speranţă ca Alleyne să fi supravieţuit.

Bărbatul pe care începuse să-l iubească. Bărbatul despre care credea că începuse şi el să o iubească.

Oare ceea ce se întâmplase cu nouă ani în urmă avea puterea să anuleze orice sentiment pe care îl avea pentru el? Bărbatul acesta necinstise o femeie, iar ea încă nu putea crede asta despre el. Dar cum ar putea să nu fie adevărat? Wulfric fusese acolo şi nu era genul de om care să distorsioneze adevărul în mod intenţionat.

Niciodată, în întreaga ei viaţă, Morgan nu mai fusese aşa de confuză.

Chemarea veni patruzeci de minute mai târziu, când servitoarea ei apăru şi crăpă uşa. Morgan sări în picioare, îşi netezi cu mâinile fusta neagră, îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia.

Contele de Rosthorn urma să dea nişte explicaţii.

*

Ducele de Bewcastle îl făcuse pe Gervase să aştepte douăzeci de minute în camera de primire, înainte să-l cheme în bibliotecă. Urmase o întâlnire scurtă şi rece, în care totul fusese discutat de aşa manieră încât niciun factor personal nu fusese inclus. Bewcastle nu ezitase să-i spună că o sfătuise pe lady Morgan Bedwyn să nu accepte oferta lui. Dar în final se

ridică şi părăsi încăperea, lăsându-l pe Gervase cu privirea îndreptată către cărbunii stinşi din şemineu.

Toată noaptea simţise o satisfacţie rece.

Şi toată noaptea încercase să ignore puternicul sentiment de vină ce-l apăsa. Şi în toată obsesia asta de a se răzbuna pe Bewcastle, îşi permisese să devină aproape la fel de rău cum îl crezuseră cu toţii în urmă cu nouă ani. *Aproape* la fel de rău? Mai rău, de fapt. Marianne şi-a săpat singură prăbuşirea. În schimb, nu se putea spune acelaşi lucru despre Morgan.

Gervase se întoarse şi îşi cuprinse mâinile la spate; auzi uşa deschizându-se şi o văzu pe Morgan trecând pe lângă lacheu şi venind spre el.

Părea calmă, îşi spuse el, deşi chipul îi era complet lipsit de culoare. Umerii erau drepţi şi ţinea bărbia ridicată. Se încruntă în momentul în care îşi aduse aminte de îmbrăţişarea în care se cuprinseseră seara trecută. Nu intenţionase ca lucrurile să se întâmple aşa. Îmbrăţişarea nu făcuse parte din planul său. În schimb, intenţionase să fie prinşi valsând împreună în anticameră. Ar fi fost suficient pentru a reaprinde flăcările unui scandal aflat pe punctul de a se stinge.

Îmbrăţişarea venise de la sine.

— Ei bine, *chérie,* iată-ne aici, spuse Gervase.

Morgan veni lângă el şi se opri la o distanţă de două picioare, privindu-l direct în ochi. Oare se aştepta să reacţioneze cu timiditate? Să roşească?

— Dacă ai de gând să te aşezi în genunchi şi să faci din asta o scenă pitorească poţi să nu te deranjezi, lord Rosthorn. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat acum nouă ani.

Ah. Înseamnă că Bewcastle îi spusese – varianta lui, desigur. Părea logic să facă asta. Oare ce altă cale ar fi fost mai sigură pentru a o determina să-i respingă

propunerea?

— A fost un moment de indiscreţie, *chérie.* Ţi-aş fi spus că nu e ceva cu care să-ţi preocupi frumosul căpşor, dacă aş fi crezut că urmează să scap uşor cu asta, îi spuse el zâmbind.

Dar pe Morgan nu o amuză deloc această glumă veche.

— Răspunde-mi la o întrebare înainte. Ai necinstit-o?

Da, bineînţeles că Bewcastle fusese ocupat să-i povestească întreaga sa versiune. Gervase se întoarse cu spatele, spre şemineu.

— Vrei răspunsul scurt? o întrebă el. Atunci nu, nu am necinstit-o.

— Presupun, spuse Morgan cu vocea uşor tremurândă, că vreau ceva mai mult decât răspunsul scurt, lord Rosthorn. Dacă nu ai necinstit-o, atunci ce s-a întâmplat? Ai fost găsit cu ea într-o situaţie compromiţătoare lipsită de circumstanţe atenuante. Apoi ea te-a acuzat că ai siluit-o. A refuzat cererea ta în căsătorie şi s-a retras din societate pentru totdeauna. După cum vezi, ştiu ce s-a întâmplat. Ce vreau e să-mi explicit cum ai putea să nu fii vinovat.

Bărbatul oftă. Acum ştia ce era mai rău. Nu-şi dorea de fapt să se însoare cu ea, nu? Şi cu siguranţă nu ar fi fost în interesul ei să se mărite cu el. Ajunsese la rezultatul pe care şi-l dorise… dar adevărul era că acest rezultat nu-i mai aducea nicio satisfacţie. Răzbunarea fusese o prostie, o dovadă de imaturitate. Niciodată nu rezolvă nimic şi nu face decât să adâncească ura. Bewcastle fusese şi el victimă, dar Gervase mai uita asta.

Fără să se întoarcă, bărbatul simţi că lady Morgan se îndepărtase de el şi traversase camera oprindu-se în faţa ferestrei din spatele biroului.

— O cunoşteam de mult, îi spuse el. Era vecină cu noi şi prietenă cu surorile şi verişoara mea. Cred că începuse să-mi placă puţin de ea atunci când am crescut – era încântătoare. Dar niciodată nu am căutat cu adevărat să-i obţin simpatia sau să o curtez. Eram mult prea tânăr. În plus, eram prieten cu Bewcastle – nu foarte apropiat, dar speram să avansez într-o bună zi *în* cercul său de prieteni – iar el începuse deja să o curteze pe Marianne după ce fata a fost introdusă în societate.

— Până astăzi nu am ştiut că Wulf a fost vreodată pe punctul de a se însura. Presupun că a fost îndrăgostit de ea.

— Tatăl ei era marchiz, spuse Gervase. Bewcastle ar fi fost, desigur, o pereche splendidă pentru fiica sa iar logodna lor urma să fie anunţată în timpul unui mare bal organizat de el la mijlocul sezonului.

— Nimeni dintre noi n-a ştiut asta, spuse Morgan. Gervase întoarse capul pe jumătate şi observă că ea se aşezase pe scaunul pe care cu puţin timp în urmă îl lăsase liber Bewcastle.

— Totuşi, era o problemă, continuă Gervase. Marianne nu îşi dorea să se mărite cu el. Dar Bewcastle era un bărbat puternic, şi la fel era şi tatăl ei. Marchizul călcă în picioare toate obiecţiile ei şi o ameninţă cu tot felul de consecinţe groaznice în cazul în care nu va accepta şi nu va acţiona aşa cum se aştepta de la ea atunci când Bewcastle urma să o curteze.

— Cum poţi şti asta? o întrebă ea privindu-l cu furie din celălalt capăt al camerei.

— Ea mi-a spus, zise el. A dansat cu mine întreaga seară şi în mijlocul unei melodii m-a luat afară din sală spunându-mi că trebuie să vorbească ceva cu mine. M-a dus în sufrageria ei privată şi mi-a spus tot

ce avea pe suflet. Era destul de distrată. Mi-a zis că logodna urma să fie anunţată după cină şi că din acea clipă mariajul ei cu ducele urma să devină imposibil de anulat. Mi-a zis că preferă să moară şi m-a implorat să o ajut.

— Ce i-ai spus? întrebă Morgan în timp ce nările i se dilatară şi puse ambele mâini pe birou.

— Ce aş fi putut să-i spun? ezită el. Nici măcar nu sunt sigur că-mi mai aduc aminte răspunsul exact. Am sfătuit-o să meargă imediat la amândoi, la tatăl ei şi le Bewcastle, şi să le spună că nu va accepta căsătoria. Îmi aduc aminte că m-am oferit să merg chiar eu şi să încerc să am o discuţie cu Bewcastle, în ciuda faptului că nu eram prieteni suficient de apropiaţi pentru a face asta. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e momentul în care m-am trezit la auzul zgomotului cu care fusese deschisă uşa dormitorului ei. Bewcastle a intrat tunând, urmat de îndeaproape de tatăl ei şi de tatăl meu.

— În dormitorul ei?

— Eram întins pe pat, spuse el, în stare completă de şoc şi aproape dezbrăcat. La fel era şi Marianne. Cearşafurile erau aruncate cât colo de parcă tocmai avea loc o orgie violentă. Marianne plângea isteric, iar eu ţin minte că priveam ca un viţel zăpăcit.

Gervase se întoarse cu faţa la şemineu aşa că nu-şi putea da seama dacă ea îl credea sau nu. Era o poveste destul de incredibilă, motiv pentru care nimeni nu-l crezuse la vremea aceea – mai ales că nici el nu începuse să se apere imediat. Fusese paralizat din cauza şocului şi a bunelor maniere. Nu se cădea ca el, un domn, să contrazică o domnişoară.

— A fost ceva ce s-a întâmplat de comun acord? întrebă el retoric râzând uşor. Sau a fost siluire? Cred că la vremea aia, Marianne era mult prea isterică

pentru a putea oferi vreun răspuns coerent la întrebările urlate de tatăl ei, şi eu nu am spus nimic. Privirea şocată şi oripilată a tatălui meu împreună cu privirea rece a lui Bewcastle mă amuţiseră.

— Care dintre variante e cea adevărată? întrebă Morgan cu asprime,

— Îmi menţin cu fermitate opinia că niciuna dintre variante nu reflectă realitatea. Nu am băut foarte mult şi chiar dacă aş fi făcut asta cred că nu aş fi uitat complet un asemenea eveniment, nu-i aşa? În plus, dacă aş fi fost chiar aşa de beat, nu cred că aş fi putut face asta nici dacă aş fi avut o înclinaţie amoroasă. Presupun că am fost drogat.

— De Marianne? Gervase ridică din umeri.

— Un domn nu poate acuza o doamnă de o asemenea faptă, cum nu o pot acuza nici de minciună, atunci când în sfârşit şi-a revenit şi a spus că am luat-o cu forţa. Dar dacă m-a drogat, atunci planul ei a fost cu adevărat spectaculos. Bineînţeles, nu a mai urmat nicio anunţare a logodnei, nici în seara aceea şi nici altă dată.

Gervase ridică o mână şi se sprijini pe poliţa şemineului, aflată deasupra capului său.

Ce mod ciudat de a cere pe cineva în căsătorie, îşi spuse el. Dar apoi îşi dădu seama că într-o oarecare măsură se aşteptase la asta.

— Motivul pentru care Wulfric te urăşte se explică foarte uşor, lord Rosthorn, spuse ea ridicându-se de pe scaun şi venind spre el din nou. Spune că îl urăşti? Crede că ai făcut-o mai degrabă din ură pentru el decât din dragoste faţă de ea?

Gervase râse uşor, întorcându-se apoi spre ea. Biata fată – era doar un copil în clipa în care se întâmplaseră toate astea. Nu trebuia să fie amestecată în povestea asta acum. Oare se va putea ierta

vreodată pentru ce făcuse? Puţin probabil.

— Acea scenă era parcă desprinsă dintr-o melodramă atroce. Bewcastle a părăsit camera în timp ce marchizul de Paysley nu mai contenea cu ocările aduse fiicei şi cu ameninţările cu moartea trimise în direcţia mea. Şi în timp ce tata îl asigura că-i voi face o vizită formală pentru a o cere în căsătorie, eu am luat-o pe urmele lui Bewcastle pentru a-i explica situaţia, evitând să o acuz pe Marianne că ar fi minţit. Dar el s-a grăbit să coboare scările iar eu am fost oprit de Henriette în drum spre el. Fata avea chipul palid, era agitată şi voia să ştie ce se întâmplase. În momentul în care l-am găsit pe Bewcastle, acesta era în hol şi se pregătea să plece din casă. Era înconjurat de mulţi dintre prietenii noştri şi, desigur, acolo mai erau prezenţi şi servitori, poate chiar câţiva oaspeţi. Eram consternat, furios şi mă simţeam înjosit. Prin urmare, am luat poziţia adecvată şi l-am invitat pe Bewcastle să vină la mine oricând îşi doreşte revanşa.

— V-aţi duelat? întrebă Morgan cu ochii mari.

— S-a uitat la mine cum numai Bewcastle poate, de parcă aş fi fost puţin mai jos faţă de un vierme pe scara evoluţiei. Avea monoclul la ochi şi mi-a spus că-şi făcuse o regulă din a nu se duela decât cu domni. A adăugat că o să mă biciuiască cu cravaşa pe pielea goală dacă mă mai vedea vreodată. Apoi a plecat şi toată lumea a rămas să se holbeze la mine.

Morgan îl privi câteva clipe fără să spună nimic.

— Şi apoi tatăl tău te-a alungat. Înseamnă că ai refuzat să o ceri în căsătorie pe Marianne?

— Nici măcar nu mi-a fost acordată şansa asta, cum nici ei nu i-a fost acordată şansa de a mă refuza. Tata a venit la mine dimineaţa următoare în timp ce încă mă îmbrăcam. Avea o scrisoare deschisă în mână şi o privire întunecată cum nu mai văzusem niciodată –

nici chiar în seara precedentă. Scrisoarea era de la Paysley şi prin ea cerea returnarea unei broşe pe care aş fi luat-o din dormitorul lui Marianne cu o seară înainte. Se pare că era vorba despre o preţioasă bijuterie de familie care nu prea era scoasă din cutia de valori, dar care-i fusese dată acum pentru ceea ce ar fi trebuit să fie balul de anunţare a logodnei.

— Nu, spuse ea încruntată. E ridicol. Nu ai face niciodată aşa ceva.

— Mulţumesc, *chérie,* spuse el zâmbind. Dar o văzusem. Broşa era pe podea în clipa în care mă pregăteam să părăsesc dormitorul. Bewcastle era cât pe ce să calce pe ea dar s-a oprit, a ridicat-o şi a pus-o pe o masă – apoi l-am urmat afară. I-am spus asta tatălui meu şi l-am determinat să mă lase să merg la Bewcastle pentru a-mi confirma nevinovăţia. Nu era acasă în dimineaţa aceea, dar l-am găsit la White, înconjurat de acelaşi grup de prieteni comuni alături de care fusese şi noaptea precedentă. Am spus ce aveam de spus cu voce tare de faţă cu toată lumea, iar el şi-a pus monoclul şi a întrebat dacă vreunul dintre ei îl cunoaşte pe căţeluşul care stătea în uşă. După ce a spus asta m-a ignorat, iar eu am dispărut de acolo – eram un bărbat foarte tânăr şi prost pe vremea aia, *chérie.* Tata i-a scris, dar el i-a răspuns scurt şi la obiect, afirmând că nu ştia nimic despre existenţa vreunei broşe. Şi aşa, după cum vezi, căzusem pe deplin în dizgraţie. Am fost acuzat şi condamnat pentru necinstirea unei tinere şi pentru furt mişelesc. Tata a făcut ceea ce a crezut de cuviinţă.

Morgan îl privi îndelung.

— Te cred, spuse ea în cele din urmă. Dar îl cred şi pe Wulfric. A văzut şi a auzit ceea ce părea dovada irevocabilă a vinovăţiei tale, deşi a fost rău în clipa în care nu ţi-a oferit alibiul de care aveai nevoie în cazul

broşei. Presupun că a făcut asta cu scopul de a te pedepsi pentru ceea ce-i făcuseşi. Dar eu cred că eşti nevinovat.

— Îţi mulţumesc, *chérie.*

Morgan nu-i putu rezista în clipa în care Gervase îi luă una dintre mâini şi o ridică la nivelul buzelor lui. Era singura care îl crezuse, iar bărbatul simţea că mai are foarte puţin până când îi vor da lacrimile. De asemenea, tocmai ea, care credea în el, era singura persoană pe care o trădase.

— Şi aşa, spuse el, iată-ne întorşi la motivul vizitei mele din această dimineaţă.

— Aş prefer să nu-mi adresezi întrebarea, spuse ea.

— Aşa e, *chérie?* Nu îţi doreşti să te măriţi cu mine?

— Nu trebuie să luăm în considerare căsătoria cât timp tu eşti obligat să-mi adresezi întrebarea, iar eu să-ţi răspund. Nu trebuie să lăsăm societatea să ne dicteze viitorul. E absurd.

— Dar poate că în ceea ce priveşte această problemă cu pricina, eu sunt de acord cu societatea.

— Totul s-a întâmplat mult prea repede, spuse ea. Şi aici mă refer la întâmplările din ultimele două luni. Mi-ai fost prieten, chiar dacă într-un anumit moment am permis să se întâmple mai mult decât ar fi trebuit. Simt o oarecare afecţiune pentru tine, lord Rosthorn, şi se pare că şi tu îmi întorci sentimentele. Dar de la o căsătorie îmi doresc mai mult.

— Dragoste? întrebă el zâmbind cu mâhnire.

— Vreau să mă întorc la Lindsey Hall pentru restul verii, spuse Morgan fără să ducă discuţia mai departe. Cred că şi tu vrei să te întorci la Windrush pentru a-ţi recupera viaţa de care ai fost privat cu nouă ani în urmă. Amândoi ar trebui să facem ceea ce

ne dorim, neîmpovăraţi de legături pe care le-am putea regreta.

Urma să-i fie redată libertatea, dar unde era exaltarea pe care ar fi trebuit să o resimtă?

— Şi primăvara viitoare? Ne vom întâlni din nou? întrebă el.

— Poate că da, răspunse ea. Poate că nu. Viitorul trebuie lăsat să se desfăşoare de la sine. Îţi mulţumesc pentru vizită, lord Rosthorn, dar te rog să nu-mi adresezi întrebarea. Nu aş putea suporta să te refuz fiindcă te plac, după cum vezi, însă oricum aş fi obligată să iau decizia asta.

— *Chérie,* îmi frângi inima, îi spuse el încă ţinându-i mâna într-a lui.

Apoi o duse iar spre buze şi o sărută strângând-o uşor, cu ochii închişi.

Şi cel mai nesăbuit lucru era că nu minţea când spunea asta.

Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să mai poată spună ceva, se auzi o bătaie uşoară în uşa bibliotecii şi înăuntru îşi făcu apariţia lady Aidan Bedwyn.

— Îmi cer iertare, spuse ea. Wulfric era hotărât să vină aici pentru că e de părere că aţi stat împreună mai mult decât ar fi fost normal, Dar l-am convins să mă lase pe mine să vin în locul său. Voi lua o carte şi mă voi aşeza în colţul cel mai îndepărtat fără să aud şi să văd nimic. Vă rog, ignoraţi-mi prezenţa.

Lady Morgan îşi retrase mâna.

— Nu este nevoie, Eve, răspunse ea. Lordul Rosthorn tocmai se pregătea să plece.

Lady Aidan îl privi întrebător.

— Nu vine să servească ceva de băut în sufragerie? Gervase se înclină.

— Nu, doamnă, deşi vă mulţumesc pentru invitaţie. Trebuie să plec.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu trebui să-ţi pară, o încredinţă lady Morgan. Ne despărţim în termeni amiabili, Eve. Eu şi lordul Rosthorn suntem prieteni.

Lui Gervase nu-i mai rămăsese nimic de făcut, decât să le salute încă o dată pe amândouă şi să plece. În timp ce îşi conducea cabrioleta în scuar, din nou în calitate de bărbat liber, îşi dădu seama că nicicând nu fusese mai nefericit.

16

Nimeni nu mai aduse vorba de contele de Rosthorn. Era ca şi cum n-ar fi venit niciodată, ca şi cum nu fusese aşteptat să o ceară în căsătorie pe lady Morgan.

Toată lumea era foarte veselă. Eve şi Aidan plănuiau să se întoarcă acasă în câteva zile şi voiau ca Morgan să *vină cu ei.*

— Am putea merge la Lake District pentru câteva săptămâni, adăugă Eve. Ar fi trebuit să mergem anul trecut, dacă îţi mai aduci aminte, Morg, dar în schimb am fost la Cornwall când Joshua a avut nevoie de ajutorul nostru. Anul ăsta vom încerca din nou şi ne-ar plăcea să vii cu noi, nu-i aşa, Aidan?

— Copiii s-ar bucura şi ei, Morgan, spuse el.

Freyja şi Joshua ajunseră după-amiază şi cumva aflară şi ei că nu avusese loc nicio logodnă.

— Ne vom întoarce acasă de cum se încheie sesiunea parlamentară, spuse Freyja. Niciun medic de aici nu a reuşit să mă convingă că sufăr de greţuri matinale sau alte asemenea lucruri încântătoare legate de condiţia mea. În plus, amândurora ne e dor de

Penhallow – şi să nu uităm că trebuie să organizăm nunta lui Chastity. Morg, vrei să vii cu noi? Ai putea lucra mai mult la pictura pe care îţi doreai să o faci anul trecut.

— Acceptă, Morgan, spuse Joshua zâmbind răutăcios. Poate că vei putea să o influenţezi pe soţia mea să nu mai fie aşa de activă. Altfel, o să urce dealuri şi o să vâslească fără să se gândească câtuşi de puţin la stresul constant în care mă ţine. Trebuie să nu uităm că amândoi suntem într-o stare mai delicată în această perioadă.

Wulfric îşi anunţă şi el intenţia de a se întoarce la Lindsey Hall imediat după finalul sezonului londonez.

— Acum, că eşti liberă, Morgan, vei putea face şi primi vizite eliberându-mă de anumite obligaţii sociale – bineînţeles, asta dacă nu te hotărăşti să-ţi petreci vara la Lake District sau la Cornwall, îi spuse Wulfric.

Dar niciodată aceste responsabilităţi sociale nu păreau să-l fi deranjat, se gândi Morgan.

— Se pare că am atât de multe opţiuni încât indecizia m-a paralizat.

Dar niciunul dintre aceste planuri nu presupunea foarte multă activitate pentru ea. Nimeni nu menţionase nimic de plimbările călare dimineaţa în Hyde Park, de cumpărăturile de pe Oxford Street sau Bond Street, şi nici de vizitele la bibliotecă sau orice altă activitate pe care ar fi putut să o întreprindă chiar şi acum, când ţinea doliu.

Desigur, căzuse în dizgraţie totală. Nu numai că se purtase vulgar şi cu lipsă de respect faţă de numele pe care îl purta, atât la Bruxelles cât şi la Londra – cum ţinuse să precizeze mătuşa Rochester, dar acum refuzase să facă şi unicul gest care ar mai fi putut să-i amelioreze situaţia, şi anume să accepte cererea în căsătorie înaintată de contele de Rosthorn.

De ce spusese nu?

Aceasta era întrebarea care o sâcâi pentru tot restul zilei. Credea că îl iubeşte. Iar după tot ce auzise despre teribila nedreptate care i-a fost făcută în urmă cu nouă ani, devenise şi mai sigură pe sentimentele ei.

Şi atunci, de ce-l refuzase?

Oare se aşteptase să fi fost mult mai persuasiv şi să o asigure cu şi mai multe argumente că o iubeşte? Dar ei nu-i plăceau jocurile de genul ăsta.

Poate că avusese dreptate, îşi spuse ea în momentul în care se scuză şi părăsi sufrageria mai devreme decât ceilalţi, în timpul serii petrecute cu familia. Apoi o lăsă pe cameristă să-i pregătească patul şi înainte de culcare se aşeză iar pe pervazul ferestrei, cu mâinile în jurul genunchilor, în aceeaşi poziţie în care stătuse şi dimineaţa.

Poate că luase decizia corectă. Pentru Morgan fusese o primăvară agitată. Cum ar fi putut, după toate astea, să ia o decizie raţională în ceea ce priveşte căsătoria? Şi poată că nici măcar nu-l iubea. Poate că tot ce simţea pentru el era prietenie şi gratitudine – şi simpatie.

Abia îşi aducea aminte întâlnirea de la Bruxelles din camera lui. Fusese o noapte pasională, sălbatică şi plină de satisfacţie. Dar se putea numi dragoste? Nu fusese dragoste, nu-i aşa? se întrebă Morgan. Avusese nevoie de un umăr pe care să poată plânge, iar el i-l oferise – dar asta pentru că erau prieteni şi poate pentru că se plăceau puţin mai mult decât simpli prieteni.

Dar acum îl refuzase şi era foarte probabil să nu-l mai vadă niciodată. Şi chiar dacă lucrul acesta urma să se mai întâmple anul viitor sau peste doi ani, cu siguranţă nu vor face decât să se salute ca doi străini.

Morgan nu putea îndura asta.

Oare de ce îl refuzase?

Apoi îşi sprijinii fruntea de genunchi, închise ochii şi făcu ceea ce descoperise cu ani în urmă că o calmează: îşi ascultă propria respiraţie fără să se gândească la nimic altceva. Luase deja decizia şi acum viaţa ei trebuia să meargă înainte, în necunoscut. Trecutul era în urmă, viitorul încă nu i se dezvăluia şi acest moment reprezenta un echilibru şi arăta ca o binecuvântare ce şi-o făcuseră unul celuilalt. De fapt, asta era singura realitate.

Dar câteodată se mai întâmpla să-şi piardă concentrarea asupra respiraţiei, iar acela era de fiecare dată un moment propice ca adevărul să se insinueze iar în mintea ei.

Îl oprise să-i adreseze întrebarea pentru că nici ea nu o încheiase pe a ei. Îi fusese frică să-i pună cealaltă întrebare. Atât de frică, încât nu voia să recunoască nici faţă de ea că mai era ceva de întrebat.

Morgan ridică fruntea şi-şi îndreptă privirea spre întunericul de dincolo de fereastră.

Apoi se gândi că undeva, în sufletul ei, poate că ştia răspunsul, dar acesta putea fi ignorat cât timp nu era confirmat prin viu grai.

Dar de când îi era ei frică de adevăr? Oare din momentul în care a refuzat să accepte timp de o săptămână realitatea morţii lui Alleyne?

De când îi era frică să pună întrebări doar pentru că era conştientă de potenţialul efect devastator al răspunsurilor? De la începutul acestei dimineţi?

De când devenise o laşă, gata să se ascundă în camera ei şi să plece la Lindsay Hall sau la Lake District sau la Cornwall, susţinând că refuzul logodnei este rezultatul maturităţii la care ajunsese?

Dragostea era un lucru fără valoare – un lucru fals, inexistent – atunci când cel pe care îl iubeşti nu e

cine crezi că e şi nu a fost niciodată.

Trecu mult până când Morgan se urcă în pat şi stătu acolo privind baldachinul de deasupra capului ei, ştiind că la fel ca în noaptea precedentă, nici acum nu va putea să doarmă. Ceea ce ar fi vrut să facă, în ciuda liniştii de mormânt ce împânzise casa, era să-şi dea frâu exteriorizării sentimentelor, permiţându-şi luxul unei crize de nervi în mijlocul nopţii.

Dar, ce păcat, acum nu mai era un copil.

*

Dimineaţa următoare, în timpul micului dejun, Morgan se uită la Eve apreciativ. Eve putea să pară blândă şi liniştită, dar Morgan ştia cum îi sfidase pe Wulf, pe mătuşa Rochester şi pe Aidan în momentul în care comandase în secret schimbarea în negru a culorii ţinutei sale de bal, pentru a respecta memoria fratelui ei, recent ucis în război, lucru mult mai important decât purtarea unei ţinute colorate, aşa cum hotărâse Wulf. Şi apoi îl sfidase încă o dată pe Wulf, atunci când insistase să se întoarcă acasă pentru a rezolva o problemă de familie, în loc să rămână la o cină importantă la Carlton House, cum îi ordonase el. Iar cel mai interesant era respectul pe care i-l purta Wulf acum, deşi ea era fata unui miner galez. Asta spunea ceva despre coloana ei vertebrală.

Cu toate astea, Morgan respinse ideea de a-i cere să o însoţească. Era ceva ce trebuia să facă singură.

Prin urmare, jumătate de oră mai târziu, după ce Wulfric plecă spre Camera Lorzilor şi toată lumea se întoarse la activităţile de zi cu zi, Morgan ieşi pe uşa din faţă urmată la câţiva paşi distanţă de camerista ei. Se pregătea să meargă pe jos până la Pickford House. Iar dacă avea să întâlnească pe cineva în drumul ei,

Morgan îşi propuse să dea bună dimineaţa şi să îşi încline uşor capul, lăsând la latitudinea celorlalţi să-i răspundă cum cred de cuviinţă.

Nu-i păsa dacă mai târziu avea să întâlnească zece străini şi cu toţii urmau să o ignore.

Dar puţinii oameni cu care se întâlni erau lady Caddick şi Rosamond. În clipa în care o văzu, lady Caddick se întoarse către Rosamond şi îi spuse:

— Simt miros de peşte stricat, Rosamond. E trist să observi că până şi în cele mai bune zone ale Londrei nu poţi evita astfel de mirosuri.

— Bună dimineaţa, doamnă! Bună dimineaţa, Rosamond! le salută Morgan.

Prietena ei o privi şi ar fi vrut să se oprească, îşi spuse Morgan, dar mama ei o prinse de mânecă şi o trase mai departe.

În mod normal pe Morgan ar fi amuzat-o această scenă, dar acum îşi aduse aminte de motivul pentru care plecase de acasă şi redeveni serioasă. Se grăbi şi ciocăni la uşa casei Pickford înainte să-şi piardă curajul.

Contesa de Rosthorn nu era acasă, o informă valetul, însă domnişoara Clifton cu siguranţă va fi încântată să o primească. Morgan fu condusă la etaj, iar camerista merse în altă zonă a casei. Când ajunseră la destinaţie, majordomul o invită pe Morgan într-o cameră mai mică decât sufrageria în care fusese primită la ceai. În clipa în care îi fu anunţată prezenţa, Henriette Clifton se ridică în picioare şi o privi surprinsă.

— Lady Morgan! Te rog, intră şi ia loc. Îmi pare rău că mătuşa Lisette nu e aici să te primească. Sunt sigură că şi ea o să regrete.

Domnişoara Clifton se apropia de treizeci de ani, presupuse Morgan. Era ştearsă şi avea puţin peste

greutatea normală. Dar manierele nu-i lipseau, iar Morgan o plăcea.

— Sunt ultima persoană pe care te aşteptai să o vezi azi, spuse ea aşezându-se.

— Am fost surprinse şi puţin dezamăgite în clipa în care Gervase s-a întors acasă şi ne-a spus că ai refuzat cererea în căsătorie, spuse domnişoara Clifton. Chiar credeam că voi doi vă potriviţi şi îmi doream foarte mult să fie fericit. Dar sunt sigură că ai avut un motiv bun.

— Vrei să spui că tu nu te-ai întors împotriva lui acum nouă ani? o întrebă Morgan.

Domnişoara Clifton roşi.

— A, deci ai aflat? Nu, nimeni dintre noi nu l-a învinovăţit pe Gervase, cu excepţia unchiului meu. Nu ne-am aşteptat să reacţioneze aşa. Am regretat mult şi am suferit din pricina acestui lucru. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— De fapt, am venit să vorbesc cu lordul Rosthorn şi dacă îmi este permis aş rămâne să-l aştept până se întoarce acasă.

— Cu Gervase? întrebă domnişoara Clifton uimită.

— E ceva ce am uitat să-i spun ieri. Te rog, nu-mi spune că se întoarce abia la noapte.

— Dar nici măcar nu e plecat, răspunse domnişoara Clifton ridicându-se. Vrei să vorbiţi în particular?

— Da, te rog, răspunse Morgan.

— Mă duc să-l chem, spuse ea părăsind camera înainte ca Morgan să se poată răzgândi. Oricum era prea târziu să poată face asta.

Rosthorn veni în mai puţin de un minut. Intră repede în timp ce un servitor închise imediat uşa în urma lui. Bărbatul întinse ambele mâini spre ale ei.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a făcut cineva probleme? Bewcastle?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Morgan ridicându-se şi mergând în spatele scaunului pentru a pune un obstacol între ei.

În acel moment bărbatul lăsă braţele jos.

— Lord Rosthorn, de ce m-ai invitat la dans la balul vicontelui Cameron?

Ochii lui îi căutară pe ai ei pentru câteva clipe.

— Erai de departe cea mai încântătoare domniţă de acolo, *chérie.* Te-am văzut şi am ştiut că trebuie să găsesc o cale pentru a mă prezenta.

— Mai încearcă o dată, spuse Morgan, de data asta ea fiind cea care îl fixa cu privirea. Şi de data asta răspunde-mi cu onestitate. Nu ai mai dansat cu nimeni altcineva în seara aia. Am optsprezece ani. Eram îmbrăcată în ţinuta albă a unei fete care tocmai şi-a făcut debutul în societate. Trebuie să fi arătat foarte copilăroasă faţă de tine, un crai cu experienţă. Ştiai cine sunt înainte să ceri permisiunea de a te prezenta?

Un zâmbet palid apăru pe buzele lui.

— Ştiam, răspunse el.

— Şi nu ai fost scârbit să afli că sunt sora ducelui de Bewcastle?

— Nu, spuse el. Am valsat cu tine, nu-i aşa?

— De ce ai făcut asta, îl întrebă ea.

Chiar şi acum o parte din ea încă mai spera să nu aibă dreptate. Dar Morgan ştia că avea. Avea nevoie doar să-l audă confirmându-i.

— Ar fi fost mai bine dacă nu veneai astăzi, *chérie,* spuse el cu glas domol şi capul aplecat uşor într-o parte. Ar fi fost mai bine dacă ai fi acceptat explicaţia simplă. Dar nu vei face asta, nu-i aşa? Presupun că niciodată nu alegi calea uşoară în viaţă. Am valsat cu tine, *ma petite,* tocmai pentru că erai

sora ducelui de Bewcastle.

Morgan strânse cu o mână spătarul scaunului şi ridică bărbia.

— Şi picnicul de la pădurea Soignes? îl întrebă ea.

— Tot pentru că erai sora lui Bewcastle.

— Vrei să spui că ai vrut să-mi distrugi viitorul?

— Nu. Am vrut să atrag atenţia celor prezenţi acolo asupra noastră sperând ca bârfele să ajungă la Londra şi la urechile lui Bewcastle.

Morgan se simţea de parcă nu ar fi intuit adevărul, iar acesta o lovea în plin. Se simţea aproape paralizată de durere. Îşi aduse aminte că îi dăduse voie să flirteze cu ea şi ea făcuse acelaşi lucru simţindu-se stăpână pe situaţie. Apoi îşi aduse aminte de sărutul pe care i-l permisese.

Nu înţelesese jocul şi era departe de a-l fi câştigat.

Fusese doar o marionetă.

Şi în timpul ăsta Gervase încă o privea şi îi zâmbea, aşa cum obişnuia să facă atât de des la Bruxelles, ştiind ce efect avea asupra ei.

Însă acum ştia că acela era zâmbetul dispreţului faţă de tinereţea, ignoranţa şi familia ei.

— Iar la balul lui Richmond ai aşteptat până au plecat toţi ofiţerii ca în final să poţi veni la mine să mă consolezi. Sau ai făcut-o doar pentru a născoci încă un prilej de scandal?

— Ah, *chérie,* dar aveai nevoie de consolare.

— Iar apoi am avut nevoie să fiu însoţită la şi de la doamna Clark. Iar apoi am avut nevoie de cineva care să-l găsească pe Alleyne şi cineva care să-mi susţină cauza atunci când familia Caddick nu a mai vrut să rămână în Bruxelles. Ai luptat cu atât de multă fermitate pentru mine, lord Rosthorn, şi ai fost mereu acolo când aveam nevoie să fiu acompaniată atunci

când nu-i îngrijeam pe răniţi. În tot timpul ăsta bârfele se înmulţeau în jurul nostru, iar tu erai prietenul meu. Cel mai amuzant lucru e că în tot timpul ăsta eu mă credeam foarte matură pentru vârsta mea. Eu eram cea care nu mai avea răbdare cu cei mai mari ca mine, despre care consideram că nu deţin controlul asupra propriilor destine. De fapt, m-am lăsat amăgită. Wulfric mi-a spus asta ieri înainte să vii la Bedwyn House dar nu l-am ascultat, spuse ea strângând spătarul scaunului cu ambele mâini.

— Cum pot să mă apăr? o întrebă el. Am fost teribil de vinovat în ceea ce te priveşte. Dar nu am fost întotdeauna vinovat. Nu după Waterloo.

Morgan veni în faţa scaunului în clipa în care îşi dădu seama că Gervase ar putea crede că s-a ascuns acolo din laşitate.

— Şi în noaptea în care am venit la tine, şocată din cauza veştii despre Alleyne…

— Ah, nu, *ma chére,* spuse el întinzând mâinile într-un gest de apărare.

— Credeam că eu am iniţiat ceea ce s-a petrecut între noi. Încă mai cred asta însă acum ştiu că se datorează manipulării pe care ai exercitat-o asupra mea făcându-mă să te plac şi să am cea mai mare încredere în tine. Oh, cum trebuie să te fi bucurat în tot timpul ăsta!

— Nu, micuţa mea.

Dar Morgan ridică mâna şi-l lovi peste faţă.

— O, ba da! strigă ea. Nu nega. Da, da, da, *oui, oui, oui.* În orice limbă ai vorbi, e în zadar să mă minţi.

— Cum spui tu.

Bărbatul lăsă mâinile jos în timp ce urmele roşii ale degetelor ei începeau să se arate pe obrazul său stâng.

— Te-ai folosit de mine, spuse ea. Pretindeai că-ţi

pasă de mine, dar de fapt mă urai. Eşti un om de cea mai joasă speţă.

— Da, poate că sunt.

Mâna i se înfierbântase şi o durea, dar cel puţin avea satisfacţia că pe el îl durea şi mai tare obrazul.

— Întâlnirea din Hyde Park şi ceaiul servit împreună cu mama ta făceau parte din acelaşi plan de a-l umili pe Wulfric şi mai tare şi de a-l forţa să accepte să mă curtezi. Iar la bal de unde ştiai despre existenţa acelei anticamere nefolosite? Cum se face că uşa a rămas uşor deschisă după ce am intrat? Şi cum de ne-a cuprins pasiunea chiar în timp ce dansam astfel încât să fim găsiţi îmbrăţişaţi? Tu ai plănuit totul în felul ăsta.

Gervase continuă să o privească înmărmurit.

— Am plănuit, adevărat, aşa este.

Morgan ridică mâna stângă de data asta şi îl lovi peste celălalt obraz. Gervase clipi, dar nu încercă să se apere. Morgan îl privi în continuare. Nările i se dilatară iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet plin de dispreţ.

— Ieri a avut loc lovitura de graţie. Mi-ai spus povestea aia şi mi-ai câştigat simpatia – să vorbeşti despre nedreptăţile ce ţi s-au făcut funcţionează cel mai bine atunci când vrei să câştigi mila cuiva. Şi presupun că te-am ajutat să-ţi duci planul perfect la bun sfârşit atunci când am refuzat să te las să mă ceri în căsătorie. Ţi-am redat libertatea. După ce ne-ai distrus viaţa mie şi lui Wulfric te-am lăsat să pleci, bucurându-te de triumf.

— Aşa e, *chérie,* spuse el cu glas moale.

— Greşit, lord Rosthorn, spuse ea arătând cu degetul spre duşumea. În genunchi! M-am răzgândit. Adresează-mi întrebarea! Iar dacă refuzi n-o să-mi fie deloc greu să fac în aşa fel încât toată ţara să afle ce fel de om eşti. Încă mai am influenţă. Am rude

puternice.

Gervase lăsă capul într-o parte şi zâmbetul îi reveni pe buze.

— Vrei să te cer în căsătorie? o întrebă el. După toate astea? Vrei satisfacţia de a mă refuza? Ar fi un gest oribil din partea mea dacă ţi-aş refuza această dorinţă. Foarte bine, atunci.

Gervase puse un genunchi jos şi se uită la ea în timp ce-i luă ambele mâini într-ale lui. Tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip şi în locul lui apăru ceea ce cu o zi în urmă Morgan ar fi interpretat drept tandreţe.

— Lady Morgan Bedwyn, vrei să-mi faci deosebita onoare de a accepta să te măriţi cu mine?

Morgan îl privi îndelung fără a încerca să mascheze dispreţul din privire. Îl lăsă să aştepte şi savură momentul.

— Mulţumesc, lord Rosthorn, răspunse ea în cele din urmă. Accept.

Gervase o privi încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

— Mi-a scăpat ceva?

— Nu cred că eşti surd şi mă îndoiesc să-ţi fi scăpat ceva. Poţi să te ridici acum.

Rosthorn se ridică încet şi o privi bucuros.

— Vrei să mă pedepseşti, *chérie,* măritându-te cu mine pentru a nu mă lăsa să uit ce om de nimic sunt?

— Greşeşti din nou, lord Rosthorn. Ţi-am acceptat cererea, dar nu am nici cea mai mică intenţie de a mă căsători cu tine.

Strălucirea din ochii lui deveni din ce în ce mai luminoasă.

— Ah, acum înţeleg, spuse el.

— Ai crezut că vei scăpa uşor după iscusita răzbunare. Iar eu urma să cad în dizgraţie şi să fiu

alungată la ţară. Dar asta nu se va mai întâmpla, lord Rosthorn. Trebuie să fi uitat că sunt o Bedwyn. Încă nu am terminat cu tine. Nu o să dispar şi nu o să-mi trăiesc viaţa cu capul plecat doar pentru că am fost naivă şi am pus ochii pe un ticălos. Tu eşti logodnicul meu acum şi mă vei copleşi cu atenţie şi devotament până când voi decide că a venit vremea să fiu din nou liberă.

— Ah, *chérie,* eşti formidabilă când eşti furioasă. O să te curtez până când ai să te răzgândeşti în ceea ce priveşte despărţirea.

— Din nou greşeşti, îi spuse ea. Eu te voi curta pe tine, lord Rosthorn. Te voi face să te îndrăgosteşti de mine şi în final îţi voi frânge inima.

— Ah, *chérie,* dar deja ai făcut primul lucru şi cu siguranţă vei reuşi să-l faci şi pe al doilea dacă nu vei avea niciun pic de milă.

— Sau poate o să te fac să mă urăşti şi apoi mă voi mărita cu tine. Niciodată nu vei şti sentimentele sau intenţiile mele. Dar nu vei ieşi din cuvântul meu până când nu voi decide eu. Iar dacă refuzi, dacă rupi logodna, atunci voi avea grijă să fii din nou alungat din ţara asta – iar de data asta va fi pentru totdeauna.

Ochii lui scânteiară iar. Pieptul ei se ridică cu greutate. Uşa se deschise.

— Lady Morgan, *ma chére!* strigă contesa de Rosthorn intrând în cameră. Henriette mi-a spus că eşti aici cu Gervase, dar nu e nicio cameristă cu voi aşa cum se cade. Te-a supărat ceva? L-am certat aspru pe Gervase în urma balului de la casa Hallmere, poţi fi sigură de asta. Nu mi-a plăcut deloc ce-a făcut.

— Mamă, spuse Rosthorn luându-şi de mână logodnica şi zâmbindu-i, Morgan tocmai a făcut din mine cel mai fericit bărbat.

— Aşa este, doamnă, confirmă ea zâmbind

fascinant. Gervase m-a cerut în căsătorie şi eu am acceptat.

Morgan îl privi înapoi şi chiar acolo sub ochii mamei sale care exclama fericită ceva în franceză, bărbatul se aplecă şi îi sărută buzele.

Pentru a nu se lăsa mai prejos, Morgan îl sărută şi ea.

17

Gervase se întrebă dacă atunci când acceptase cererea în căsătorie, Morgan fusese conştientă de faptul că sezonul londonez era pe sfârşite. Poate că ea îşi imaginase că vor putea fi văzuţi împreună la numeroase evenimente mondene, ea mândră şi triumfătoare, iar el făcând totul pentru a nu-i ieşi din cuvânt ca în final să se poată despărţi de el sub ochii tuturor, umilindu-l şi răzbunându-se.

Chiar dacă asta ar fi propulsat-o în mijlocul unui scandal şi mai mare, Gervase ştia că Morgan nu va renunţa la planul ei.

Desigur, sezonul se apropia de sfârşit, dar nu se încheiase complet. Anunţul logodnei lor apăru în ziarele de a doua zi şi urma ca cele două familii să organizeze cine şi ceaiuri. Cei doi călăriră în parc împreună, iar Gervase o luă într-o după-amiază cu cabrioleta sa pentru a face o plimbare în Hyde Park la o oră de vârf. Dar nu prea mai erau multe alte lucruri de făcut. Multe familii începuseră să deja să se întoarcă la casele lor din tară.

Mama lui şi Henriette erau foarte încântate de turnura pe care o luaseră ultimele evenimente. Familia lui Morgan părea mulţumită şi acţiona politicos, iar

Bewcastle trata situaţia cu răceală, dar nu lipsit de maniere.

Morgan radia, mai ales atunci când era singuri – chiar dacă până şi în acele clipe erau în vizorul celor din jur. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, Gervase ar fi putut crede cu uşurinţă că era îndrăgostită de el până peste cap. Totuşi, încă nu era convins în totalitate că ea nu-l iubea sau că el nu o iubea. Dar era conştient că strălucirea ei era de fapt un scut puternic şi luminos despre existenţa căruia nimeni nu ştia şi în spatele căruia nimeni nu putea pătrunde.

Gervase se întreba oare ce le va aduce vara. Morgan afirmase din capul locului că nu au de gând să se căsătorească imediat. Voiau să se bucure de perioada în care urmau să fie doar logodnici, explicase ea. Iar el îi asigurase mijlocul cel mai bun pentru a spune asta. Împreună cu mama sa şi cu Henriette, Gervase fu invitat la cina organizata la casa Bedwyn, unde lady Aidan Bedwyn aduse în discuţie planurile făcute împreună cu soţul ei referitoare la călătoria la Lake District.

— Morgan se gândea să vină cu noi, spuse ea. Încă mai iei în considerare această vacanţă, Morgan, întrebă Aidan uitându-se la Gervase.

— Dar nu aş putea îndura să fiu departe de logodnica mea o perioadă aşa de lungă. În plus, sunt sigur că Morgan e de acord cu mine, spuse el.

Ea stătea lângă el, aşa că Gervase se întoarse şi îi zâmbi privind-o în ochi.

— Nu o să mergi la Lake District, nu-i aşa, *chérie?* în schimb, vei veni la Windrush?

— Sigur că va venii, strigă mama lui de pe partea cealaltă a mesei, de parcă acest plan fusese bătut în cuie de multă vreme. Abia aştept ca vecinii şi prietenii noştri să o cunoască pe viitoarea mea noră. Deja le-am

scris fiicelor mele anunţând fericitul eveniment. Sunt sigură că vor veni şi ele la Windrush pentru a o cunoaşte pe Morgan şi pentru a-l vedea pe Gervase din nou. Voi aranja o petrecere de logodnă – cred că va fi o petrecere în grădină sau un bal, sau poate ambele.

— Mamă, poate că familia lui Morgan ar vrea să ne însoţească şi aşa vom putea sărbători împreună, sugeră Gervase.

— Ce idee minunată, fiule! spuse ea uitându-se entuziasmată către toţi cei de la masă. Gând la gând. Lady Aidan? Lady Hallmere? Bewcastle? Sunteţi de acord să ne însoţiţi la moşia de la ţară?

Gervase se întoarse din nou şi se uită la Morgan îl timp ce îi atingea uşor cu vârful degetelor mâna pe care aceasta o ţinea pe masă.

— Cum ţi se pare, *chérie?* o întrebă el folosindu-şi vocea joasă. Vrei să petrecem vara împreună în viitoarea ta casă pentru a te putea acomoda cu locul şi cu viitorii tăi prieteni şi vecini?

— Îmi face plăcere să accept invitaţia, răspunse ea cu ochii sclipind.

Gervase îşi dădu seama că era extrem de fericit. Se bucura că Morgan alesese să-l înfrunte, dar asta nu-i alungase sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea faţă de ea. Chiar dacă nu toate acuzaţiile pe care i le adusese erau adevărate, Gervase se folosise de ea cu bună ştiinţă şi lipsit de scrupule. După ce îl izgonise de la casa Bedwyn, în dimineaţa în care mersese să o ceară pentru prima oară, Gervase începuse să simtă o tristeţe apăsătoare. Chiar dacă îşi recăpătase libertatea şi părea ca Morgan să nu-şi fi dat seama care era adevărul, se simţea vinovat pentru felul în care o amăgise şi pentru scandalul în care o aruncase.

Dar Morgan continuă lupta, răspunzând faptelor sale într-un mod total neaşteptat. Urma să-l folosească

până în clipa în care se va hotărî să se debaraseze de el, după cum îl promisese. Avea de gând să-l determine să se îndrăgostească de ea şi apoi să-i frângă inima sau să-l facă să o urască şi apoi să se mărite cu el.

Dar toată situaţia asta nu putea să nu-l amuze, deşi în acelaşi timp nu contenea să mulţumească providenţei pentru şansa de a îmbunătăţi cumva situaţia, chiar dacă nu ştia exact cum ar putea face asta.

Poate că tot ce trebuia să facă era să urmeze cursul ameninţărilor ei. Dar nu avea de gând să-şi plângă de milă din cauza asta. Nu voia s-o lase să-l pedepsească doar pentru că ştia că merită pedeapsa.

Morgan nu s-ar bucura dacă el ar acţiona în felul acesta.

Gervase avea de gând să facă jocul până la capăt. Dacă Morgan va câştiga cinstit, atunci şi el va recunoaşte că a pierdut. Dar nu voia să o lase să câştige. Cu siguranţă, l-ar fi scuipat în faţă dacă ar fi încercat să facă un astfel de lucru.

În cazul ăsta tot ce-i rămânea de făcut era să joace jocul iubirii impus de ea şi să câştige.

Încă nu ştia nici el prin ce se va concretiza acest câştig.

Cu un an în urmă amânaseră vizita la Lake District pentru a ajunge în Cornwall, la Penhallow, după logodna Freyjei, explică lady Aidan râzând. Acum urmau să facă acelaşi lucru pentru Morgan, concluzionă ea. Lord Aidan era de acord cu ea. Cât despre lady Hallmere, aceasta nu ştia dacă va mai putea pleca de la Cornwall în viitorul apropiat, ţinând cont de sarcină, aşa că se gândi că aceasta era o ocazie foarte bună să vadă casa în care urma să locuiască Morgan. Hallmere fu de acord că o

săptămână la Kent era ceva ce puteau face.

Bewcastle respinse invitaţia, mulţumindu-i politicos mamei lui Gervase.

Şi aşa stabiliseră că urmau să petreacă vara la Windrush.

Dimineaţa următoare, în timp ce călăreau la Rotten Row puţin în faţa lui Lord şi lady Aidan, Morgan îi spuse lui Gervase:

— Presupun că ai vrut să mă pui într-o situaţie stânjenitoare invitându-mă alături de membrii familiilor noastre la Windrush, unde urmează să sărbătorim logodna. Dar să ştii că nu mă las umilită aşa de uşor, Gervase.

— Ştiu, *chérie.* Dar nu uita că eu sunt cel ce se lasă umilit, nu-i aşa? Familia mea, servitorii, vecinii şi arendaşii noştri sunt cei ce vor fi martorii dovezilor de iubire şi tot ei vor fi cei ce-mi vor plânge de milă când mă vei refuza.

— Asta aşa este, confirmă ea.

Apoi Gervase veni cu calul puţin mai aproape de ea, astfel încât genunchiul său aproape că-l atinse pe al ei şi îi spuse zâmbind:

— Asta doar dacă nu cumva reuşesc să te determin să ai milă de mine, vrăjitoarea mea.

— Asta nu se va întâmpla, îi spuse ea zâmbind şi atingându-i pentru o clipă coapsa cu mâna înmănuşată.

— Mai târziu mergem la cumpărături, îi spuse el. Trebuie să-ţi cumpăr bijuterii, *chérie.* Aş fi un logodnic jalnic dacă nu ţi-aş face un dar de logodnă, nu-i aşa?

— Nu mă interesează bijuteriile. Ce voi face cu ele după ce ne vom despărţi? Le-aş privi cu dispreţ.

— Atunci, ce-aş putea să-ţi cumpăr? o întrebă el. Încă nu se cade să-ţi iau haine. Ar fi considerat scandalos.

— Vopsele şi rezerve de vopsele, spuse ea după ce se gândi puţin. Nu le-am adus pe ale mele cu mine şi aş vrea să mă apuc din nou de pictat. Voi picta la Windrush. Poţi să-mi cumperi un şevalet, vopsele, pensule, pânză, hârtie, cărbune şi ce-mi voi mai aminti că îmi trebuie în următoarea oră.

— Pictezi? o întrebă el. Te pricepi?

— Ce întrebare prostească, îi spuse Morgan. De unde să ştiu dacă mă pricep sau nu? Şi ce contează asta până la urmă? Pictez pentru că îmi place să fac asta, pentru că trebuie să fac asta. Pictând reuşesc să ajung la esenţa lucrurilor. Nu sunt genul acela de amatoare care pictează peisaje în aer liber pentru a încuraja vreun flăcău rănit din dragoste să leşine din cauza mea.

— Ah, râse el uşor, atunci îmi voi exersa tăria de caracter astfel încât să nu leşin lângă tine. Vopsele şi tot ce-ţi mai trebuie pentru pictat vei primi – toate de cea mai bună calitate şi în cantităţi mari, astfel încât toată lumea să vadă cât de mult te iubesc.

Morgan îi zâmbi şi îl privi cu bucurie – sau cel puţin aşa părea.

— Mulţumesc, Gervase. Oh, cât de mult te ador!

Pentru un moment Gervase uită realitatea. Ea era frumoasă şi vibrantă şi toată atenţia ei era îndreptată asupra lui. Părea aproape imposibil să nu spună adevărul. Dar apoi Morgan începu să râdă.

*

Wulfric se întoarse la Lindsay Hall în aceeaşi zi în care Morgan plecă spre Windrush împreună cu Aidan, Eve, Freyja şi Joshua. Wulfric nu avusese de spus foarte multe lucruri în legătură cu logodna ei, încă din prima zi când fata îi dăduse vestea, imediat ce acesta

se întorsese de la Camera Lorzilor.

Dar acum, înainte să meargă spre caleaşcă, Wulfric dori să-i vorbească în particular.

— Încă nu e prea târziu să mai schimbi ceva. Te poţi răzgândi oricând înainte de finalul ceremoniei nupţiale. Insist să te gândeşti foarte bine dacă asta este ceea ce-ţi doreşti sau ai acceptat doar pentru că eu te-am sfătuit să faci contrariul.

— Ce nesăbuit eşti, Wulf, îi spuse ea supărată. Mă mărit cu Gervase pentru că asta îmi doresc eu. Şi tu ştii foarte bine că ai o părere greşită despre el. Nu a necinstit-o pe Marianne. Ea l-a prins în plasa ei pentru că nu voia să se mărite cu tine.

După ce termină fraza, Morgan îşi dori să nu o fi spus chiar aşa, dar acum era prea târziu să reformuleze. Wulfric o privi cu ochi goi.

— Te vedeam mai puţin credulă, dar câteodată uit cât de tânără eşti.

— Şi a fost crud din partea ta să pretinzi că nu ai văzut broşa din moment ce ai ridicat-o cu mâna ta şi ai pus-o pe masă înainte să părăseşti camera lui Marianne, urmat de Gervase.

— Ţi-a sucit minţile complet. Tot ce mai pot spera e că Gervase s-a schimbat în decursul acestor nouă ani, deşi din ce am văzut până acum se pare că nu e deloc aşa. Totuşi, vreau să-ţi spun ceva înainte să pleci. Fericirea ta e mai importantă pentru mine decât să mi se dea dreptate. Gândeşte-te la propria ta fericire fără să mă iei în considerare.

Întotdeauna îl iubise pe Wulfric. Nu-şi mai aducea aminte părinţii, dar el fusese ca un tată pentru ea şi Morgan se simţise întotdeauna în siguranţă cu el. Niciodată nu pusese la îndoială faptul că Wulfric îi dorea binele. În acelaşi timp, niciodată nu se gândea că el o iubeşte pe ea sau pe sora ei sau pe vreunul

dintre fraţii lor. Dintotdeauna îl privise ca pe un om incapabil de a simţi vreun sentiment, fie el pozitiv sau negativ.

Acum, pentru prima oară, îşi dădu seama că exista posibilitatea ca fratelui ei să-i pese nu numai de siguranţa şi de reputaţia ei, ci şi de ea ca persoană, cu bune şi cu rele. Era pe cale să-i povestească tot despre scopul acestei logodne însă îşi dădu seama că în cazul în care ar fi făcut-o, cel mai probabil i-ar fi fost interzis să meargă la Windrush şi să se expună singură încă unui scandal, mult mai mare decât cel precedent din care tocmai ieşise.

Morgan făcu un pas înainte şi îşi urmă impulsul de a-l îmbrăţişa.

— Voi fi fericită, îi spuse ea. Şi am să te fac să fii şi tu fericit pentru mine. Vei vedea.

— Bine, răspunse el cu acelaşi ton rece şi poate puţin stânjenit. Nu-i lăsa pe Eve şi Aidan să te aştepte!

Spre finalul după-amiezii caleaşca în care se afla ajunse aproape de Windrush Grange, în Kent, iar Morgan privea afară cu mult interes. Parcul era mare, iar cu o milă sau două înainte să poată vedea casa, caleaşca intră pe un drum larg şi pavat cu lemn. Era un conac construit în stil romantic, din cărămidă roşie şi avea acoperiş cu mansardă. Era înconjurat de o pajişte netedă şi de grădini cu flori colorate.

— Arată nemaipomenit, Morgan, spuse Eve de pe bancheta opusă. Cât de emoţionant trebuie să fie acest moment pentru tine.

— Este, confirmă lady Morgan.

Trecuse o săptămână de când îl văzuse ultima oară pe Gervase. Şi în tot acest timp indignarea şi ranchiuna faţă de el crescuseră. Dacă nu ar fi fost săptămâna aceea la Bruxelles, de după bătălia de la Waterloo, probabil s-ar fi gândit mult dar nu l-ar mai fi

urât atât. Înainte şi după acea săptămână Gervase nu făcuse mai nimic în *afară* de a flirta cu ea. Dar apoi existase acea săptămână în care îi devenise mai drag decât oricine altcineva şi acum Morgan se simţea trădată în cel mai cumplit mod.

Şi totuşi, ultima săptămână fusese şi îngrozitor de plictisitoare. Îi era dor de el, de zâmbetul lui ironic şi de accentul său franţuzesc, sfidător şi atrăgător în acelaşi timp. Îl ura şi pentru faptul că undeva în decursul acestor luni se îndrăgostise de el, iar acum trebuia să-şi schimbe sentimentele în conformitate adevăratul său caracter şi cu natura relaţiei lor de faţadă.

Porţile proprietăţii se deschiseră şi caii înaintară trăgând căruţa până în faţa terasei largi şi pavate din faţa casei. Doi lachei sprinteni se grăbiră spre caleaşcă, un servitor îmbrăcat în negru – cel mai probabil majordomul – deschise uşa şi o mulţime de oameni, printre care Gervase şi contesa, porniră pe urmele lacheilor.

Şi toată zarva asta fusese cauzată de ea, îşi spuse Morgan trăgând aer în piept. Chiar dacă jubila, nu se putea spune că nu avea şi emoţii.

Totul era foarte ameţitor. Gervase îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare din caleaşcă. Apoi făcu acelaşi lucru şi pentru Eve. În urma lor intrară pe poartă şi caleştile ce îi aduceau pe Freyja şi pe Joshua, pe Becky şi pe Davy, cu doica lor. Morgan se trezi la pieptul contesei care, după ce o îmbrăţişă îndelung, începu să o prezinte mai întâi reverendului Pierre Ashford şi soţiei sale Emma, apoi lordului şi lui lady Vardon – lady Vardon fiind sora lui Gervase, Cecile, iar în final o prezentă lui sir Harold Spalding şi soţiei sale, Monique, cealaltă soră a lui Gervase. Ambele surori moşteniseră entuziasmul galic al mamei şi acum o

îmbrăţişau pe Morgan şi îi lăudau frumuseţea.

Între timp, Gervase îşi asumă responsabilitatea de a se ocupa de rudele lui Morgan şi de a face prezentările.

Cete de copii alergau în jurul lor exuberanţi fără ca nimeni să-i ţină în frâu, cu excepţia doicii Johnson.

Zgomote şi râsete împânzeau atmosfera iar servitorii se grăbiră să transporte bagajele ce se aflau în ultimele trăsuri din şir. Soarele de vară îşi trimitea razele asupra veselei confuzii în care se desfăşura marea întâlnire. Gervase o prinse pe Morgan de o mână, apoi de amândouă.

— Săptămâna asta a fost interminabilă, *chérie.*

Apoi îi sărută mâna dreaptă.

— Bine ai venit la Windrush! Bine ai venit acasă!

În timp ce surorile lui exclamau încântate şi alte persoane din jur murmurau ceva cu satisfacţie, Gervase se aplecă şi o sărută pe buze.

— Fiecare zi mi-a părut o săptămână, Gervase, spuse ea strângându-i mâna cu putere. Mă bucur aşa de mult că sunt în sfârşit aici.

În timp ce urcau scările de piatră, Morgan îşi dădu seama cât de mult se bucura că Gervase încă mai flirta cu ea fără nicio jenă. Dacă şi-ar fi cerut iertare şi i-ar fi cerşit mila după ce a venit cu propunerea acestei logodne de faţadă, probabil că Morgan l-ar fi iertat şi l-ar fi lăsat să plece, dar în acelaşi timp l-ar fi dispreţuit mult mai mult decât o făcea deja, acesta era adevărul.

Iar când afirmase că fiecare zi fără el i se păruse o săptămână, nu minţise, recunoscu Morgan faţă de propria persoană.

*

Într-adevăr, săptămâna păru interminabilă. Gervase încercă să-şi umple timpul cu afacerile sale legate de proprietăţile familiei şi discutase cu administratorul moşiei fie în birou, fie în timpul vizitelor făcute la ferma casei. Acest administrator se ocupase de moşia familiei şi atunci când trăia tatăl lui Gervase – acesta din urmă fiind un foarte bun manager care avusese tot timpul situaţia sub control şi cunoscuse pulsul pieţei imobiliare. Era evident că administratorul îl admirase foarte mult; aducea vorba de el în repetate rânduri şi de fiecare dată avea doar cuvinte de laudă la adresa lui – „Domnia Sa făcea asta, Domnia Sa credea aia, Domnia Sa n-ar fi permis niciodată să se întâmple ailaltă” şi tot aşa – până când Gervase mai avea puţin şi urla la el.

Dar ştia foarte bine că nu putea concura cu tatăl său. Încă nu stăpânea nici jumătate din secretele unui bun moşier şi avea nevoie de mult timp pentru a învăţa – timp în care va depinde foarte mult de administratorul său.

Într-una din zile se certase cu Henriette şi într-o anumită măsură şi cu mama lui. Totul pornise de la răspunsul pe care i-l dădu fata atunci când Gervase o întrebase mai mult formal ce făcuse în după-amiaza aceea. Henriette îi spuse că i-a făcut o vizită lui Marianne, iar el o întrebă cu asprime dacă această prietenie nu ar fi trebuit să fie încheiată de mult din loialitate pentru el. Dar verişoara îi spuse că ceea ce se întâmplase între ei fusese cu nouă ani în urmă, iar el îi aduse aminte că ştie foarte bine când s-a petrecut totul, doar îi simţise din plin în exil.

Discuţia se încheie cu Henriette plângând în camera ei şi cu mama lui sugerându-i că poate venise timpul să încheie socotelile cu trecutul şi să privească înainte.

Dar adevărul era că nu-şi putea ierta tatăl.

Nu o putea ierta pe Marianne.

Nu îl putea ierta pe Bewcastle.

Şi acum îi era din ce în ce mai greu să o ierte pe Henriette.

Gervase nu era într-o stare prea bună şi începea să-şi dea seama şi el de lucrul ăsta. Era consumat de o amărăciune despre care până nu demult crezuse că o lăsase în urmă – mai precis, până la momentul în care pusese ochii pe lady Morgan, în timpul balului din Bruxelles.

Prin *urmare,* acum era bucuros să vadă atâţia oaspeţi, lucru ce îi distrăgea atenţia de la gândurile negre. Şi de asemenea, era foarte bucuros să o revadă pe Morgan. Poate că prezenţa ei îl neliniştea, dar în acelaşi timp îi stimula mintea şi simţurile şi, nu în ultimul rând, îl făcea să râdă.

Gervase transformă într-un întreg spectacol momentul dezvăluirii cadourilor de logodnă pentru Morgan. Toată lumea o urmări în timp ce-şi deschidea una câte una cutiile frumos împachetate. Cu fiecare cutie entuziasmul îi creştea vizibil deşi ştia ce se află înăuntru pentru că ea alesese toate cele trebuincioase picturii, iar Gervase se ocupase de ambalare şi de transport. Dup ce termină, veni la el, se agăţă cu ambele mâini de gâtul lui şi îl sărută pe obraz. Dacă familia ei fu şocată de acest gest, nimeni nu putea spune, pentru că niciunul dintre ei nu schiţă niciun gest. În schimb, familia lui Gervase era încântată, iar pe el îl amuza. De altfel, spera să îl lase să o privească în timp ce pictează.

Următoare zi fu la fel de frumoasă ca ziua în care sosise Morgan. Rosthorn sugeră o ieşire la picnic şi cu toţii veniră într-un grup mare şi zgomotos pe marginea lacului în timpul după-amiezii, luându-i cu ei şi pe copii.

Pierre şi Estima veniră împreună direct de la casa parohială şi îl luară cu ei şi pe Jonathan. După ce se jucară cu toţii de-a v-aţi ascunselea, Joshua – toţi membri familiei Bedwyn cerură să li se spună pe numele de botez – şi Harold scoaseră bărcile şi se oferiră să-i plimbe pe ceilalţi în timp ce Emma şi Eve începură să se bălăcească împreună cu copii, la malul lacului. Urmă momentul servirii ceaiului adus acolo de câţiva servitori. Apoi, adulţii se retraseră pe pături la umbra unui stejar foarte mare în timp ce copiii continuară cu jocurile lor.

— Vrei să vii să te plimbi împreună cu mine, *chérie?* îi sugeră Gervase.

Morgan îl apucă de braţ şi bărbatul o conduse de-a lungul unei alei cu pomi şi iarbă, desfăşurată perpendicular pe lac.

— Ce se vede acolo, în depărtare? îl întrebă ea arătând cu degetul.

— O casă de vacanţă, îi răspunse Gervase. E un refugiu minunat în zilele ploioase şi oferă o panoramă superbă în oricare direcţie ai privi. Poate că peste nişte ani o să-ţi placă să mergi acolo cu câte o carte.

— Pentru a scăpa de stresul cauzat de copii, presupun.

— Sau de dorinţele nesfârşite ale unui soţ îndrăgostit.

— Dar oare acest soţ îndrăgostit nu va şti unde m-am dus?

— Sunt sigur că va veni după tine încercând să te convingă că nu din cauza lui ai plecat, ci din cauza oaspeţilor care tocmai ne-au întrerupt într-un moment intim.

— Încântător, spuse ea. Mai sunt şi alte astfel de locuri în parc? Ar fi lipsit de eleganţă dacă nu aş putea să te fac să ghiceşti între cel puţin două locuri în care

m-aş putea ascunde.

— Mai e o grotă. Se află la capătul plimbării prin sălbăticie, dar nu-ţi dai seama că e acolo dacă nu cunoşti zona. Te voi duce s-o vezi într-o zi. S-ar putea să vrei să pictezi acolo.

— Ah, dar nu cred că vrei asta. Atunci când pictez mă las absorbită şi lucrez foarte mult timp.

— Dar am toată răbdarea din lume, îi spuse el. Voi sta acolo şi te voi aştepta să termini, iar apoi te voi ajuta să te relaxezi înainte să-ţi duc instrumentele pentru pictat înapoi acasă.

— Serios? întrebă ea.

— Vom face dragoste acolo, îi spuse el. Şi în casa de vară de aici, dar şi în alte locuri mai retrase.

— Mă gândeam că bărcile sunt interesante, spuse ea.

— Vom face dragoste şi în bărci. În amândouă. Iar apoi vom decide care e mai confortabilă şi care se zgâlţâie mai plăcut.

Morgan întoarse capul în acelaşi timp cu el şi privirile li se întâlniră. Cei doi începură să râdă.

— M-ai iertat, *chérie?* o întrebă el.

Mai râse o singură dată după care oftă greu părând satisfăcută.

— Ce frumos este totul, spuse în cele din urmă. Iubesc vara.

Între timp ajunseră la casa de vară. Gervase nu intenţiona ca ei doi să rămână acolo, ci să se întoarcă la ceilalţi. Dar acum nu mai aveau niciun motiv să facă asta. Erau oficial logodiţi şi ambele familii erau de acord ca ei să rămână singuri oricât de mult timp ar fi vrut. Bărbatul deschise uşa şi o invită pe Morgan să intre înaintea lui. Era cald înăuntru, dar nu la fel de cald cum ar fi fost dacă locuinţa nu ar fi fost poziţionată între doi copaci înalţi. Construcţia era

circulară, cu un zid din piatră deasupra căruia se aflau ferestrele. Sus era o boltă din lemn pictat. O banchetă din piele fusese dispusă de-a lungul peretelui circular şi în centru o masă din stejar.

Morgan nu se aşează imediat. Mai întâi se întoarse şi privi de-a lungul aleii pe care veniseră, apoi se uită la cărarea flancată cu flori de la intrarea în casă şi în final exclamă:

— E aşa de multă frumuseţe aici.

— Ai dreptate, *chérie.*

Gervase îi zâmbi înainte să ia loc lângă ea. Morgan renunţase la doliu, iar el observase asta în clipa în care ajunsese cu o zi înainte. Acum purta o rochie bleu pal din muselină şi o pălărie de pai cu flori.

— Cum e să fii din nou lângă familia ta, îl întrebă Morgan.

— Ciudat, răspunse Gervase. Monique şi Cecile erau nişte copile când le-am văzut ultima oară. Acum sunt femei măritate şi au copii. Pierre era ceva mai mult decât un băieţel. Iar acum am doi nepoţi şi trei nepoate.

— Simţi amărăciune pentru că ai pierdut atât de mult din vieţile lor?

Se gândi cum ar trebui să răspundă la această întrebare dar până la urmă oare avea rost să ascundă adevărul?

— Da, mă simt de parcă m-aş fi întors din mormânt şi aş fi descoperit că în loc să mă plângă, cei dragi şi-au continuat vieţile dovedindu-mi astfel cât de indispensabil sunt pentru ei. De ce credem întotdeauna că suntem foarte importanţi pentru cei din jur? Niciunul dintre noi nu este de neînlocuit chiar până şi pentru cei foarte dragi nouă.

— Unul dintre membrii familiei tale nu mai e printre noi. Ce simţi pentru tatăl tău, Gervase?

Bărbatul privi înainte, către aleea ce pornea dinspre casă.

— A fost un tată şi un soţ model. Şi un moşier foarte bun, se pare. L-am admirat foarte mult. Eram apropiaţi şi întotdeauna am crezut că sunt preferatul lui chiar dacă el ne iubea pe toţi în aceeaşi măsură. Nu am fost niciodată rebel, ca alţi fii şi niciodată nu i-am ieşit din cuvânt chiar dacă îmi plăcea să impresionez de fiecare dată când mergeam în Londra, iar modul în care încercam să fac asta era dorind să mă împrietenesc cu bărbaţi influenţi, la fel ca Bewcastle.

— Respingerea lui trebuie să fi fost devastatoare.

— Aşa s-ar putea spune.

Gervase se întoarse către ea şi râse, dar râsul lui nu mai era vesel.

— Niciunul dintre noi nu-l mai dezamăgise până atunci. Eram un grup de indivizi identici, *chérie.* După părerea mea, motivul pentru care a reacţionat cu o asemenea furie e tocmai faptul că nu mai fusese pus niciodată în faţa unei situaţii asemănătoare.

— Încă îl mai urăşti?

— Ah, spuse el moale. E prea târziu pentru asta. E mort acum.

— Unde e îngropat? În cimitirul din sat? întrebă ea.

— Da.

— Ai mers acolo?

Gervase clătină din cap. Casa parohială era chiar lângă biserică şi cimitir şi mersese acolo de câteva ori. Fusese şi la biserică. Dar de fiecare dată când trecea pe acolo îşi întorcea privirea din direcţia cimitirului.

— Vom merge împreună, spuse ea punând mâna peste mâna lui.

— Oare chiar vom merge? întrebă el râzând.

— Dar cu Marianne ce s-a întâmplat? Ştii ce mai

face acum?

— Locuieşte la distanţă de mai puţin de cinci mile. Trebuie s-o întrebi pe Henriette dacă vrei să afli mai multe. Ele două au rămas prietene.

— Ah, şi asta e chinuitor, îmi închipui.

— De ce ar fi? întrebă el. Nouă ani e un timp îndelungat şi sunt vecine. În plus, au fost prietene dintotdeauna.

— Gervase, toate lucrurile astea te-au rănit îngrozitor. Mult mai mult decât mi-am imaginat.

Mâna ei încă o mai acoperea pe a lui. Cu cealaltă mână liberă, Gervase o mângâie pe a ei.

— Dar nu vreau să fiu privit ca o victimă, *chérie.* Mi-am construit o viaţă pe Continent. Am văzut locuri pe care altfel nu aş fi avut şansa să le văd şi am cunoscut oameni extraordinari, pe care nu i-aş fi cunoscut dacă aş fi lăsat viaţa să-şi urmeze cursul mărginit pe care îl avea aici. Te-am cunoscut pe tine.

— Dar asta e ceva ce vei regreta, îi spuse ea. Şi totuşi, cred că e singura cale de-a face situaţia suportabilă, nu-i aşa? Să crezi că tot ce ţi se întâmplă în viaţă are la bază un scop pozitiv, că timpul nu a fost irosit decât dacă refuzi să înveţi lecţia din spatele timpului doar aparent pierdut. Poţi fi o persoană mai bună decât ai fost.

— Sau mai rea.

Stătură împreună mult timp înainte să se întoarcă acasă împreună. Merseră alături înconjuraţi de o tăcere surprinzător de prietenoasă. Tot drumul se ţinură de mână, iar umerii aproape că li se atingeau. Dacă se relaxa, Gervase aproape că putea să-şi imagineze că sunt din nou la Bruxelles, în acea săptămână în care timpul părea că se oprise în loc şi toate emoţiile şi energia lui fuseseră concentrate asupra ei şi a curajului şi energiei ei, dar şi a iminentei

dureri.

Îi promisese că îl va face să se îndrăgostească de ea. Oare asta făcea acum? Dacă da, atunci avea să reuşească pe deplin.

Dar dacă acesta fusese un moment de sinceritate nefabricat?

Chiar dacă ar fi fost, Gervase nu avea cum să afle.

18

Morgan era cea mai mică dintr-o familie cu şase copii. Viaţa fusese destul de tumultuoasă în timp ce aceştia crescuseră. Morgan îşi aducea aminte în special jocurile sălbatice şi de multe ori periculoase pe care le juca împreună cu vecinii – fii contelui de Redfield. Dar problema era că toţi crescuseră mari cu mult înaintea ei, iar ultimii ani îi petrecuse aproape singură. Iar dacă până nu demult fusese pe băncile şcolii, Morgan nu prea avusese experienţa timpului petrecut printre adulţi. Chiar şi în timpul primăverii, nu fusese decât o fetişcană venită să-şi facă debutul în societate.

Lui Morgan îi plăcea foarte mult la Windrush. Îi plăcea compania rudelor ei şi a rudelor lui Gervase. Începuse să devină de-a lor, chiar dacă se afla în centru atenţiei. În zilele ce urmară primiră vizite din partea vecinilor şi vecinii îi vizitară la rândul lor şi aşa se transformase tânăra lady Morgan Bedwyn în viitoarea mireasă a contelui de Rosthorn. Toată lumea aştepta cu entuziasm petrecerea din grădină şi seara balului, două sindrofii pe care contesa fusese ocupată să le pregătească în cinstea logodnei.

Conacul şi parcul erau mari şi erau locuri perfecte pentru activităţile sociale din timpul verii în care, în sfârşit, Morgan juca rolul principal.

Câteodată chiar şi ea uita că totul era doar o şaradă, un plan pe care îl urzise pentru a-şi potoli setea de răzbunare.

Chiar nu-şi putea da seama cât de distrus fusese Gervase din pricina acelei nedreptăţi săvârşite atât de demult. Când îi povestise în mare situaţia, la Bruxelles, Morgan se gândise că acum, pentru că nu mai era în exil, Gervase se putea întoarce în Anglia, îşi putea relua îndatoririle de conte de Rosthorn şi putea trăi fericit până la adânci bătrâneţi. Dar se pare că fusese foarte greşit din partea ei să gândească în felul acesta. Realist vorbind, tinereţea îi fusese răpită. Era un om care de nouă ani de zile nu avea niciun scop şi nu făcuse decât să-şi construiască fără îndoială o reputaţie bine meritată de crai. Dar dincolo de toate astea, crudul adevăr era că Gervase fusese jefuit de viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă în ţara în care se născuse.

Chiar dacă nega asta, inima lui era plină de ură şi amărăciune.

Morgan încă se simţea ofensată de felul în care se purtase cu ea. N-ar fi putut să-l ierte niciodată pentru asta şi nu mai putea avea încredere în el. Dar ura era împotriva naturii ei. Şi pentru că tot avea să stea o vreme la Windrush, putea să încerce să facă şi lucruri bune.

Într-o zi friguroasă Becky vru să meargă să se joace cu Jonathan şi pentru că nimeni nu voia să plece de la căldură, Morgan se oferi să o ducă pe fetiţă la casa parohială. Desigur, Gervase le însoţi pe cele două. Când ajunseră la destinaţie, aflară că Pierre fusese chemat la căpătâiul unui bolnav, dar Emma era

acasă şi se bucură foarte tare să aibă acolo un alt copil care să se joace cu Jonathan cât timp ea avea de lucru în bucătărie, împreună cu menajera, Emma prepara dulceaţă.

— Nu vă vom deranja, o asigură Morgan. Mergem să ne plimbăm şi ne întoarcem mai târziu să o luăm pe Becky dacă nu este nicio problemă.

Dar plimbarea se transformă în câteva vizite.

— Trebuie să-mi cunosc oamenii, *chérie,* îi explică Gervase. Încă mă simt ca un străin printre ei. Mai rău, mă simt ca un impostor. Când oamenii ăştia îmi cer vreo favoare, îmi stă pe vârful limbii să-i trimit către administratorul meu, de parcă eu nu aş avea nicio autoritate în a oferi favoruri sau a le refuza. Iar atunci când sunt de acord cu ceva, cum ar fi refacerea acoperişului şcolii prin care acum curge apa de fiecare dată când plouă la fel ca prin proverbiala sită, imediat mă simt vinovat şi mă întreb dacă administratorul o să mă certe după ce va afla.

Gervase râse, dar Morgan avea sentimentul că îi spusese adevărul. Nu şi-l putea imagina pe administratorul lui Wulfric îndrăznind să vocifereze o opinie chiar dacă stăpânul său ar fi lăsat să se aleagă praful de toate ogoarele fermei sale. Dar Wulf fusese pregătit încă de la doisprezece ani pentru poziţia pe care urma să o ocupe şi devenise duce de Bewcastle de la şaptesprezece ani.

— Te plac, îi spuse ea. Oamenii tăi te plac, Gervase.

Şi asta era adevărat. Vorbise cu ei, râse împreună cu ei şi îi ascultase. Iar ei răspunseră şarmului său folosit cu sinceritate în relaţia cu ei.

— *Chérie,* cred că mă plac pentru că simt că mă pot juca pe degete. De cum m-au văzut le-a venit în minte zicala biblică „Cere şi ţi se va da!”

— Ceea ce trebuie să faci acum e să afli cât de profitabil e Windrush, îi spuse Morgan. Trebuie să studiezi registrele şi să vorbeşti cu administratorul tău. Generozitatea e benefică, dar dacă te apuci să oferi lucruri pe care nu ţi le permiţi, în cele din urmă toată lumea are de suferit, iar tu vei da faliment.

— Da, doamnă! încuviinţă el uitându-se la ea şi râzând.

— Presupun că deja ai început să faci asta, spuse Morgan.

— În acelaşi timp, îmi dau seama cât de iresponsabil am fost pentru că nu am venit acasă imediat ce am moştenit titlul tatălui meu. Dar dacă nu aş fi rămas încă un an la Bruxelles, atunci nu te-aş mai fi cunoscut pe tine, *chérie.*

— Amândurora ne-ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut, spuse Morgan.

Gervase râse uşor.

După ce plecară de la casa parohială, cei doi se plimbară pe strada principală preţ de o oră. Norii încă îşi făceau simţită prezenţa împreună cu vântul rece – dar cel puţin de data asta vântul bătea din spate.

— Vreau să văd cimitirul, spuse Morgan când ajunseră în dreptul lui.

— E frig. Hai să bem o ceaşcă de ceai cu Emma. Poate că între timp s-a întors şi Pierre, răspunse el.

— Vreau să văd cimitirul, spuse Morgan din nou, de data asta întorcându-se către el.

Gervase era determinat şi râsul îi dispăruse de pe chip.

— Nu-l poţi evita pentru tot restul vieţii, Gervase. Iar dacă încerci, te va apăsa din ce în ce mai tare de fiecare dată când vei veni în sat.

— Şi cine ţi-a umplut ţie capul cu atâta înţelepciune ridicolă?

— Arată-mi mormintele strămoşilor tăi, îi spuse ea.

Atmosfera se potrivea cu ziua mohorâtă. Spre deosebire de fratele ei, tatăl lui Gervase cel puţin avea un mormânt, îşi spuse Morgan. Şi chiar dacă Wulfric voia să inscripţioneze o piatră funerară în memoria lui Alleyne, asta nu putea compensa lipsa rămăşiţelor sale pământeşti care fuseseră îngropate într-un cimitir necunoscut din Belgia.

Gervase nu trase de timp aşa cum se aşteptase ea şi o conduse direct la plăcile de marmură a căror strălucire atrăgea atenţia asupra noilor morminte. De asemenea, la baza lor erau flori proaspete – Cecile şi Monique făcuseră o vizită la mormântul tatălui lor cu o zi înainte.

Aici sunt depuse rămăşiţele pământeşti ale lui George Thomas Ashford, conte de Rosthorn…

Dedesubt urmau câteva cuvinte despre ceea ce făcuse de-a lungul vieţii şi despre cât de mult îl iubiseră toţi cei care l-au cunoscut.

Cei doi rămaseră nemişcaţi unul lângă altul în vântul ce le bătea din spate.

— Ai mai avut veşti de la el după ce ai părăsit Anglia? îl întrebă Morgan.

— Nu.

— Dar tu i-ai scris?

— În primele şase luni îi scriam săptămânal… poate chiar mai des, răspunse Gervase. Fie îl imploram, fie încercam să mă gudur pe lângă el ca un câine, iar apoi începusem să devin rezonabil, furios, să-mi plâng de milă şi în final ajungeam să-l acuz – am trecut prin toată gama de emoţii în acea perioadă. Dar el nu mi-a răspuns la nicio scrisoare. Mama mea îmi

mai scria din când în când, deşi de cele mai multe ori dura şi un an până când biletele ei ajungeau la mine. La fel au făcut şi Pierre şi surorile mele, dar numai în primii doi sau trei ani.

— Cred că a suferit şi el, spuse Morgan.

— Tatăl meu? De ce ar fi suferit?

— Mi-ai spus că eraţi o familie unită. Trebuie să fi crezut cele mai rele lucruri despre tine din moment ce a acţionat în felul acesta. Cu siguranţă era convins că i-ai greşit. A acţionat cu fermitate, dar cel mai probabil s-a simţit obligat să o facă. Îndrăznesc să cred că şi-ar fi dorit să existe o altă cale de a rezolva situaţia.

— Dar această cale exista. Ar fi putut să mă creadă. Ar fi putut să aibă încredere în mine.

— Din păcate, acum e prea târziu să mai poată recunoaşte că a greşit. E prea târziu să descopere şi să admită că iubirea e mult mai importantă decât sentimentele negative cu care ne pedepsim singuri şi cu care îi pedepsim pe cei dragi. Dacă ar fi ştiut că urmează să moară sunt sigură că ar fi dat orice să te aibă lângă el şi să te poată ierta înainte să închidă ochii pentru totdeauna.

— Să mă poată ierta… repetă el încet.

— Şi poate că şi-ar fi dorit ca să-l ierţi şi tu. Ura şi iubirea sunt sentimente atât de puternice, încât de multe ori pot fi confundate. Dacă nu te-ar fi iubit aşa de mult crezi că ar mai fi fost atât de dur cu tine – şi cu el?

Gervase atinse cu o mână piatra funerară şi începu să o mângâie.

— Ce-mi sugerezi? Că ar trebui să-l iert? Oare mai contează? Dacă arunc blesteme în văzduh sau îmi cer iertare pământului crezi că mă mai poate auzi? A plecat pentru totdeauna.

— Dar tu eşti încă aici, îi spuse Morgan. Dacă

blestemi inima ţi se va umple de venin, dar dacă ierţi atunci vei fi curăţat.

Gervase întoarse capul şi o privi râzând.

— Câţi ani ai, *chérie?* Optsprezece sau optzeci?

— Am petrecut foarte mult timp singură. Poate că nu am cine ştie ce experienţă, dar sunt lucruri despre viaţă pe care le înţeleg.

Era o Bedwyn get-beget. Era îndrăzneaţă şi neconvenţională şi nu se lăsa intimidată de ceilalţi. Personalitatea ei avea o latură solitară şi mistică pe care nu o dezvăluia foarte des celorlalţi.

Gervase încă mângâia piatra. Acum nu o mai privea pe Morgan.

— Înseamnă că asta trebuie să fac, spuse el râzând. E ciudat cum toţi anii ăştia l-am privit ca pe cel mai mare duşman, ca pe un om faţă de care nu mă leagă nimic – prin urmare îmi este uşor să-l urăsc. Dar omul ăsta e tatăl meu… tatăl meu… poţi să-ţi imaginezi cum ar fi dacă Bewcastle ţi-ar face tot ce mi-a făcut mie tata? A fost un iad, am fost judecat greşit, respins şi îndepărtat pentru totdeauna… dacă vreodată voi avea copii… dacă…

Şi fără să mai zică nimic, Gervase se îndepărtă de mormânt şi merse până la zidul bisericii de care se sprijinii cu fruntea, tremurând.

Morgan nu veni după el, înţelegând că avea nevoie să se descarce.

Peste câteva minute se întoarse şi spuse, privind piatra funerară:

— Cred şi eu că a suferit. Chiar dacă niciodată nu a avut îndoieli, trebuie să fi suferit. Dar cum a putut să nu aibă îndoieli? Poate că s-a lăsat prins în plasa propriilor gânduri şi a mândriei, poate avea convingerea că făcuse alegerea corectă. Odihneşte-te în pace, tată.

Gervase avea ochii înlăcrimaţi în clipa în care se întoarse către Morgan şi încercă să zâmbească.

— Acum eşti mulţumită, *chérie?* o întrebă el încercând să o ironizeze.

Dar Morgan veni lângă el şi îl îmbrăţişă. Gervase îi răspunse cu un sărut.

Morgan continuă sărutul, dar ceea ce simţea nu era pasiune sau o iminentă dorinţă de a face dragoste cu el. Era mai mult o tandreţe profundă care îi înmuia genunchii şi îi sporea bătăile inimii.

Era conştientă de locul în care se aflau şi era conştientă că se afla în braţele bărbatului care îi cauzase atât de multă suferinţă, dar îi dăruise şi noaptea petrecută în dormitorul lui din Bruxelles; acest moment era desprins din cursul temporal normal al vieţii. Era ceva cu totul special pentru ea.

Câteva minute mai târziu, Gervase o privi cu pleoapele grele şi îi spuse:

— Dacă asta face parte din planul tău de a mă face să mă îndrăgostesc şi mai mult de tine, *chérie,* atunci poţi fi sigură că ai născocit un plan profund diabolic. Dar mai am timp. Mai e o săptămână până la bal. O săptămână în care te voi face să te îndrăgosteşti de mine – lucru pe care îl voi face apoi pentru restul verii.

Morgan păşi înapoi şi îşi aranjă fusta.

— Am îngheţat complet din cauza vântului ăsta, spuse ea. Hai să ne întoarcem la casa parohială.

Gervase râse cu blândeţe.

*

Urmară două zile ploioase însoţite de răcoare şi vânt. Cu toţii îşi petrecură majoritatea timpului în casă jucând biliard, cărţi, diferite şarade; într-una din zile

organizară chiar şi un joc de-a v-aţi ascunselea şi se jucară împreună cu copiii, ascunzându-se în casă. Iar în restul timpului citiră şi făcură conversaţie.

Gervase reuşi să facă în aşa fel încât *să* discute cu administratorul fără a-şi neglija oaspeţii. Inevitabil, problema acoperişului şcolii veni în discuţie. Reparaţiile trebuiau făcute acum, înainte de venirea iernii, decise Gervase. Administratorul era respectuos şi avea foarte mult tact, dar nu ezită să-l informeze că o astfel de decizie ar fi fost chibzuită de tatăl său mai bine de un an înainte ca acesta să dea răspunsul final.

Gervase îl privi în ochi şi îi spuse:

— Acum eu sunt contele de Rosthorn. Şi după ce am consultat balanţa profitului şi a cheltuielilor şi situaţia acoperişului şcolii am ajuns la concluzia că asta e o reparaţie care nu o să mă sărăcească şi care ar fi trebuit să fie făcută de mult timp. Te rog să faci toate aranjamentele necesare lucrării.

— Da, domnule, îi răspunse administratorul cu respect. Voi face tot ce trebuie fără întârziere.

Până la urmă poate că va reuşi să se adapteze noii vieţi şi să lase în urmă fantoma tatălui său, îşi spuse Gervase.

La finalul celor două zile ploioase, sorele reapăru pe cer şi vremea se încălzi. Era din nou vară, iar ei puteau să-şi reia activităţile în aer liber: călăritul de dimineaţă, plimbările de după-amiază şi reprizele de înot din cursul serii în timpul cărora Gervase observă că atât familia Bedwyn cât şi surorile şi cumnaţii lui se simţeau ca peştii în apă.

Dar într-o după-amiază în care Cecile şi Monique sugerară o excursie la un castel din apropiere, Morgan anunţă că are de gând să rămână la Windrush.

— Am nevoie de puţin timp petrecut în linişte, spuse ea la micul dejun. Vreau să fiu singură şi să

pictez. Gervase mi-a oferit toate vopselele acelea minunate ca dar de logodnă şi abia aştept să le folosesc. În plus, de când am venit aici nu am pictat niciodată.

La auzul acestor cuvinte toată lumea începu să protesteze în cor, încercând să găsească un alt loc unde ar putea merge care să fie şi pe placul lui Morgan.

— Morgan e diferită de noi, muritorii, explică Aidan. Noi avem nevoie de companie şi activităţi sociale în fiecare clipă. În schimb, ea are nevoie să fie lăsată singură o vreme pentru a putea redeveni sociabilă.

— Unde vrei să pictezi, Morgan? Lângă lac? o întrebă Cecile.

— Poate că la casa de vară. Încă nu m-am decis, răspunse Morgan.

În cazul ăsta se decisese că excursia va avea loc fără ea. Gervase aşteptă ca toată lumea să părăsească salonaşul pentru a putea vorbi cu ea în particular.

— Cred că ai prefera să mergi la grotă, *chérie.* Îţi voi arăta cum să ajungi acolo. Dar să ştii că e destul de departe şi vei avea nevoie de cineva să-ţi care şevaletul şi celelalte lucruri. Pot să fiu eu servitorul tău?

— Mă descurc şi singură, îi răspunse ea.

— Dar pot să stau lângă tine să te privesc în timp ce pictezi? Promit că nu o să vorbesc şi nu o să fac nimic ce ar putea să te distragă.

— Foarte bine, spuse ea zâmbind şi punând o mână pe braţul lui. Cum aş putea să-mi refuz logodnicul? Poate văzându-mă pictând o să se îndrăgostească şi mai tare de mine.

Gervase îi zâmbi înapoi răutăcios. Cel mai mult îi plăcea să o vadă aşa. După vizita la cimitir, avusese

pentru un timp impresia că îl iertase şi lăsase garda jos definitiv dându-i voie să o curteze. Desigur, situaţia nu stătea aşa, iar Morgan nu capitulase. Seara trecută, în timp ce înotau, se jucase cu el în apă, îi sărise în spate când nu era atent şi îl trăsese la fundul apei ca apoi, în drum spre suprafaţă, să-l lase să o sărute. Dar, la întoarcere, Morgan se poziţionă între Joshua şi Aidan, luându-i de braţ şi sporovăind vesel cu ei până acasă – timp în care Gervase parcă nici nu existase pentru ea.

Acum nu se mai întreba dacă o iubeşte.

Ştia răspunsul.

Da, o iubea.

Gervase o aşteptă afară după ce îi salută pe toţi ce plecau în expediţia la castel. Apoi apăru şi Morgan şi cei doi porniră spre grotă, bărbatul ducând cele necesare pictatului, iar Morgan mergând alături de el cu o pălărie de pai cu boruri largi, pe care Gervase nu o mal văzuse niciodată, şi îmbrăcată într-o rochie de muselină peste care îşi pusese şorţul pentru pictat primit de tot de la el.

Plimbarea prin sălbăticia prietenoasă era una extrem de plăcută. Cei doi admirară priveliştea şi se lăsară îmbiaţi de mirosul de iarbă şi rododendron. De-a lungul drumului erau şi câteva bănci pentru a face plimbarea mai plăcută, dar Gervase nu se opri în dreptul niciuneia şi de fiecare dată merse înainte, până când ajunseră în faţa unei construcţii absurde, ce arăta ca un templu cu o bancă de piatră înăuntru. Dar acest loc era ascuns de ochii trecătorilor în spatele unor copaci înalţi, de crengile cărora cei doi fură nevoiţi să se agaţe pentru a putea ajunge deasupra dealului pe care se afla grota. Dintotdeauna acesta fusese locul lui preferat, iar în copilărie obişnuia să se ascundă mereu acolo, mai ales când se juca de-a piraţii.

În spatele grotei curgea şi un râu pe malul căruia

se afla o salcie plângătoare.

Era prima oară când mergea acolo de la întoarcerea acasă şi era încântat să vadă să locul fusese îngrijit bine.

— Oh, ce minunat e locul ăsta! exclamă Morgan.

Gervase îi zâmbi, după care lăsă jos materialele şi începu să pregătească şevaletul. Ştiuse că lui Morgan avea să-i placă acest loc.

Tânăra închise ochii şi trase adânc aer în piept.

— Ah, dar aici e mai mult decât frumuseţea vizibilă, spuse ea deschizând ochii. Ascultă sunetul apei, Gervase! Şi nu e numai asta – simt ceva şi aici, spuse Morgan ducând mâna în dreptul inimii. Simţi şi tu?

— Ăsta e locul în care veneam întotdeauna când eram supărat sau nu mă simţeam bine. Întotdeauna mă calma.

— Aşa e… veneai să petreci puţin timp cu tine. Locurile de genul ăsta sunt perfecte pentru a-ţi regăsi pacea interioară.

— E prima oară când vin aici de când m-am întors, *chérie.* Ai spus că ai nevoie să fii singură, aşa că am să te las să pictezi aici, iar eu o să stau afară cu spatele la grotă şi o să mă gândesc la propriul suflet. Deşi s-ar putea să adorm în timp ce voi face asta, voi încerca să nu sforăi. Nu trebuie decât să-mi ignori prezenţa.

— Foarte bine, spuse ea. Am avut o guvernantă la care ţineam foarte mult – încă îmi e dor de ea –, doar că de fiecare dată când pictam, insista să privească peste umărul meu şi să-mi dea indicaţii. Mă adusese în pragul nebuniei. Săraca doamnă Cowper.

Gervase se aşeză pe iarbă, se sprijini cu spatele de peretele grotei şi îşi trase pălăria peste ochi. Nu voia ca prezenţa lui să o stingherească. Gervase

începuse deja să-şi dea seama că logodnica lui, deşi era foarte tânără, avea un caracter complex şi cu mai multe faţete pe care el abia începuse să le descopere.

Morgan nu se apucă imediat să picteze. În schimb, îşi pregăti toate cele necesare meticulos, după care merse lângă râu şi stătu o vreme pe iarbă. Nu căuta frumuseţea cea mai evidentă, ci aştepta ca împrejurimile să-i vorbească artistului din ea, îşi spuse Gervase.

Morgan e diferită de noi, muritorii, care avem nevoie de companie şi activităţi sociale în fiecare clipă.

Acestea erau cuvintele pe care Aidan le spuse despre ea în timpul micului dejun.

Gervase se considera unul dintre aceşti muritori despre care vorbea fratele lui Morgan. Cam aşa ajunsese în decursul celor nouă ani petrecuţi în exil. Îi era teamă să rămână singur sau să rămână prea mult într-un singur loc, aşa ajunsese să petreacă tot mai mult timp în grupuri mari, să flirteze cu fiecare fată frumoasă şi să se culce cu cât mai multe dintre ele pentru a-şi umple zilele şi nopţile.

Dar oare de ce îi era frică de fapt? De el? De linişte?

Acum era incredibil de linişte, dar era o linişte în care se putea odihni.

Sufletul său nu-şi mai găsise odihna de ani şi ani de zile.

Gervase avusese grijă să-şi îngroape propriul suflet tot mai adânc pentru a-şi nega existenţa pustie.

Morgan se ridică în picioare şi se întoarse la şevalet. Fixă pânza potrivită, scoase pensulele şi pregăti vopselele. Apoi se aşeză şi începu să picteze absorbită de peisaj. Gervase îşi imagină că uitase complet de prezenţa lui, aşa că avu grijă să nu facă niciun zgomot ce ar fi putut să o distragă.

Un peisaj minunat cu o pictoriţă minunată şi un bărbat cu inima frântă.

Într-adevăr, aşa arătau.

Morgan avea de gând să-l pedepsească până la final? Era suficient de hotărâtă să facă asta.

Cum o va face să renunţe la planul ei?

19

Morgan intră cu picioarele în apa râului. Ştia că apa este un element fascinant. Dar în ciuda acestui fapt, nu era un element independent. Avea nevoie de soare şi de cer pentru a se reînnoi, potolea setea ierbii şi a sălciei plângătoare şi era lipsită de culoare. Şi totuşi, împrumuta culori din mediul înconjurător – nuanţe de gri şi maro de la pietre, albastru de la ger, verde de la salcie şi sclipire de la soare. Şi în fiecare zi, noapte, anotimp, apa arăta altfel.

Nu exista niciun râu, niciun fir de iarbă, nicio salcie plângătoare – niciun lucru cu formă permanentă care să poată fi înţeles de mintea umană şi capturat pe pânza pictorilor. Pictura era o îndeletnicire plină de provocări – surprindea o clipă de fericire în efemeritatea ei, aşa cum o cântase poetul William Blake. Apoi Morgan se întrebă dacă Gervase citise poeziile lui. Trebuia să-l întrebe.

Era şi provocarea vieţii lui, nu-i aşa? Nici oamenii nu pot fi înţeleşi niciodată pe deplin. Se schimbă în permanenţă influenţaţi de timp şi de situaţii şi devin în permanenţă persoane noi.

Era imposibil să cunoşti pe altcineva. E imposibil să te cunoşti pe tine. Într-un final, pictura era gata, iar Morgan păşi în spate şi analiză luând distanţa

cuvenită. Miss Cowper ar fi fost îngrozită, gândi ea. Pictura nu reda într-un mod pitoresc râul şi salcia plângătoare.

Dintr-odată, Morgan îşi aduse aminte de Gervase şi întoarse capul pentru a verifica dacă bărbatul era în preajmă. Îl văzu sprijinit cu capul de grotă, cu pălăria trasă peste faţă şi cu în picior întins pe iarba din faţa lui şi cu celălalt îndoit de la genunchi, stând astfel într-o poziţie foarte comodă. Se uita la ea pe furiş.

— De când stăm aici? îl întrebă ea.

— O oră? Două? Nu contează, *chérie.* Am sforăit puternic?

— Am crezut că e un greiere răguşit, spuse ea zâmbind. Nu cred că ai dormit deloc.

— Mi-am luat în serios rolul de tânăr amorezat chiar dacă nimeni nu s-a obosit să-mi acorde atenţie. Pot să văd pictura?

— Nu sunt sigură că e potrivită pentru ochiul omenesc, spuse ea privindu-l suspicioasă din nou. Dar poţi să vii dacă vrei.

Gervase se ridică şi veni lângă ea. O apucă de după umeri şi se întoarse pentru a privi pictura. Mult timp nu spuse nimic.

— Dacă ar fi fost aici Miss Cowper, m-ar fi certat pentru că nu am adăugat heruvimul şi florile care ar fi dat culoare pânzei. Mi-ar fi spus că o pictură ce reprezintă doar un râu şi o salcie plângătoare e neinteresantă, spuse Morgan.

— Miss Cowper trebuie să fi fost o idioată, concluzionă el cu fermitate.

Morgan îşi muşcă buza, pe jumătate încântată şi pe jumătate vinovată pentru că permisese ca fosta ei guvernantă să fie ridiculizată. Apoi Gervase o întrebă:

— De ce am impresia că mă aflu în apă şi în acelaşi timp în rădăcina unui copac? întrebă el.

Oh! Nimeni – nici măcar Aidan – nu înţelesese niciodată. Rudele ei erau tolerante cu această pasiune a ei şi erau mândre de stilul ciudat şi excentric, dar niciunul dintre ei nu-l înţelegea. Cât despre Miss Cowper, biata femeie era disperată la cât de mult îşi bătuse gura de pomană încercând să o înveţe tehnicile clasice,

— Efectul este redat de urmele lăsate prin apăsarea pensulei, explică ea.

— Şi toate elementele se confundă între ele. Nu ştiu dacă am folosit bine termenul. Lumina soarelui din apă, crengile din cer şi apa urcă pe rădăcinile copacului. Totul e interconectat.

— Iar eu sunt de asemenea acolo, pictând din interior, spuse ea. Şi eşti şi tu, observând. Totul, totul este interconectat.

Morgan se simţi puţin stânjenită în clipa în care îşi dădu seama că tocmai vorbise cu entuziasmul caracteristic unei copile. Dar Gervase continuă să privească pictura şi să-şi ţină mâna pe după umerii ei,

— *Chérie,* pot să păstrez eu pictura asta?

— Chiar o vrei? îl întrebă ea.

— O voi agăţa în dormitorul meu, astfel încât să mă pot uita la ea în fiecare zi. După ce îmi vei frânge inima şi mă vei fi părăsit, îmi va aduce aminte că suntem uniţi pentru totdeauna.

Morgan se întoarse cu spatele la el şi începu să cureţe pensulele. După ce termină, îşi dădu jos şorţul care acum purta urme de vopsea şi merse să se aşeze pe iarbă cu mâinile în jurul genunchilor. Soarele era strălucitor şi îi încălzea braţele, iar apa şi florile transmiteau o mireasmă extrem de plăcută.

Gervase veni lângă ea. Îşi aruncă pălăria pe iarbă şi se aşeză sprijinindu-se într-un cot. Apoi luă un fir de iarbă şi începu să-l gâdile pe obraz cu el. Morgan îl

dădu la o parte cu mâna şi se întoarse către Gervase râzând.

— O să faci riduri în jurul ochilor dacă mai continui să zâmbeşti cu ei în stilul în care o faci acum.

— Prefer asta decât cutele dintre sprâncene datorate încruntării, *chérie,* răspunse el.

Poate că avea dreptate. Aşa amărât şi nefericit cum fusese – şi încă mai era în anumite privinţe –, Gervase învăţase cumva să râdă de lume şi de el mai degrabă decât să privească încruntat şi plin de ură.

Morgan încă îl privea în clipa în care bărbatul aruncă firul de iarbă şi îi prinse obrazul în palma sa. Apoi îşi trecu degetul mare deasupra buzelor ei.

În clipa aceea Morgan ar fi trebuit să se ridice în picioare, să-şi strângă lucrurile şi să plece acasă. Dar ea nu voia să plece. Nu încă. În plus, nu îi promisese că avea de gând să-l facă să sufere?

Mâna lui ajunse la ceafă şi îi trase cu grijă capul spre el. Apoi cei doi se sărutară în lumina caldă a soarelui.

— Mmm, gemu el.

Apoi se sărutară din nou. Gervase îşi trecu vârful limbii peste buzele ei întredeschise, iar Morgan făcu şi ea acelaşi lucru, până când limba lui intră în gura ei şi se arcui încet pentru a-i atinge partea de sus. Morgan simţea dorinţa. Sânii i se întăriră şi începu să simtă o căldură plăcută în zona abdomenului.

Gervase se apropie şi îi luă pălăria de pai de pe cap.

Morgan era perfect conştientă de tot ceea ce se întâmpla, dar nu putea opri nimic. Era o femeie mult prea naivă, îşi spuse ea.

În următoarea clipă era întinsă pe iarbă, neştiind sigur cum a ajuns în această poziţie, şi întinzând mâinile pentru a-l trage lângă ea. Pasiunea era de

nestăvilit. Gervase se apropie şi îi sărută fiecare părticică a feţei, inclusive ochii, urechile şi mai ales lobii urechilor. Apoi îi sărută gâtul şi pieptul, până unde începea decolteul în formă pătrată al rochiei. Şi în timp ce degetele ei se plimbau prin părul lui, Gervase coborî decolteul astfel încât sânii ei scăpară din zăgazurile rochiei. Bărbatul îi mângâie şi îşi trecu degetul mare deasupra sfârcurilor.

— *Mon amour,* spuse el apropiindu-şi gura de a ei. Te ador. Te iubesc.

— Gervase, şopti ea cu răsuflarea tăiată. Gervase.

Apoi, când acesta se ridică şi îşi trecu mâinile pe sub partea din spate a fustei sale, Morgan nu făcu nimic pentru a-l opri. Toate astea se mai întâmplaseră odată între ei, dar prima oară totul fusese atât de rapid încât fata îşi dorea să repete experienţa pentru a putea savura fiecare moment din plin. Nu voia să se gândească la tot ce se întâmplase după noaptea aia. Erau amintiri neplăcute care nu-şi aveau rostul acum.

Mâinile lui o dezbrăcară de lenjerie şi o descălţară. Apoi Gervase îşi dădu jos haina, vesta şi cămaşa. Cu o mână îi mângâia coapsa interioară şi cu cealaltă se sprijini de pământ uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închişi. Era frumos. Avea umerii laţi, pieptul masiv şi acoperit de fire de păr deschise la culoare. Morgan îi simţea mirosul, căldura corpului şi masculinitatea.

Gervase o sărută încet şi urcă mâna spre locul umed şi cald dintre picioarele ei. Morgan gemu încet, iar el înţelese încurajarea şi strecură un deget în interior şi apoi două, mişcându-le înainte şi înapoi până când Morgan începu să se mişte şi ea extaziată.

— *Chérie,* dragostea mea, murmură Gervase.

Apoi îşi descheie pantalonii şi se întinse deasupra

ei. Morgan îşi desfăcu picioarele şi le aşeză deasupra gambelor lui acoperite de cizmele din piele. Bărbatul o apucă de şolduri şi intră în ea printr-un gest ferm.

Spre surprinderea ei, Morgan nu simţea nicio durere, ci doar plăcere şi o nespusă dorinţă de a continua la infinit. Cei doi erau foarte conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Din perspectiva amândurora, acest act nu ar mai fi fost la fel dacă în locul partenerului se afla altcineva. După ce stabiliră un ritm comun, bărbatul ridică privirea şi o urmări îndelung, şoptindu-i în franceză.

Erau un bărbat şi o femeie care făceau dragoste.

Dar nu era doar dragoste fizică. Cei doi experimentau un set de senzaţii şi emoţii unice.

Încet, încet, Morgan începu să simtă o durere care, spre surprinderea ei, nu o determina să se oprească, ci să continue. Gervase simţi asta şi o strânse cu putere începând să-şi mişte şoldurile mult mai repede şi să o pătrundă cu putere.

În scurt timp toată această durere se transformase într-o senzaţie incredibil de plăcută pe care Morgan nu o mai simţise niciodată şi pe care nu ştia cum să o definească. Din acel moment Gervase o mai pătrunse de trei ori, încet, dar adânc, după care oftă şi căzu lângă ea.

— Ah, *mon amour,* îi şopti la ureche cu respiraţia tăiată.

Ceva mai târziu Morgan îşi dădu seama că adormise un timp. Acum era îmbrăcată aproape complet şi Gervase stătea lângă ea privind-o surâzător.

— Asta nu a fost un gest potrivit din partea mea, *chérie,* îi spuse el.

— Din partea ta? întrebă ea ridicând o sprânceană. Dar credeam că a fost de comun acord.

— Aşa să fie, spuse el apropiindu-se şi sărutându-

i vârful nasului. Trebuie să stabilim data nunţii. Ce zici de începutul toamnei? Nu cred că mai pot aştepta prea mult.

Morgan îi zâmbi uşor.

— *Mon amour,* te ador, te iubesc, nu cred că mai pot aştepta prea mult, spuse ea imitându-l. Oare să fi câştigat chiar aşa de uşor?

Morgan se ridică, îşi potrivi hainele, îmbrăcă lenjeria, ciorapii şi îşi încălţă pantofii, după care îşi puse pălăria pe cap şi îşi legă panglicile ei sub bărbie. Era bucuroasă că nu îi tremurau mâinile.

Gervase rămase întins pe iarbă şi continuă să o privească încă zâmbind.

— Iată-mă în faţa ta, abject şi învins. Ai câştigat. Dar recunoaşte un lucru, *chérie:* ţi-a plăcut fiecare moment.

Morgan îl privi cu aroganţă.

— Ţie nu ţi-a plăcut fiecare moment petrecut cu toate femeile pe care le-ai cunoscut pe Continent?

Gervase râse.

— Te ador, *mon amour.*

Morgan îşi luă toate lucrurile, cu excepţia şevaletului şi a celei mai recente pânze pictate, ridică bărbia şi scrută cu privirea împrejurimile.

Câştigase bătălia, dar nu şi războiul. Tânăra ştia că nu trebuia să se lase şi că mai avea mult până când victoria avea să fie deplină. Venise la Windrush pentru a-l tortura, ca mai apoi momentul părăsirii să aibă un impact puternic asupra lui. Voia să fie mai mult decât umilire în faţa familiei. Voia ca dispreţul ei să ajungă să-l doară. Dar un lucru era sigur, acest episod care tocmai se petrecuse între ei nu făcuse parte din planul ei, aşa că Morgan nu putea şti toate întorsăturile pe care avea să le ia situaţia lor.

Dar oare putea să-l acuze că a sedus-o?

Era mai degrabă surprinsă – şi poate puţin dezamăgită – să observe că Gervase nu venea lângă ea. Când se întoarse şi privi înapoi îşi dădu seama că bărbatul nu era în spatele ei.

Poate că adormise lângă grotă, îşi spuse ea.

Dar era mai bine că nu se afla lângă ea. Cu siguranţă ar fi fost pornită să-l pălmuiască.

*

Gervase lăsă toate pregătirile pentru bal şi petrecere în seama mamei lui, a surorilor şi a verişoarei. Toţi muncitorii care lucrau pentru el şi sătenii de pe pământurile sale urmau să fie invitaţi la petrecerea ce urma să aibă loc în parcul Windrush şi să includă curse de cai, jocuri de crichet, tot felul de competiţii şi nu în ultimul rând foarte multă mâncare şi băutură. Balul urma să aibă loc în aceeaşi seară şi era dedicat vecinilor şi arendaşilor înstăriţi. Cu toţii acceptaseră invitaţia, anunţă mama lui în timpul micului dejun din ziua de după plimbarea la grotă.

Urmau să fie suficienţi oameni pentru a umple sala de bal deşi aglomeraţia nu putea rivaliza cu cea din sălile de bal londoneze.

Gervase făcu greşeala de a cere lista oaspeţilor, iar mama lui trimise un servitor pentru a o aduce din sufrageria ei. Fiul ei care stătea în capul mesei primi lista şi se uită peste ea. Cecile veni în spatele lui şi se uită şi ea peste umărul lui.

— Eram afară cu copiii atunci când mama împreună cu Monique şi lady Aidan au scris invitaţiile, explică ea.

Pe Gervase îl interesa mai mult cine nu era trecut pe listă decât cine era. Nu-i spusese mamei sale că Marianne nu trebuia invitată sub nicio formă.

Considerase că nu mai era nevoie să-i spună. Doar era evident. În momentul în care ajunse la capătul listei şi se asigură că numele ei nu era acolo, bărbatul respiră uşurat.

— Ei bine, observ că nu ai invitat-o pe Marianne Bonner, spuse Cecile. Ai făcut foarte bine. Mă întreb cum de a avut atât de multă impertinenţă să se mute aşa de aproape de Windrush.

Gervase puse lista pe masă, cu partea scrisă în jos. Toţi membrii familiei sale priveau stânjeniţi în timp ce membrii familiei Bedwyn încercau să treacă peste acest moment ca şi cum nu ar fi fost nicio problemă.

— M-am gândit că ar trebui să o invităm şi pe ea, Gervase, spuse Henriette. Trebuie să treci peste ce-a fost în trecut. În plus, nimeni de aici nu ştie ce s-a întâmplat. Dar cu siguranţă vor intra la bănuieli şi vor dori să afle când vor vedea că Marianne e singura persoană care nu a fost invitată.

— Presupun că acum nu vorbeşti serios, Henriette, spuse Monique.

— Ba da, răspunse verişoara ei cu vocea uşor tremurândă.

— Cred că discuţia asta se va termina acum pentru totdeauna, dar înainte sunt dator cu o explicaţie faţă de familia Bedwyn. Trebuie să se ştie că femeia despre care vorbim mi-a făcut mult rău înainte să părăsesc Anglia.

— Întotdeauna am considerat foarte plictisitoare secretele altor familii, spuse Freyja. Când începem cursa de călărie pe care ne-ai promis-o astăzi, Gervase? Joshua m-a avertizat că nu am voie să sar peste obstacole, aşa că sper că te-ai gândit la un traseu pe care să-l pot străbate şi eu. Poate pe parcursul căruia să se găsească şi câteva garduri.

— Draga mea, ţin minte că am pus obstacolele şi

gardurile în aceeaşi categorie, spuse Joshua, în timp ce Gervase îi mulţumi viitoarei cumnate pentru intervenţia fericită.

— Ca să fim înţeleşi, Free, dacă sari peste un singur obstacol sau gard, până diseară îţi rup gâtul cu mâna mea, îi spuse Aidan.

Toată lumea de la masă începu să râdă – inclusiv Freyja – şi aşa trecu momentul stânjenitor. Dar discuţia nu se încheiase. Mai târziu, în timp ce călăreau unul lângă celălalt, Morgan îl întrebă:

— Presupun că vrei să trăieşti la Windrush toată viaţa şi în timpul ăsta să nu dai niciodată cu ochii de Marianne, nu-i aşa?

— Da, spuse el destul de ferm. Poate că nu e ceva ce ar face o Bedwyn, dar cu siguranţă e ceva ce intenţionează să facă un Ashford.

— Dar Henriette are dreptate. O să se afle repede că s-a întâmplat ceva între voi şi bârfele nu vor ezita să apară.

— Dacă nu îi plac bârfele poate foarte bine să se mute de aici, răspunse Gervase.

Harold Spalding, cumnatul său, călări până ajunse aproape de Morgan şi începu o conversaţie cu ea. Atunci Gervase plecă şi merse între Becky şi Davy. Rămase cu cei mici şi se distră o vreme până când merse la Freyja încercând să-i intre în graţii.

— Niciodată nu mi-a plăcut ideea de a călări în ritmul ăsta lent, îi spuse ea oftând. Şi niciodată nu am fost aruncată din şa. Dar viaţa devine anostă atunci când o femeie se pregăteşte pentru fericitul eveniment, Gervase. Nu e ridicol? Viaţa devine anostă când aştepţi un copil – anostă şi palpitantă în acelaşi timp, adăugă ea râzând.

Această discuţie îi aminti de gândurile care nu-l lăsaseră să adoarmă cu o noapte în urmă. Dacă o

lăsase gravidă pe Morgan? S-ar fi bucurat ca acesta să fie un motiv pentru a grăbi nunta, iar în nouă luni să-şi poată ţine copilul în braţe. Dar oare Morgan s-ar bucura? se întrebă el. Nu avea de unde să ştie. Nimic din ceea ce simţea ea nu era o certitudine pentru el.

Nici măcar nu era sigur că o sarcină ar fi putut să o determine să se mărite cu el. Poate că ar fi funcţionat invers şi Morgan ar deveni şi mai încăpăţânată. Doar gândul la lucrul ăsta îl făcea să simtă transpiraţii reci pe şira spinării.

Trei ore mai târziu, pe drumul de întoarcere, Gervase ajunse din nou lângă Morgan, iar ea nu uitase de discuţia pe care o purtaseră înainte de apariţia cumnatului lui Gervase.

— Nu crezi că ar fi bine să-i faci o vizită lui Marianne? îl întrebă ea. Poate ar fi bine să încerci să afli de la ea motivul pentru care a făcut ceea ce a făcut.

— Nu! îi răspunse el din scurt. Ai reuşit să mă convingi să mergem la cimitir, dar nu o să reuşeşti să mă convingi şi acum.

— Dar te bucuri că ai mers la cimitir. Ai ajuns la pace cu tatăl tău şi acum nu-l mai urăşti.

— Nu am la ce pace să ajung cu Marianne, *chérie.* Iar ăsta e ultimul meu cuvânt, spuse Gervase.

Morgan deschise gura pregătită mai spună ceva, dar se gândi mai bine şi ezită. Pentru un minut rămase tăcută, după care spuse:

— Din păcate, nu este şi cuvântul meu final. Nu eşti singurul care suferă în urma acelui incident. Mai e şi fratele meu.

Gervase nu spuse nimic.

*

Nu stătea în caracterul lui Morgan să uite relele pe care le provocase cineva, mai ales atunci când la mijloc erau implicaţi şi cei dragi ei. Iar ea îl iubea pe Wulfric.

Iar după scena de la micul dejun, acest lucru o sâcâia teribil.

Seara, în timp ce aproape toţi jucau cărţi în sufragerie şi povesteau animaţi diferite întâmplări, Henriette se retrase în spatele pianului ei şi începu să cânte încet.

Morgan veni lângă ea şi privi partitura până când verişoara lui Gervase încheie acea melodie.

Apoi îi spuse, având grijă să nu fie auzită de restul lumii:

— Henriette, erai acolo în noaptea în care urma să fie anunţată logodna fratelui meu cu lady Marianne, nu-i aşa?

Henriette o privi cu precauţie.

— Desigur, spuse ea. Eram vecini – în fiecare an marchizul de Payley îşi petrecea o bună parte din an la Winchholme. Era perfect normal să ne invite pe toţi la bal – pe unchiul George, pe Gervase şi pe mine, mai precis. Monique şi Cecil erau încă la şcoală, iar mătuşa Lisette fusese chemată înapoi la Windrush pentru că Cecile nu se simţea bine. Mătuşa Bertha, sora unchiului, a fost însoţitoarea mea.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse Morgan aşezându-se lângă ea, pe băncuţă. Mă refer la ceea ce s-a întâmplat la bal.

— Da. A fost cumplit, spuse ea după ce trase clapeta şi îşi puse mâinile pe genunchi.

— Cum au aflat că Gervase şi Marianne dispăruseră împreună? întrebă Morgan aplecându-se puţin pentru a-i putea observa faţa.

Dacă era un bal aşa de aglomerat, cum de au

observat că cei doi nu mai erau acolo? Şi ce i-a făcut să creadă că-i vor găsi în dormitorul ei? De ce au mers prima oară acolo – şi de ce au intrat fără să bată la uşă? Cum de au mers toţi trei în formula aia – Wulfric, tatăl lui Gervase şi tatăl lui Marianne?

Henriette o privi lipsită de expresie.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Dar nu te-ai întrebat niciodată? Nu ţi-ai întrebat unchiul?

— Nu, răspunse Henriette. Niciodată.

— Dar acum nu-i aşa că te întrebi care a fost adevărul?

— Presupun că da, răspunse tânăra trecându-şi mâna peste clapele pianului fără să apese pe niciuna. Presupun că i-a văzut cineva la etaj. Un servitor.

— Henriette, crezi că Gervase e vinovat? Crezi că l-a trădat pe fratele meu şi a furat broşa lui Marianne?

Ochii tinerei erau încărcaţi de mâhnire.

— Nu, răspunse ea. Bineînţeles că nu.

— În cazul ăsta, crezi că Marianne este cea care l-a trădat? Crezi că l-a drogat pe Gervase după care l-a băgat în pat şi a trimis pe cineva să-i aducă acolo pe cei trei bărbaţi doar pentru că ea nu a avut curajul să-i spună personal fratelui meu că nu vrea să se mărite cu el?

— Aici nu a fost vorba de curaj sau laşitate, răspunse Henriette. Nu l-ai cunoscut pe marchizul de Paysley, Morgan. Nu ştii ce tiran a fost. Şi nu ştii ce tiran era ducele de Bewcastle…

Henriette realiză ceea ce începuse să spună şi duse mâna la gură înroşindu-se toată.

— Îmi cer iertare.

— Îl cunosc foarte bine pe Wulfric şi ştiu ce-i poate pielea, spuse Morgan. Dar în acelaşi timp ştiu că e un om integru, Henriette. Ştiu că nu ar forţa

niciodată o femeie să se mărite cu el împotriva propriei voinţe. Şi de ce ar face asta? Doar ar fi urmat să trăiască alături de ea pentru tot restul vieţii. Atunci înseamnă că tu ai vorbit despre toate lucrurile astea cu Marianne, nu-i aşa? Gervase spune că aţi rămas prietene.

— Nu am vorbit foarte mult despre asta. E un subiect dureros pentru amândouă.

— Şi totuşi – ştiind consecinţele acestui eveniment atât asupra lui Gervase cât şi asupra fratelui meu – ai continuat să rămâi prietenă cu ea?

— O prietenie adevărată nu are limite, răspunse Henrietta.

— Mă îndoiesc. M-aş fi lipsit de mult de o aşa prietenă dacă ar fi distrus viaţa unei rude de-ale mele şi ar fi condamnat-o la nouă ani de exil. Cred că imediat ar fi devenit o fostă prietenă.

— Nu înţelegi, îi spuse verişoara lui Gervase.

— Nu. Chiar nu înţeleg. Dar îmi pare rău, Henriette. Nu am vrut să ajungem să ne certăm. Tot ce vreau e să aflu ce s-a întâmplat pentru a putea înţelege de ce Gervase a avut atât de mult de suferit şi de ce fratele meu a fost supus unei asemenea umilinţe.

— Nu ştiu, spuse Henriette, iar Morgan fu surprinsă să observe că tânăra avea lacrimi în ochi.

— Vreau să o văd. Vreau să vorbesc cu ea. Vrei să vii cum mine, poate mâine, şi să ne faci prezentările?

— Ar fi înţelept din partea noastră să facem asta acum? întrebă Henriette.

— Nu ştiu. Dar mă voi duce singură dacă nu vrei să vii cu mine. Ce spui?

Henriette trase aer în piept şi oftă.

— Dacă trebuie… foarte bine, atunci. Oricum o să

locuieşti aici după ce te măriţi cu Gervase şi va fi bine să o vizitezi din când în când. Tot ce sper e să nu se ajungă la vreun… eveniment neplăcut.

— Mulţumesc. Şi eu sper la fel, spuse Morgan.

Apoi zâmbi spre Monique şi Eve care se apropiau de pian.

20

Ziua următoare, Freyja, Joshua şi Cecile împreună cu lordul Vardon luară câte o barcă iar Eve, Aidan, Monique şi sir Harold merseră la o lungă plimbare cu copiii. Întreaga dimineaţă şi după-amiază contesa rămase acasă şi discută planurile pentru petrecere şi bal împreună cu bucătăreasa, menajera şi cu majordomul. Gervase, care plecase cu administratorul după micul dejun, încă nu se întorsese.

Morgan plecă împreună cu Henriette cu trăsura spre casa în care locuia lady Marianne. Preocupate de propriile gânduri, cele două tinere abia dacă schimbară câteva cuvinte de-a lungul drumului.

Lady Marianne Bonner le întâmpină în prag iar apoi, în timp ce se grăbi să o îmbrăţişeze pe Henriette, Morgan o privi cu atenţie. Chiar dacă nu se mai afla la prima tinereţe, Marianne era foarte frumoasă. Avea părul auriu şi buclat, corpul perfect proporţionat şi picioarele mici. Atunci când se uită spre ea, Morgan observă că avea ochii albaştri.

Aceasta era deci femeia cu care Wulfric fusese aproape însurat, îşi spuse ea. Era femeia pe care o iubise. Trebuie să o fi iubit din moment ce ar fi vrut să se căsătorească cu ea. La fel ca toţi membrii familiei Bedwyn, Morgan credea cu putere în căsătoriile din

dragoste. Nu putea exista un alt motiv pentru care fratele ei să-şi fi dorit să se însoare cu Marianne – nu avea nevoie de influenţa tatălui ei sau de averea ei, şi avusese trei fraţi care puteau oferi urmaşi oricând. Aceasta era femeia care i-ar fi putut fi cumnată.

Cele două se salutară politicos în timp ce Henriette făcu prezentările. Marianne se înroşi, arătând şi mai bine aşa.

— Sunt încântată să te cunosc, lady Morgan, spuse ea.

— Asemenea, lady Marianne, răspunse Morgan.

Apoi gazda le conduse pe cele două într-o sufragerie călduroasă de la parterul casei. Prin ferestrele în stil francez, care acum erau închise din cauza vremii reci, se putea vedea grădina de trandafiri. Astfel, Morgan nu putu decât să-şi imagineze cât de plăcut era să stai acolo în timpul verii înconjurat de mireasma îmbietoare a trandafirilor înfloriţi.

Lady Jasper, mătuşa lui lady Marianne, era şi ea în sufragerie, dar după ce nepoata ei i-o prezentă pe Morgan, femeia se scuză spunând că merge să se odihnească. Era o doamnă foarte în vârstă, iar prezenţa ei la Winchholme asigura cel puţin aparenţa unei însoţitoare pentru nepoata ei. Era, cel mai probabil, un angajament ce le convenea amândurora.

Tava cu ceaiuri şi prăjituri apăru în scurt timp şi cele trei tinere conversară o bună bucată de timp pe diferite teme.

Apoi, în timp ce Morgan se pregătea să aducă în discuţie subiectul care o preocupa, lady Marianne i-o luă înainte şi deschise chiar ea discuţia. Dintr-odată tinerei îi fu destul de clar că gazda fusese anunţată în prealabil asupra acestei vizite. Cu siguranţă Henriette îi trimisese un bilet în decursul dimineţii.

— Înţeleg, spuse ea lăsând farfuria pe masă, că ai întrebat-o pe Henriette despre ceea ce ar fi trebuit să fie balul organizat în cinstea logodnei mele, lady Morgan.

Morgan lăsă şi ea ceaşca jos şi se uită la ea. Marianne stătea împreună cu Henriette pe recamier şi avea obrajii roşii.

— Am întrebat-o dacă ştie cum de fratele meu împreună cu tatăl lui Gervase şi cu tatăl tău au ştiut să vină împreună direct în dormitorul tău. Nu ar fi avut cum să suspecteze aşa ceva urmând firul logic al evenimentelor de la bal. Cine le-a spus? Cine i-a trimis acolo?

— Niciodată nu mi-am pus această întrebare, răspunse Marianne.

Dar Morgan continuă să o privească drept în ochi.

— Mă tem că nu te cred. Trebuie să-ţi fi dorit să fiţi prinşi aşa. L-ai drogat pe Gervase şi l-ai mutat din sufragerie în dormitorul tău. Ţi-ai dorit să pară că te-ai culcat cu el pentru a putea anula căsătoria cu Wulfric – fratele meu. Dar cum aţi fi putut să fiţi descoperiţi dacă nimeni nu ştia că eraţi împreună şi, mai ales, unde eraţi? Planul tău nu putea fi dus la bun sfârşit fără un complice.

Marianne o privi la rândul ei.

— Vrei să spui că sunt o mincinoasă, lady Morgan? Henriette puse mâna pe braţul ei încercând să o calmeze.

— Wulfric trebuie să te fi iubit, îi spuse Morgan. Îl cunosc. Niciun alt motiv nu ar fi fost suficient de puternic pentru a-l determina să se însoare. Trebuie să fi fost rănit şi umilit groaznic în urma descoperirii pe care a făcut-o în dormitorul tău. Iar Gervase a fost rănit şi mai grav. Nici acum nu şi-a revenit complet. Nu există niciun mod prin care să poţi repara ceea ce ai

făcut. Dar cel puţin poţi spune adevărul.

Marianne deschise gura, pregătită să răspundă însă, de data asta, Henriette i-o luă înainte şi vorbi fără să se uite la ele.

— Eu am fost. Eu le-am spus celor trei că Gervase a tras-o pe Marianne pe scări împotriva voinţei ei.

Morgan o suspectase încă de seara trecută dar sperase din toată inima că nu era mai mult decât o presupunere greşită. Trădarea venită din sânul familiei era mult mai greu de suportat decât cea din partea unui vecin sau aşa-zis prieten. Dar oare de ce făcuse asta? Marianne se albi la faţă.

— Am plănuit totul împreună, explică Henriette. Tatăl lui Marianne a făcut presiuni asupra ei şi a ameninţat-o pentru ca ea să accepte mai întâi ca ducele de Bewcastle să-i facă curte şi apoi să se mărite cu el. Dacă logodna ar fi fost anunţată public, atunci totul ar fi fost pierdut. Nu ar mai fi putut să anuleze nunta. Disperată şi nefericită, Marianne a venit la mine şi împreună am urzit acest plan.

— Planul de a-l nenoroci pe Gervase pentru toată viaţa? De a-l acuza că a necinstit-o pe Marianne? Pe propriul tău văr, Henriette?

— Niciodată nu am privit relaţia noastră aşa, spuse ea ridicându-se şi îndepărtându-se cu câţiva paşi de recamier, timp în care începu să-şi caute batista în buzunar. Trăiam în casă cu Monique şi Cecile, ambele frivole şi frumoase, favoritele tuturor. Iar apoi era Gervase care totdeauna mă tachina şi încerca să-mi găsească parteneri în timpul îngrozitorului sezon londonez. Dar tot ce îmi doream eu cu adevărat era să merg acasă. Nu la Windrush, ci acasă la părinţii mei. Dar ei erau morţi.

— Ah, Henriette… spuse Morgan compătimind-o

sincer.

— Îmi pare rău, spuse verişoara lui Gervase după ce îşi suflă nasul şi se aşează înapoi pe recamier. Acum mi-am dat seama cât de mult am greşit şi cât de nedreaptă am fost faţă de familia care m-a hrănit şi m-a iubit. Dar atunci când suntem foarte tineri avem şi impulsul de a fi foarte egoişti. Sau cel puţin eu am avut acest impuls şi i-am dat curs.

Apoi interveni şi Marianne:

— Trebuie să înţelegi că singurul meu gând era să scap de ducele de Bewcastle într-un mod care să nu-i poată permite tatălui meu să mă învinuiască. Iar faptul că Gervase era vecinul şi prietenul meu era în favoarea planului. Îmi imaginam că voi putea vorbi cu el şi voi putea explica chiar a doua zi motivul pentru care am făcut asta iar el, prieten fiind cu ducele, ar putea să-i transmită în privat.

— Nu puteai să-i explici chiar tu lui Wulfric? o întrebă Morgan.

— Eu – nu, nu puteam. Trebuie să înţelegi, lady Morgan, la vremea aia aveam doar optsprezece ani. Nu sunt mândră de ce am făcut. De fapt, lucrul ăsta mă bântuie şi acum. Dar eram atât de tânără.

— Şi eu am optsprezece ani acum, spuse Morgan cu blândeţe.

Cele două femei o priviră fără să mai poată spune nimic.

— Şi broşa? Chiar a fost furată? Marianne clătină capul.

— Tata m-ar fi obligat să mă mărit cu Gervase, spuse ea. Nu aş fi putut refuza pentru că îi spusese tatei că m-a necinstit. Şi nici Gervase nu ar fi putut să refuze să vină să mă ceară. Prin urmare, a trebuit să găsesc repede o soluţie care s-a dovedit a fi extraordinar de proastă. Am vrut să-i explic lui

Gervase, dar era prea târziu. Plecase deja. Nici prin cap nu mi-a trecut vreodată că evenimentele din noaptea balului ar putea aduce cu ele atât de multe consecinţe oribile. Aproape că am pierdut şi prietenia lui Henriette. A fost extrem de supărată pe mine din cauza broşei.

— Dar nu te-ai gândit să-i explici totul tatălui lui Gervase? Bărbatul acela nu şi-a mai văzut niciodată fiul după noaptea balului. A murit crezându-l un hoţ şi un violator.

— Întotdeauna fusese aşa de mândru de Gervase. Nu am putut să-mi imaginez că-i va face ceva – şi în niciun caz că avea să apeleze la o astfel de pedeapsă. A fost oribil. A fost ca un coşmar din care nu mă mai puteam trezi.

— Şi nu ai făcut nimic ca să dai pe faţă ceea ce s-a întâmplat?

Morgan o privi în ochi.

O asemenea dovadă de laşitate era peste puterea ei de înţelegere.

Henriette răspunse în locul ei.

— Morgan, trebuie să înţelegi că nu există nicio întrebare pe care să i-o adresezi acum şi pe care ea să nu şi-o fi pus de mii de ori înainte. Nu e uşor deloc să trăieşti cu o asemenea vină. Zi de zi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru întoarcerea lui Gervase şi pentru fericirea pe care a găsit-o alături de tine. Dar asta nu compensează greşelile şi nu ispăşeşte vina.

— Aşa este, nu compensează şi nici nu ispăşeşte. Acum înţelegea de ce Henriette era tot timpul bucuroasă în preajma lui. Morgan se uită la cele două conspiratoare încercând să-şi imagineze oare ce le împinsese pe copilele de atunci să recurgă la măsuri atât de disperate. Să fi fost naivitatea şi frica de autoritatea adulţilor sau frica de consecinţele unei

mărturisiri? Dar oare cum fusese Henriette atrasă în tot acest plan? Oare era doar ciuda pe care o avea faţă de el pentru că încerca să o arunce în braţele unor băieţi pe care ea nu reuşea niciodată să-i atragă prin propriile puteri?

Ultima ei întrebare rămase nerostită, dar răspunsul veni ca o lumină orbitoare. Oare cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Acum totul se lega.

Marianne şi Henriette erau mai mult decât prietene. Se iubeau una pe cealaltă. Pentru fiecare dintre ele mariajul ar fi fost dezastrul suprem, oroarea ororilor şi trebuia împiedicat cu orice preţ.

Şi reuşiseră să-l evite cu un preţ mult prea mare plătit de alţi oameni.

Morgan se uită când la una, când la alta fără să spună nimic. Şi ele înţeleseseră că-şi dăduse seama. Apoi mâinile lor se atinseră pe perna dintre ele.

Înţelesese dar nu putea să ierte. Şi totuşi, Morgan descoperise că nu putea să le urască. Se pusese în locul lor şi înţelesese că nici situaţia lor nu era uşoară dar chiar şi aşa, nu putea să nu dispreţuiască ceea ce făcuseră.

— Dacă aş putea să mă întorc în timp, spuse Marianne, l-aş înfrunta pe tata şi aş vorbi apoi chiar eu cu ducele de Bewcastle. Dar acum spun asta pentru că niciunul dintre ei nu mai reprezintă o ameninţare. Să mă întorc în timp înseamnă şi să am iar mintea unei copile de optsprezece ani şi poate chiar ştiind tot ce ştiu acum, tot n-aş găsi curajul să-i înfrunt.

— Iar eu, dacă m-aş putea întoarce, aş vorbi cu unchiul George, spuse Henriette. I-aş povesti tot şi l-aş împiedica să-l pedepsească pe Gervase chiar dacă asta ar însemna să mi se interzică orice comunicare cu Marianne. Dar la fel cum a spus şi ea, astea sunt vorbele noastre de acum, când nu mai există nicio

ameninţare. Poate că de fapt nu aş fi putut să găsesc în mine curajul necesar.

— Atunci găseşte-l acum, spuse Morgan.

— Dar unchiul meu e mort, la fel e şi tatăl lui Marianne, răspunse Henriette.

— Dar Gervase nu e mort, şi nici Wulfric.

Marianne se albi la faţă.

— Te aştepţi de la mine să-i fac faţă ducelui de Bewcastle?

— Nu mă aştept la nimic, îi răspunse Morgan. Wulfric e un bărbat puternic şi sunt sigură că a depăşit demult momentul, iar Gervase a trecut peste perioada cumplită petrecută în exil şi acum face tot posibilul pentru a se reintegra aici şi pentru a-şi construi o nouă viaţă. Prin urmare, amândoi îşi vor trăi vieţile aşa cum cred de cuviinţă, indiferent de ceea ce vei face tu. Iar eu nu aştept nimic din partea ta.

După ce termină de vorbit, Morgan se ridică în picioare.

— Aş vrea să plec acum, Henriette.

Tânăra ezită.

— Poţi să iei trăsura. Te deranjează dacă te întorci singură? Marianne îmi va oferi trăsura ei pentru a mă întoarce acasă mai târziu. Trebuie să discutăm.

Dar Morgan se bucură de răgazul acesta. Şi ea avea nevoie să reflecte asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse, iar drumul de întoarcere părea o ocazie foarte bună.

Le învinovăţise pe cele două, dar de ce era aşa de sigură că nu ar fi făcut nimic din ceea ce făcuseră ele dacă ar fi fost pusă într-o situaţie asemănătoare?

Dacă Wulfric ar fi continuat să refuze să-i permită lui Gervase să o curteze, Morgan ştia că l-ar fi înfruntat sau ar fi fugit cu el. Sau, în cel mai rău caz, ar fi aşteptat trei ani, până la vârsta majoratului când nu

mai avea nevoie de aprobarea lui Wulf.

Dar Marianne şi Henriette nu avuseseră aceste opţiuni.

Dar stai puţin, îşi spuse ea. De ce să fi fugit cu Gervase? De ce ar fi aşteptat trei ani?

Morgan îşi aduse aminte că planul era să nu se mărite cu el niciodată şi asta doar datorită propriei voinţe.

Trebuia să pună cât mai repede capăt acestei mascarade. Iniţial voia să o facă în timpul balului. Ar fi fost un gest spectaculos, dar şi incredibil de crud, aşa că decise să aştepte şi să-i spună doar lui, după finalul balului urmând să plece de la Windrush împreună cu Freyja sau cu Aidan.

Dar oare el simţea ceva pentru ea? Cum lui nu îi era clar dacă ea ţinea la el, aşa nici Morgan nu se putea pronunţa în privinţa lui Gervase. Avusese încredere oarbă în el şi se dovedise că nu de puţine ori se înşelase în privinţa lui.

Apoi îşi aminti de discuţia lor de lângă grotă şi realiză că dacă Marianne şi Henriette nu s-ar fi purtat atât de groaznic acum nouă ani, Gervase nu ar mai fi mers pe Continent, iar ea nu l-ar mai fi întâlnit niciodată la balul de la Bruxelles.

Într-adevăr, toate lucrurile se întrepătrund.

*

A doua zi, soarele reveni pe cer.

Doamnele se jucau împreună cu copiii, iar Gervase îi privea pe geam în timp ce-şi deschidea corespondenţa.

Desigur, ochii lui nu se desprindeau de Morgan. Acum era tot mai hotărât să o facă să îl ierte şi să se căsătorească cu el, deşi încă nu ştia ce trebuie să facă.

După ce mai inventarie o dată scrisorile primite şi se asigură că niciuna nu era de importanţă majoră, Gervase se gândi că ar putea coborî şi el pentru a se bucura de vremea frumoasă alături de restul rudelor şi invitaţilor, dar chiar înainte să se îndepărteze de fereastră, observă cu colţul ochiului o trăsură ce tocmai intra pe poarta lor.

Se uită mai bine şi observă că Morgan şi Emma salutară persoana dinăuntrul ei.

Gervase rămase neclintit şi observă cum trăsura opri în faţa terasei şi din ea coborî o doamnă, urmată de camerista ei.

Dintr-odată, gura i se uscă de tot.

Ştia că Morgan plecase împreună cu Henriette cu o zi înainte şi bănuia unde merseseră. Nu întrebase, dar ghicise.

Ăsta nu e ultimul meu cuvânt, îşi aminti el cuvintele ei. *Şi fratele meu a avut de suferit de pe urma acestui incident.*

Oare venise la el?

Între timp se auzi un ciocănit în uşă urmat de apariţia majordomului care venise să-l întrebe dacă voia să o primească pe lady Marianne Bonner.

Deschise gura cu scopul de a refuza scurt, dar apoi ceva îl determină să nu facă asta.

— Condu-o aici, spuse el politicos, rămânând să aştepte cu amărăciune în faţa ferestrei.

Lady Marianne era la fel de frumoasă, poate chiar mai frumoasă, îşi spuse Gervase aducându-şi aminte că în vremea în care fusese promisă lui Bewcastle, tânăra era una dintre cele mai dorite potenţiale mirese din protipendada britanică. Oare de ce se opusese cu atâta îndârjire căsătoriei cu Wulfric? Nu avusese intenţia de a-i explica lucrul acesta în sufrageria ei, în timpul discuţiei purtate chiar înainte să fie drogat.

În scurt timp femeia intră pe uşă şi salută respectos.

— Lord Rosthorn, vă mulţumesc că m-aţi primit. Gervase observă cu o oarecare satisfacţie că vocea îi tremura.

— Doamnă, cred că noi doi nu aveam nimic important de discutat.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu voi da nicio explicaţie pentru felul în care m-am purtat în noaptea aceea. Sunt sigură că ai înţeles demult motivele pentru care am procedat în felul acela. Şi nici nu pot oferi vreo scuză. Faptul că tatăl meu nu ar fi înţeles niciodată că nu vreau să mă mărit cu nimeni nu scuză purtarea mea faţă de tine. Iar scuzele sunt ieftine şi pot fi interpretate drept insultă având în vedere tot timpul în care ai suferit. Dar, Gervase, asta e tot ce pot să ofer. Îmi doresc să pot face mai mult. Îmi doresc să mă pot întoarce în timp şi să schimb trecutul, dar asta e ceva ce nimeni nu poate face. Accept să fiu condamnată şi nu aduc niciun argument în apărarea mea. Asta pentru că nu există niciunul.

— Ai putea să pleci de aici pentru a evita să fim vecini pentru tot restul vieţii, îi spuse el.

— Aş putea. Asta e pedeapsa care ţi se pare corectă, Gervase? Poate că ai dreptate. Poate că aşa ar fi cel mai corect. Ochi pentru ochi, exil pentru exil. Foarte bine atunci, dacă asta e dorinţa ta.

— Nu e chiar ochi pentru ochi. Eu am fost obligat să plec. Am fost alungat şi forţat să las în urmă toate persoanele şi toate locurile dragi.

— Ah, Gervase, ar fi exact aceeaşi situaţie. Asta vrei, să plec?

Tânăra avea lacrimi în ochi.

Gervase se gândi puţin, mirat de impactul acestei decizii asupra ei.

Oare ce rude sau prieteni la care nu putea să renunţe avea Marianne în apropiere?

Bărbatul se gândi o vreme, dar singurul nume care îi veni în minte era cel al verişoarei sale.

Desigur. Henriette.

Acum începea să-i fie şi lui tot mai clar că ce era între ele două nu era doar simplă prietenie.

La fel ca Morgan, nici el nu ştia sigur dacă voia să-i adreseze această întrebare.

— Din experienţa mea de viaţă am învăţat un lucru, Marianne, şi anume că iertarea nu poate fi meritată. Dacă ar fi aşa, atunci nu ar mai fi nevoie de ea. Şi eu m-aş întoarce în timp şi aş schimba câteva lucruri dacă aş putea, dar nu pot. În plus, oricât de răi ar fi fost ultimii nouă ani pentru mine, nu pot să spun că au fost nişte ani pierduţi complet. Sunt un om diferit de cel ce a părăsit Anglia la câteva zile după balul cel infam şi pot spune cu mâna pe inimă că sunt un om cu care încep să mă simt bine. Tot în exil am cunoscut-o pe viitoarea contesă şi ştiu că dacă nu aş fi întâlnit-o niciodată, aceasta ar fi fost cea mai mare pierdere a vieţii mele.

Gervase îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să spună totul cu voce tare. Dar în orice caz, nu minţise. Dacă i s-ar fi oferit şansa să se întoarcă în timpi şi să şteargă cu buretele ultimii nouă ani, acum nu era sigur că ar mai face acest lucru.

— Ai fost iertată, Marianne, spuse el în final.

Femeia îşi acoperi faţa cu ambele mâini care acum tremurau.

— I-am scris ducelui de Bewcastle. I-am spus adevărul. Cred că e important să ştie că tu nu ai nicio vină, mai ales acum când eşti pe punctul de a te însura cu sora lui.

— Ah.

— Acum voi pleca. Îţi mulţumesc încă o dată pentru timpul tău, Gervase.

— Marianne, momentan suntem vecini şi probabil că vom continua să fim până la finalul vieţilor noastre. Prin urmare, presupun că ar trebui să ne purtăm civilizat. Vrei să vii la balul pe care îl vom organiza aici mâine-seară?

— Mulţumesc, spuse ea roşind. Nu sunt sigură că… Mulţumesc.

Marianne plecă imediat şi merse direct la trăsură. După ce ieşi pe poartă, Gervase se întoarse la fereastră şi o căută cu privirea pe Morgan. Dar ea nu mai era acolo.

Tocmai acum, când avea atât de multă nevoie de ea.

21

Între timp, Morgan simţise nevoia să se detaşeze de tumultul ultimelor zile şi plecă spre casa de vară. Desigur, lui Gervase nu îi fu greu să ghicească unde putea fi din moment ce nu o găsise nici în casă, nici în curte împreună cu rudele sale.

Morgan venise aici pentru a chibzui asupra ultimelor evenimente. Balul bătea la uşă, iar ea trebuia să-şi pregătească ieşirea din scenă. Dar felul în care urma să facă această ieşire depindea foarte mult de felul în care se comportase Gervase şi de lucrurile pe care le descoperise despre el în ultimele zile.

Ce simţea el pentru ea? Voia să o ia de soţie pentru a se răzbuna pe Wulfric? Lipsa acestor răspunsuri o măcina teribil pe Morgan şi o făcea să simtă tot mai puternic imposibilitatea de a se încrede

în el.

Apoi îşi aduse aminte de ziua în care merseseră la grotă şi îşi dori să nu se fi culcat cu el. Asta fusese o greşeală imensă, pentru că acum corpul ei îl dorea în continuare.

Gervase ajunse în faţa casei şi intră pe uşa lăsată deschisă.

— De fiecare dată când te privesc, *chérie,* te găsesc mai încântătoare decât înainte. Iar nuanţa asta de roz ţi se potriveşte de minune.

— Ce a spus? întrebă ea serioasă.

Gervase se aşeză pe bancheta de piele şi îi zâmbi cinic.

— Cred că ştii foarte bine ce a zis, *chérie.* Se pare că voi fi absolvit de întreaga vină în ochii ducelui de Bewcastle. I-a scris un bilet prin care i-a mărturisit tot adevărul. Presupun că tu i-ai cerut să facă asta şi apoi să vină să se umilească în faţa mea.

— Nu i-am cerut nimic şi nici nu m-am încumetat să-i dau sfaturi. Am vrut doar să descopăr adevărul. Presupun că mi-am arătat dispreţul doar atunci când a încercat să se folosească de scuza că la vremea aceea avea doar optsprezece ani.

— Desigur, tu nu te-ai fi comportat niciodată aşa, spuse el ironic. Presupun că Henriette a ajutat-o.

— Ţi-a mărturisit asta?

— Nu, râse el. Şi sunt sigur că nu ţi-a spus nici ţie. Henriette a fost întotdeauna dificilă. Cred că e de înţeles faptul că ura locul ăsta şi se simţea ofensată de toate eforturile noastre de a ajunge la inima ei. Avea doar doisprezece ani în momentul în care părinţii ei au murit şi nu ne cunoscuse pe niciunul dintre noi înainte să se mute aici. Dar nici ea nu a făcut eforturi prea mari pentru a se acomoda. În schimb, nu pierdea nicio ocazie să se victimizeze şi nu ne lăsa să uităm că e un

copil orfan care are nevoie de toată atenţia din lume.

— Acum pare destul de mulţumită cu viaţa pe care o duce aici. Cred că o iubeşte pe mama ta şi să nu uităm de prietenia cu Marianne.

Referitor la iubirea dintre cele două femei, Morgan se întrebă oare ce părere avea Gervase despre asta. Dar nu îl întrebă.

— Acum ştii că Henriette a fost complicele ei. Crezi că adevărul acesta te va răni şi mai rău? Crezi că o vei un? Crezi că îi vei mai putea permite să continue să locuiască aici?

— Presupun că a avut motivele ei, spuse Gervase. Cred că a suferit – probabil foarte mult. Cred că e teribil de greu să trăieşti cu o asemenea vină pe suflet, nu-i aşa, *chérie?*

Bărbatul continuă să-i zâmbească ironic.

— Da… pentru o persoană cu conştiinţă.

— Ah, da, conştiinţă, repetă el zâmbind. Unii dintre noi nu au aşa ceva. Am invitat-o pe Marianne la bal. Te bucuri? Eşti mândră de mine?

— Mă bucur, îi confirmă ea. Şi cred că asta e cea mai înţeleaptă decizie pe care ai fi putut să o iei.

— Ai avut răbdare, *chérie.* M-ai încurajat şi ai pătruns în cele mai întunecoase colţuri ale inimii mele doar pentru a aduce lumina acolo. Ţi-ai pierdut foarte mult din timpul tău preţios pentru a mă ajuta să scap de povara trecutului. De ce?

— Pentru că e pur şi simplu stupid să te laşi copleşit de trecut. Cum mai poţi să te bucuri de prezent şi să-ţi construieşti viitorul cât timp priveşti constant în trecut?

— Şi totuşi, ai şi tu povara trecutului tău. N-ai cum să-ţi dai seama, dar încă priveşti trecutul foarte subiectiv şi judeci greşelile pe care le-am făcut aruncându-mi în cârcă şi altele închipuite. Îţi interzici

să fii fericită în prezent şi să-şi construieşti un viitor fericit alături de mine. În schimb, preferi să priveşti în trecut.

Morgan sări în picioare, revoltată.

— Exact ce mă aşteptam să spui, Gervase! Nu faci decât să mă tulburi şi să mă manipulezi. Dar să ştii că te subestimezi când spui că îmi refuz fericirea. Voi fi foarte fericită când te voi părăsi.

— Eşti absolut adorabilă când te enervezi, *chérie.* Morgan se năpusti asupra lui şi vru să-l plesnească dar Gervase o prinse de încheietura mâinii chiar înainte ca aceasta să-i atingă faţa.

— Dar ce vrea să însemne asta, *mon amour?* Ai uitat că trebuie să mă faci să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine?

Morgan se aplecă spre el şi îi spuse:

— Mai degrabă aş flirta cu o broască-râioasă sau aş face dragoste cu diavolul.

— Nu, *chérie,* spuse el râzând. Păcat pentru că întotdeauna am admirat onestitatea ta, iar acum tocmai ce m-ai minţit de două ori. Cum ai putea flirta cu o broască râioasă? Şi ce ar face diavolul cu furca sa în timp ce tu ţi-ai face de cap cu el? De fapt, cred că ar fi mai bine să nu mă gândesc la asta. Sunt tot felul de posibilităţi.

— Poate că ar trebui să-ţi deturnez mintea de la astfel de gânduri obraznice.

Morgan se apropie şi mai mult şi îl sărută îndelung.

— Când am observat că nu eşti nici în grădină, nici în casă m-am gândit că s-ar putea să nu te găsesc aşa de uşor, *chérie.* Nu ştii cât de mult m-am bucurat să te văd aici.

— Şi eu m-am bucurat, dar m-am gândit că eşti supărat pe mine.

— Supărat? Cum să fiu supărat pe îngerul meu?

— Oare?

— *Chérie,* dintotdeauna ai fost îngerul meu bun, îngerul meu frumos, îngerul meu păzitor.

— Mă iubeşti? îl întrebă ea.

— Te iubesc, *chérie.* Te iubesc din fiecare fibră a corpului meu, îi răspunse el şoptindu-i aproape de gură.

Apoi cei doi se sărutară îndelung.

— Dar tu, *mon amour?* Tu mă iubeşti? Morgan continuă să zâmbească.

— Nu. De fapt, nu te iubesc niciun pic, Gervase. Dar spune-mi continuarea. Plecarea mea îţi va frânge inima?

Colţurile ochilor i se încreţiră şi zâmbi răutăcios, dar amuzat.

— Sigur că da, *chérie.* Îndrăznesc să spun că îmi voi lăsa părul să crească, nu voi mai avea grijă de mine şi voi intra în declin până când am să mă sting, iar tu ai să vii la mormântul meu şi ai să mă jeleşti, stropind cu lacrimile tale trandafirii plantaţi acolo de mama mea. Sau poate că ai să râzi malefic şi ai să tai toţi bobocii. Dar oare mă vei urî chiar aşa de tare?

— Nicidecum. Voi fi complet indiferentă. Cineva o să mă anunţe într-o zi că ai murit, iar eu o să mă gândesc puţin şi o să spun ridicând din umeri că te-am cunoscut la un moment dat. Iar apoi voi continua să-mi văd de treabă.

Gervase râse, după care se ridică.

— Începi să minţi destul de mult, dar orice ai face eşti adorabilă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem acasă împreună, chiar dacă presupun că ne-am certat? Am putea aborda un alt subiect. Vremea, de pildă. Ba nu, ştiu despre ce vom vorbi! Hai să vorbim despre cum credem că va fi vremea mâine în timpul petrecerii

din parc. Crezi că o să plouă sau o să fie soare, *chérie?* Iar dacă o să plouă ce vom face?

Morgan îi acceptă braţul şi împreună ieşiră din casa de vară şi se îndreptară spre conac.

— Ştii foarte bine că mama ta are un plan de rezervă în caz de ploaie.

— Ah, văd că am epuizat repede subiectul ăsta. A venit rândul tău să alegi altul.

*

În timpul petrecerii din grădină, toată lumea din împrejurimi se strânsese cu mic, cu mare pentru a sărbători fericitul eveniment.

Morgan fu surprinsă de diferenţa dintre cei înstăriţi şi ţărani sau servitori. Cei din urmă erau excesiv de politicoşi şi lăsau capul în jos de fiecare dată când treceau pe lângă cei din înalta societate. Această mirare a lui Morgan se justifica prin comparaţie cu felul în care văzuse că se purta Joshua, de exemplu, cu servitorii săi. O linie foarte subţire, aproape invizibilă îi despărţea de prietenii foarte buni şi niciodată nu făcea diferenţe majore între ei şi propriile rude.

În timpul întrecerilor sportive, Morgan luă un arc şi se aşeză în linie.

— Nu am mai exersat demult, spuse ea înainte să tragă spre ţintă.

Ţinta era mică şi îndepărtată încât abia o putea vedea cu ochiul liber. Dar chiar şi aşa, tânăra o nimeri.

Ceilalţi concurenţi, toţi bărbaţii şi femeile care se strânseseră pentru a o vedea mai bine, o aplaudară.

În scurt timp o mână o apucă pe după umeri. Era mâna lui Aidan.

— Te bucuri? o întrebă el. Morgan dădu din cap

zâmbind.

— Nu-mi vine să cred cât ai crescut. Ieri erai doar o fetiţă. Acum eşti o femeie frumoasă aşa cum promiteai să fii încă din copilărie.

— Sper că eşti la fel de generos cu complimentele şi în cazul lui Eve, râse Morgan.

Aidan privi înspre Gervase, care acum împărţea premii câştigătorilor cursei de cai şi monede celor care pierduseră.

— Ai făcut o alegere bună. E un om bun.

— Da, aşa este, spuse ea zâmbind fericită.

— Am fost puţin îngrijorat – toţi am fost. Ăsta e şi motivul principal pentru care am venit aici. Am vrut să-ţi putem oferi sprijin moral în cazul în care ai fi avut nevoie. Dar nu a fost cazul, iar nouă nu ne pare rău că am venit. Poţi fi fericită printre aceşti oameni, Morgan.

— Da. Ştiu că pot.

Aidan privi în depărtare şi spuse:

— Ah, uite-o pe Freyja. Îl învaţă pe Danny cum să încalţe cizmele de echitaţie. Mă întreb care dintre ei are de gând să intre în competiţie. Ar fi bine să mă duc să aflu.

Imediat după ce fratele ei plecă de lângă ea, contesa o prinse de braţ.

— Ai fost aşa de ocupată încât nici nu ai apucat să dansezi, *chérie.* Vino să stăm jos pe terasă. Îţi stă aşa de bine în galben. Ai un aer proaspăt şi primăvăratic.

— Sper că sunteţi foarte încântată de petrecerea pe care aţi organizat-o, doamnă, îi spuse Morgan. Toată lumea pare că se simte extraordinar.

— Iar asta ţi se datorează ţie, *chérie,* îi reaminti contesa. Pentru tine şi pentru Gervase am organizat totul. Pentru logodna voastră. Toată lumea îl iubeşte la fel cum l-au iubit şi înainte să plece. Şi absolut toată

lumea te adoră. Trebuie să începi să-mi spui *maman,* în locul mult prea formalului apelativ doamnă. Vrei să faci asta, *ma petite?*

— Da, *maman,* răspunse Morgan zâmbind, iar cele două se aşezară la una dintre măsuţele de pe terasă şi un lacheu le aduse imediat o tavă cu ceai şi prăjituri.

Morgan îşi dădu seama că răzbunarea urma să fie mult mai îngrozitoare decât o plănuise. Dincolo de faptul că toată lumea ar fi aruncat vina pe ea, cum era şi normal, dat fiind faptul că cei doi nu rupeau logodna de comun acord, gestul ei urma să-l umilească groaznic pe Gervase.

Iar ea pur şi simplu nu-şi mai dorea să facă asta.

Doamne, cu câtă naivitate se purtase! îşi spuse ea. Ar fi trebuit să se oprească demult. Nu ar fi trebuit ca toată şarada asta să ajungă la astfel de proporţii. Trebuia să se rezume la vizita de la Pickford House şi la umilirea lui între patru ochi, obligându-l să îngenuncheze şi să o ceară în căsătorie, iar apoi ea să-l refuze privindu-l cu dispreţ. Toate astea ar fi fost de ajuns pentru a se răzbuna.

Dar ceea ce o determinase să continue era faptul că Gervase se aşteptase la toate astea.

Şi aşa cum îi spusese şi lui, încă nu terminase cu el.

Dar aşa era oare?

Avea să termine vreodată cu el?

Însă acum nu avea timp să se gândească la lucrurile astea. Trebuia să converseze cu contesa şi în scurt timp li se alăturară şi Ema, împreună cu Freyja.

*

Sala de bal arăta şi mirosea ca o grădină luxoasă,

îşi spuse Gervase după ce intră înăuntru şi aruncă o privire în jur pentru a se consulta cu orchestra, ai cărei membri erau deja aşezaţi pe locurile lor şi îşi acordau instrumentele. Florile erau de diferite nuanţe de violet, de fucsia şi de roz, şi erau ornate cu ferigi şi alte plante.

Decoraţiile florale erau în primul rând meritul lui Henriette, care avusese mereu un ochi antrenat pentru culoare şi design. Dar în seara aceasta se întrecuse pe ea însăşi.

Venise la el în cursul dimineţii, chiar înainte de micul dejun, după ce el tocmai se întorsese de la o plimbare, îl luă prin surprindere, povestindu-i care fusese rolul ei în evenimentele petrecute cu nouă ani în urmă. Ba mai mult, se oferi chiar să părăsească reşedinţa Windrush, dacă asta l-ar fi mulţumit, deşi nu îi spusese unde ar fi putut să se ducă.

Reacţia lui fusese la fel de surprinzătoare, şi mai ales instinctivă: traversă încăperea şi o luă în braţe, spunându-i să nu mai fie atât de gâsculiţă, asigurând-o că venise timpul să lase trecutul în urmă şi să îşi vadă de viaţa lor. Îi zâmbi apoi larg, în timp ce ea îşi şterse ochii cu o batistă.

— Şi în plus, adăugă el, *maman* este decisă să se mute la Cherry Cottage după căsătoria mea. Îmi place să cred că vei vrea să mergi şi tu acolo împreună cu ea.

— Da, Gervase, voi vrea, răspunse. Îţi mulţumesc pentru generozitate.

După căsătoria lui.

Cherry Cottage era un conac de mici dimensiuni situat în afara satului, pe care tatăl său îl lăsase în arendă unui colonel în rezervă, acum decedat. Văduva lui se mutase şi ea între timp.

Henriette nu îi explicase până la urmă care

fuseseră motivele pentru care ea şi Marianne îl ademeniseră şi nici el nu întrebase. Nu nega faptul că îi venea greu să se gândească la ele ca la un cuplu, mai ales după tot răul pe care i-l pricinuiseră, dar până la urmă viaţa lor privată le privea numai pe ele. În niciun caz nu era treaba lui.

Venirea familiei Bedwyn îl distrase, însă, de la gândurile sale obişnuite. Ambii bărbaţi erau îmbrăcaţi în negru, cu cămăşi albe, în timp ce Freyja era îmbrăcată complet în negru, iar Eve în culoarea liliacului. Ochii lui se opriră asupra lui Morgan şi nu se mai desprinseră. Aceasta arăta superb într-o rochie de satin argintiu, acoperită parţial cu o tunică asortată. Lanţuri argintii erau împletite în părul său prins şi un medalion argintiu cobora elegant deasupra decolteului. Mănuşile şi evantaiul erau albe.

El purta acelaşi costum cu argintiu, gri şi alb pe care îl purtase la picnicul din Pădurea Soignes, Ezitase în privinţa alegerii, din moment ce niciunul, nici altul nu simţea nevoia să-şi amintească de noaptea aceea. Dar era un pariu pe care era dispus să îl accepte. A-ţi înfrunta trecutul nu înseamnă să îl ignori. Asta nu ar rezolva nimic.

Spera – spera cu disperare – că-şi vor putea accepta trecutul.

Se înclină în faţa ei şi îi duse mâna la buze pentru a i-o săruta. Morgan îi zâmbi bucuroasă, sub privirile ambelor familii.

— Dumnezeule, zise Freyja, arătaţi superb împreună.

Oaspeţii de afară începură să vină la scurt timp după aceea.

Gervase îi întâmpină alături de mama sa şi de Morgan. Morgan îi mai cunoscuse pe toţi înainte, însă impresionă prin felul în care reţinuse nume şi detalii

despre fiecare. Era evident că toată lumea o admira, nu numai datorită frumuseţii sale sau faptului că era sora ducelui de Bewcastle, dar şi pentru că era graţioasă şi fermecătoare.

Răzbunarea ei, îşi spuse el, va fi într-adevăr colosală.

Asta dacă nu va reuşi să o convingă să renunţe.

Exact aşa cum prezisese mama lui, sala de bal se umplu în mod plăcut după ce veni toată lumea – inclusiv Marianne Bonner împreună cu mătuşa sa vârstnică, doamna Jasper – dar nu devenise în niciun caz aglomerată.

Dădu tonul dansului împreună cu Morgan, încântându-i pe cei prezenţi cu un dans popular vioi. După aceea, fiecare dansă cu o serie de parteneri diferiţi şi luară cina la mese diferite. Se comportau conform protocolului, bineînţeles, dar chiar şi conform regulilor stricte ale sezonului londonez, era permis să dansezi de două ori cu acelaşi partener. Iar Gervase vorbise în prealabil cu orchestra ca singurul vals al serii să fie cântat imediat după cină.

— *Chérie?* Se înclină spre mâna lui Morgan, în timp ce aceasta discuta cu un grup de vecine. Îmi permiţi acest vals?

Fără să scoată o vorbă, tânăra îşi puse mâna pe braţul său şi se lăsă condusă în centrul sălii de bai.

— Eşti îmbrăcat la fel ca în pădurea Soignes, remarcă ea. Am crezut atunci că ai ales culori pastelate pentru a te diferenţia de ceilalţi bărbaţi care purtau redingote stacojii.

— Te-ai gândit bine, *chérie.* Cine ar vrea să se piardă în mulţime la propria sa petrecere?

— Sunt surprinsă că ai ales aceleaşi haine şi în seara asta.

— Chiar eşti? o întrebă, plecându-şi capul mai

aproape de al ei, anticipând primele acorduri muzicale. Şi eşti surprinsă că te-am invitat să valsezi cu mine? Ultima dată am dansat la balul surorii tale din Londra – eram singuri într-o anticameră. Şi înainte de asta, la picnic.

Am fost atunci singuri pentru câteva minute sub privirile câtorva sute de perechi de ochi. Şi chiar *mai* înainte de asta, am dansat la balul vicontelui Cameron, unde ne-am şi întâlnit.

— Nici nu ar fi fost nevoie să îmi aminteşti, dar mă bucur că ai făcut-o. Va uşura lucrurile mâine sau poimâine, când Eve, Aidan, Freyja şi Joshua vor pleca de aici, iar eu voi decide să plec împreună cu ei.

Muzica începu, iar Gervase o conduse încet în primii paşi ai valsului.

— Vei face asta, *chérie?* o întrebă fixând-o cu privirea. Vei pleca împreună cu ei? Mă vei părăsi? Nu mă vei mai vedea niciodată?

— Ştii că da.

Morgan îşi lăsă capul pe spate, dar nu îşi dezlipi ochii de ai lui. Gervase o strânse mai tare de talie şi o învârti într-o piruetă, lungindu-şi paşii în timp ce făcea asta. Tânăra râse, plină de încântare. Contele avusese grijă să îi spună maestrului de ceremonii ce melodii să cânte. Iar acum putea vedea din expresia ochilor ei că o recunoscuse pe cea care tocmai începuse. Era chiar melodia pe care dansaseră pentru prima oară.

Dansară în linişte, nedesprinzându-şi privirea unul de la celălalt nici pentru o clipă. El o conduse printre alte cupluri, lent, apoi mai rapid, învârtind-o şi rotind-o până când îi văzu obrajii înroşindu-se şi ochii scânteind. Nu îşi vorbiră decât după încheierea muzicii.

— Te pricepi destul de bine la vals, Gervase, îi spuse Morgan lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp. La fel cum te pricepi şi la alte lucruri. Eşti un

maestru al seducţiei şi chiar mai mult. Ai jurat că mă vei face să mă îndrăgostesc de tine. Cred că la asta se rezumă totul de fapt. Exact ca prima dată. Ai vrut să mă manipulezi, să mă îndepărtezi de la scopul meu şi să mă învingi, chiar dacă va trebui să mă iei de nevastă pentru asta. Cronologic, sunt doar puţin mai mare decât eram în Bruxelles, la balul lui Cameron, dar ca experienţă, am căpătat ani de zile. Uneori chiar simt că te urăsc.

— Ura este un pas înainte faţă de indiferenţa pe care o simţeai ieri, *ma chére,* răspunse el. Nu te-ai gândit niciodată că încerc să te fac să te îndrăgosteşti de mine *pentru că* te iubesc?

Morgan clătină agitată din cap şi îşi puse mâna pe umărul lui, în timp ce orchestra reluă muzica.

— Voi pleca împreună cu fratele şi sora mea, îi spuse ea din nou.

Din păcate, era foarte posibil ca ceea ce spunea să fie adevărat. Propria ei mândrie ar fi împiedicat-o să se răzgândească. La fel şi maturitatea şi precauţia proaspăt descoperite. Fusese foarte rănită, iar el oferea foarte puţine argumente în apărarea lui. Oferea câte ceva, într-adevăr, însă nu prea mult.

Iar faptul că o iubea cu toată fiinţa sa nu îl ajuta prea mult.

Nu îşi mai vorbiră până la finalul seriei de melodii. Urmă un set de melodii populare, pe care, bineînţeles, nu îl putură dansa împreună.

— *Chérie,* spuse el, ai vrea să te plimbi cu mine după ce se termină toată asta?

— În seara asta? ridică ea din sprâncene. Unde? Afară?

— Afară, încuviinţă.

— De ce? Ca să mă poţi seduce mai uşor? Ai înnebunit?

— Sunt doar disperat, *chérie.* Nu mi-a mai rămas mult timp şi văd că eşti hotărâtă să-ţi calci pe inimă şi să mă pedepseşti părăsindu-mă. Haide să vorbim. Dă-mi o ultimă şansă de a te face să te răzgândeşti. Îţi dau cuvântul meu de gentleman că nu te voi atinge fără permisiunea ta. Acordă-mi şansa asta.

— Pe cuvântul tău de gentleman? îl întrebă cu blândeţe, arcuindu-şi sprâncenele. Dar nu este *nicio* şansă să mă răzgândesc.

Se încruntă şi pentru o clipă Gervase îi putu citi în ochi ceva care să îi ofere speranţă în ciuda cuvintelor sale – o îndoială, o vulnerabilitate, un strop de mister.

— Cu toate astea, oferă-mi şansa, o imploră.

Muzica se oprise şi celelalte perechi începură să se retragă de pe ringul de dans. Curând – în câteva momente, chiar – ar fi atras atenţia prea mult asupra lor, dacă ar fi rămas unde erau. Iar el ştia că dacă nu reuşea să îi vorbească în seara aceea, o va pierde pentru totdeauna.

— Foarte bine, spuse Morgan. Dar este inutil. Gervase îi zâmbi şi îi oferi braţul.

22

Nu avea niciun rost, îşi spuse Morgan. Ziua aceea fusese o tortură pentru ea, din acelaşi motiv din care tuturor celorlalţi le păruse atât de reuşită. Fusese o sărbătorire glorioasă a logodnei sale cu Gervase.

Era o logodnă pe care trebuia s-o desfacă poimâine, când Freyja şi Aidan urmau să plece de la Windrush. Trebuia să-şi întărească inima pentru a ţine piept tuturor argumentelor contrare. Totuşi, acceptase

să-i acorde acel răstimp, în scopul de a încerca s-o convingă să se răzgândească. Şi era mijlocul unei nopţi răcoroase şi înstelate, când tocmai valsaseră împreună, iar pe ea o biruiau emoţiile.

Era aproape sigură că ştia şi unde o ducea, deşi nu voia să-i întrebe. N-avea să scoată o vorbă înaintea lui, iar Gervase părea mulţumit de tăcere, în timp ce mergeau. Morgan se aşteptase s-o ia cu el pe iarbă, poate până la lac ori la pavilionul de vară, unde nu-i putea vedea nimeni de la ferestrele casei. Deşi nu era nevoie să păstreze niciun secret, Gervase anunţase că ieşeau la o plimbare, iar Aidan, cu toate că-i privise aspru pe amândoi, remarcase că nu era deloc un lucru excepţional ca doi logodnici să-şi ureze noapte bună departe de ochii iscoditori ai familiilor lor.

De ce luase pe ea o rochie de zi, comodă, când era învăluită într-o manta călduroasă, dacă se aştepta să urmeze doar o scurtă conversaţie în care Gervase ar fi încercat să-şi folosească farmecul pentru a o convinge să rămână, iar ea avea să spună pur şi simplu nu?

Se temea de propriile ei amăgiri de sine, de propriile sale slăbiciuni.

Gervase luase cu el un felinar fără niciun rost, căci luna şi stelele luminau din plin. Dar, desigur, le era de mare ajutor, în anumite zone mai sălbatice, unde cerul era aproape acoperit de coroanele copacilor. O ţinea de cot, ca s-o sprijine pe terenul denivelat. *În* rest, părea mulţumit să n-o atingă deloc.

Când ajunseră la grotă, după ce urcaseră câteva pante prin întuneric, doar la lumina felinarului, Morgan se înfuriase de-a binelea, nu atât contra lui, cât mai ales împotriva ei însăşi. Nu-l *cunoştea* de-acum? Nu ştia că-şi folosea forţa propriului farmec împotriva puterii voinţei ei?

Sau… oare aşa să fi fost? Se schimbase, după întoarcerea de la Bruxelles? Avea să facă prostia de a uita cum se purtase cu ea acolo, mai ales după Waterloo? I se frângea inima când îşi amintea acea săptămână de tandreţe, când Gervase i se păruse cel mai drag prieten şi chiar îi devenise amant. Totul fusese o înşelătorie, totul. Pur şi simplu nu putea să uite.

Se întoarse spre el, când Gervase stinse felinarul; nu mai aveau nevoie, întrucât luna-i scălda în razele ei argintii, oglindindu-se strălucitoare şi în apa râului.

— Cred, spuse ea, dându-şi seama că se afla aproape în aceiaşi loc unde stătuse culcată lângă el, cu câteva zile în urmă, că decorul de-aici ţi se pare destul de romantic ca să mă faci să-mi pierd uzul raţiunii, nu?

Decorul *era* romantic, îngrozitor de romantic. Lumina lunii făcea să scânteieze şuvoiul de apă ce ţâşnea din vasul heruvimului.

— M-am înşelat, aşadar, *chérie?* o întrebă el, cu un oftat exagerat. N-o să fie atât de uşor?

Oftatul avu cel mai mare efect. Chiar nu putea să ia nimic în serios? Era atât de sigur de ea? Dar nici nu-i păsa?

— Nu va fi *posibil!* strigă ea, strângând pumnii pe lângă trup. Nu înţelegi, Gervase? Eşti chipeş, atrăgător şi plin de farmec. Sigur că aşa eşti. Ar fi o prostie să neg. Din cauza asta m-am îndrăgostit de tine la Bruxelles, deşi ştiam că erai şi un aventurier şi un fante. Aşa am ajuns la o asemenea indiscreţie, la balul lui Freyja, ceea ce m-a făcut să mă culc cu tine aici, acum câteva zile. Dar cunosc şi cinismul, ura, calculele cu sânge rece, de care eşti capabil. Ştiu că am fost victima ta până la balul lui Freyja, poate chiar şi până în momentul de faţă. Cum te-aş putea crede când spui că mă iubeşti, că vrei cu adevărat să te însori cu mine?

Cum să cred un lucru din tot ce-mi spui? Cum să mai am vreodată *încredere* în tine? Putem foarte bine să ne întoarcem în casă, fără s-o mai lungim, şi să ne culcăm. Când familia mea pleacă de aici, am să mă duc şi eu. Te voi părăsi şi te voi uita.

Gervase se rezemase de peretele din piatră al intrării în grotă. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept.

— *Chérie,* spuse el încet, ai acceptat să-mi mai dai o ultimă şansă de a te convinge să nu mă părăseşti, să nu-mi frângi inima.

Chiar şi acum, încă mai putea s-o aţâţe. Cum ar fi putut ea să-i *frângă inima?* Era cu putinţă s-o iubească atât de profund? Nu avea curaj să creadă. Îi era frică să spere.

Detesta faptul că avea doar optsprezece ani. Îl *ura.*

— Foarte bine, răspunse ea, privindu-l cu toată trufia de care era în stare. Vorbeşte. Dar ai să-ţi pierzi timpul.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi, printre flori, punându-şi o mână pe aripa de piatră rece a heruvimului.

— Nu-mi pot nega vinovăţia, *chérie,* spuse Gervase. Deşi frumuseţea ta a fost cea care mi-a atras la început atenţia, identitatea ta m-a determinat să vreau să te cunosc. Aveam intenţii răutăcioase, şi am *cauzat* lucruri rele. M-am folosit de tine cu răceală şi nepăsare, ca să-l irit pe fratele tău.

Încă o mai durea să-şi amintească acel picnic din pădure şi să ştie că nu fusese doar un simplu flirt extravagant şi scandalos din partea lui, ci chiar o revărsare de ură calculată.

— Dar îmi plăceai, continuă el, şi am început să-mi dau seama, poate prea târziu, că erai mai mult decât doar sora lui. Nu trebuia să te amestec în ceva

ce ne privea numai pe el şi pe mine. Dar n-am nicio scuză. Sunt vinovat şi mi-e foarte ruşine.

Morgan întinse o mână, ţinând-o câteva momente în torentul de apă care ieşea din vas. Dar era rece. Îşi retrase mâna între faldurile mantiei, ştergându-şi-o. Încerca să se gândească la banalităţi: cu ce să se îmbrace la plecarea spre casă, dacă să-şi ia cu ea sau nu vopselele cele noi, dacă să se ducă în Leicestershire,

Oxfordshire sau Cornwall… ori dacă să meargă pur şi simplu la Lindsey Hall şi să-şi petreacă vara cu Wulfric.

— Când te-am văzut la balul ducelui de Richmond, spuse Gervase, am stat departe de tine, *chérie,* până te-am văzut rămânând singură, după ce toţi ofiţerii plecaseră. Arătai necăjită şi părăsită. Păreai să ai nevoie de o mângâiere. Aşa că m-am dus să te ajut cum puteam. M-am dus fiindcă tu erai *tu,* nu pentru că erai sora lui. Nici măcar nu m-am *gândit* la asta.

— Era deja prea târziu, răspunse Morgan, lăsându-şi capul în piept, cu ochii închişi.

— Şi apoi, urmă el, peste câteva zile, te-am văzut la porţile Namur, cu mult timp după ce crezusem că plecaseşi, murdară, răvăşită, roşie în obraji şi frumoasă, îngrijind un soldat care-şi pierduse un picior. Din acel moment, de-atunci şi până am ajuns împreună la Harwich, pentru mine ai fost Morgan Bedwyn, şi am ajuns să te plac, să te admir, să te respect şi chiar să te iubesc, deşi nu cred că mi-am dat seama decât mai târziu. În zilele acelea, nu mai erai sora ducelui de Bewcastle, *chérie.* Erai tu însăţi şi, fără ca măcar să-mi dau seama, ai devenit centrul lumii mele, iubirea inimii mele. Când ai venit în odăile mele, în seara aceea, nu trebuia să las ca îmbrăţişarea noastră să ajungă aşa

departe, dar te iubeam şi nu mă puteam gândi la nicio altă cale de a te avea lângă mine, de a-ţi alunga durerea. Nici nu mi-am dat seama că era iubire, decât mai târziu, dar asta era. Sunt vinovat de tot ceea ce se întâmplase înainte, *mon amour,* dar nu şi de cele întâmplate în acele zile. Eram prietenul tău şi, în cele din urmă, am devenit şi amantul tău.

Morgan reveni grăbită spre el, călcând peste flori. Pumnii i se încleştaseră din nou.

— Minţi! strigă ea. Mă minţi. Nu face asta, Gervase. N-o *face.* Nu suport. Şi cu balul lui Freyja cum rămâne?

Dacă după Waterloo m-ai iubit, dacă-ţi părea rău pentru felul cum te folosiseşi de mine, de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut *acolo?* Nu pot avea încredere în nimic din ce spui. Nu pot avea încredere în *tine.*

Începuse să plângă, cu sughiţuri zgomotoase, chinuite, şi-şi căută pe dibuite o batistă. Nu putea suferi plângăcioşii. Niciodată nu fusese una dintre ei.

Gervase rămase cu braţele încrucişate la piept.

— Aş vrea să pot spune că şi atunci am fost la fel de nevinovat cum fusesem la Bruxelles, după Waterloo, zise el. Dar nu pot. M-am dus la Londra ca să te cer în căsătorie, însă n-am să susţin că aveam în minte numai iubirea pentru tine, când m-am confruntat cu Bewcastle, în biblioteca lui de la Bedwyn House. Cred că nici chiar atunci nu-mi dădeam seama că ceea ce simţeam era iubire. Voiam să-i văd furia şi s-o savurez. Iar după aceea nu m-am putut gândi decât la căile pe care îl puteam sili să-mi permită să-ţi prezint omagiile mele. Abia când a fost mult, mult prea târziu, am înţeles adevăratul motiv: nu era acela de a-l răni, ci faptul că nu suportam să te pierd. S-a întâmplat în camera aceea mică, la balul surorii tale, când voisem doar să dansez cu tine, dar m-am pomenit sărutându-

te. Atunci am înţeles, fulgerător, că trebuia să te duc de-acolo până nu izbucnea scandalul, însă chiar în timp ce-mi ridicam capul, eram conştient că Bewcastle stătea în uşă, iar ceilalţi invitaţi, opriţi în spatele lui sau doar trecând, ne priveau şi ei. Aşa că era prea târziu ca să găsesc un mod onorabil de a-ţi face curte şi a te cuceri.

Morgan îşi lăsă capul în piept, acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile.

— Şi astfel, continuă el, am ajuns la capătul singurului fel în care mă pot apăra, unul jalnic, în cel mai bun caz. Nu-ţi pot cere să mă ierţi, *chérie,* ar fi prea simplu şi prea superficial. Nu merit iertarea. Pot doar să te asigur – din nou, un lucru prea simplu şi superficial, teamă mi-e – că te iubesc din toată inima şi mi-aş petrece viaţa iubindu-te şi fiindu-ţi prieten, dacă aş putea. Numai tu poţi decide *dacă* mă ierţi sau nu. Sau dacă vei avea încredere în mine.

Îndepărtându-se de salcie şi de heruvim, Morgan se duse pe malul râului. Peisajul se întunecă dintr-odată, şi ridicând privirea văzu că un norişor acoperise luna. Însă chiar în timp ce se uita în sus, acesta pluti mai departe, lăsând ca faţa să-i fie iar scăldată în lumină.

Îi spusese că trebuia să-şi ierte tatăl, altfel urmând să fie pentru totdeauna împovărat de întunecimea urii.

Îi spusese că trebuia să le ierte pe Marianne şi Henriette, altfel având să fie strivit pe vecie de durerea cumplită pe care i-o cauzaseră.

Ştia că trebuia să-l ierte pe Wulfric – la fel cum ştia că şi Wulfric trebuia acum s-o ierte pe Marianne.

Ura, ranchiuna, erau otrăvuri ucigătoare pentru suflet.

Prin urmare, şi ea trebuia să-l ierte pe Gervase.

Dar era iertarea de ajuns? *Putea* să aibă încredere în el?

Însă nu putem trăi *mereu* fără încredere. Ce rău nemăsurat ne-am face, dacă am privi-o pe fiecare persoană din viaţa noastră cu suspiciune cinică…! Şi ştia că era şi ea în pericol să devină astfel. Până nu demult, fusese îngrozitor de naivă. Urma acum să cadă în extrema cealaltă? Avea să se apere de orice dureri – şi, cu acest prilej, să-şi refuze fericirea prezentă şi viitoare?

Acele ultime zile de la Bruxelles fuseseră *reale.*

Gervase o plăcuse, o admirase şi o respectase. Îl căutase pe Alleyne, de dragul ei. Făcuse dragoste cu ea fiindcă dorise să-i împărtăşească durerea şi s-o consoleze. Îi fusese prieten. Şi amant.

Totul fusese real.

Când se întoarse să-l privească, văzu că stătea în acelaşi loc unde-l lăsase.

Dar neînduplecarea nu era tot o formă de slăbiciune?

Reveni spre el, încă nesigură ce-avea să spună – aşa că nu spuse nimic. Se apropie până-şi putu ascunde faţa în faldurile complicate ale eşarfei de la gâtul lui, simţindu-i căldura şi forţa trupului şi a coapselor.

După câteva clipe, îi simţi un braţ cuprinzând-o uşor, în timp ce mâna cealaltă o mângâia pe cap. Peste alte câteva momente, îi simţi obrazul rezemându-i-se pe creştet.

— Îmi pare rău, Morgan. Of, ce nepotrivite sunt cuvintele… îmi pare aşa de rău, aşa de rău, *ma chére…*

— Dacă nu mă vedeai la balul de la Cameron şi nu descopereai că eram sora lui Wulfric, spuse ea, fără să ridice faţa, nu ne-am fi cunoscut niciodată, Gervase.

Şi aş fi detestat aşa ceva.

Întorcând capul, o sărută pe creştet.

— *Am* încredere în tine, mai spuse Morgan. Chiar am. O sărută din nou – blând şi cald – şi-l sărută şi sa, cu tot dorul cuiva care s-a oţelit să respingă ceea ce iubeşte şi a descoperit că, la urma urmei, sacrificiul nu e necesar. Apoi o strânse foarte tare în braţe, înainte de a-i da drumul. Se desprinse de peretele grotei, îi luă ambele mâini într-ale lui şi se lăsă într-un genunchi, pe iarbă.

— Morgan… murmură el, privind-o. Te iubesc pentru tot ceea ce eşti şi ce vei deveni. Te admir ca femeie şi ca persoană. Te preţuiesc ca prietenă. Îţi iubesc inteligenţa, viziunea artistică şi intuiţia cu privire la viaţă şi spirit. Ca amantă, te ador. Ţi-aş ocroti libertatea o viaţă întreagă, dacă m-ai lăsa. Şi ţi-aş oferi în schimb tot ceea ce este adevărata mea esenţă. Îmi faci cinstea de a te mărita cu mine?

Era cumplit de teatral – şi miraculos, zdrobitor de romantic. Nu spusese nimic despre posesiune, despre neputinţa de a trăi fără ea, nimic care s-o oblige, pe lângă angajamentul marital propriu-zis. Şi pe lângă iubire, ale cărei obligaţii puteau însemna libertate numai dacă era iubire adevărată.

— Da, răspunse ea.

Poate ar fi trebuit să spună mai mult. Poate ar fi trebuit să spună ceva potrivit cu ceea ce-i spusese el. Dar pieptul şi gâtul o dureau de lacrimi încă nevărsate şi, cumva, acel cuvânt scurt conţinea tot ceea ce era de spus.

Da, avea să-i fie prietenă. Da, avea să-i fie amantă. Da, avea să-i fie soţie. Împreună, urmau să caute compania şi uniunea fizică şi bucuria – şi împreună aveau să-şi cultive şi să-şi preţuiască unul altuia unicitatea şi libertatea.

Gervase se ridică în picioare, o cuprinse de talie, o săltă de la pământ şi o învârti, dându-şi capul pe spate şi urlând la lună. Râzând, Morgan îşi lăsă şi ea capul pe spate.

Era un râs purificator, din adâncul inimii, care-i readucea comoara tinereţii – deşi fu oprit destul de curând, cu un sărut.

— Sper că ai adus cu tine ceva ca să aprinzi din nou felinarul, spuse ea după un timp. Se înnorează. Va fi foarte întuneric, la întoarcere.

— Atunci, soluţia e una singură, *chérie:* vom rezolva problema stând aici până se luminează de ziuă.

— Dar e *frig,* protestă Morgan.

— Nu pentru multă vreme. Dragostea e fierbinte, şi am de gând să fac dragoste cu tine – probabil toată noaptea, sau cât a mai rămas din ea. Deşi azi-dimineaţă mai nutream foarte puţine speranţe, înţelegi, nu mi le pierdusem chiar de tot. Aşa că m-am pregătit pentru ceea ce speram că urma să fie finalul micii noastre discuţii private – *dacă* te puteam convinge. Am adus încă din zori câteva pături, înainte să se scoale cineva, şi le-am pus în grotă. Acum sunt acolo.

Morgan deschise gura să vorbească, indignată – dar Gervase mişcă din sprâncene, apoi afişă o mutră plouată, făcând-o să izbucnească iar în râs, în timp ce-l cuprindea cu braţele pe după gât.

— Probabil că nu la asta se gândea Aidan când mi-a permis să ies aici pentru a-mi lua rămas-bun de la tine, spuse ea.

— Ei, aici aş pune prinsoare că te înşeli. Numai un prost nu mi-ar fi ghicit gândul, şi nu cred că lordul Aidan Bedwyn e un om prost.

Era o idee surprinzătoare pentru Morgan. Oare

cuplurilor logodite chiar li de îngăduia o asemenea libertate?

Dar Gervase scotea deja un vraf de pături din grotă şi întindea una dintre ele pe iarbă. Apoi, mişcă iar din sprâncene spre ea, deschizându-şi braţele.

Era o noapte răcoroasă, aproape rece, şi folosiră păturile, deşi numai pentru scurte răstimpuri, când îşi trăgeau respiraţia şi lăsau lumea să încetinească iar la viteza ei normală pe axă, cum spunea Gervase. În restul nopţii, până se iviră zorile la răsărit şi chiar puţin mai târziu, făcură dragoste fierbinte, viguros, vesel, şi le-ar fi fost cald şi dacă pluteau pe un aisberg, în apele arctice – tot după cum spunea Gervase.

Se strecurară înapoi în casă la scurt timp înainte de a se trezi servitorii. Morgan îi auzi chiar în timp ce adormea.

23

Morgan ajunse prima la parter. N-ar fi trebuit să se îmbrace atât de devreme. Chiar era ridicol să-şi imagineze că îmbrăcatul putea dura mult mai mult decât de obicei, numai fiindcă aceea era ziua nunţii sale. Dar poate că nici nu-şi imaginase aşa ceva. Pur şi simplu nu mai avusese răbdare. Era atât de surescitată şi nervoasă, încât se temea să nu vomite, dacă mai stăruia mult cu gândul la semnificaţia momentului.

Ar fi trebuit să rămână în camera ei de toaletă. Ţinea minte cum, anul trecut, când Freyja se logodise cu Joshua, toate se adunaseră în camera ei ca să comenteze felul cum arăta, să-i ureze bucurie, s-o îmbrăţişeze înainte de a pleca la biserică, să se poată aşeza în linişte înainte de a sosi şi ea cu Wulfric.

Dar acum era jos, singură, cu excepţia unui lacheu tăcut care, la vederea ei, îşi pierdu un moment cumpătul şi fu cât pe ce să-i zâmbească. Holul cel mare de la Lindsey Hall, care fusese conservat ca sală medievală de ospeţe, era unul dintre locurile ei favorite din întreaga lume. Îşi trecu mâinile peste lemnul neted al mesei mari şi vechi, în timp ce o ocolea, privind stindardele, blazoanele şi armele de pe pereţi.

Imensitatea a ceea ce i se întâmpla o izbi ca un berbece în burtă. După acea dimineaţă, Lindsey Hall n-avea să mai fie casa ei. A lui Wulfric da, dar nu şi a ei. De-acum încolo, ea n-avea să mai fie niciodată Morgan Bedwyn. Urma să mai vină acolo doar în vizită – ca lady Morgan Ashford, contesă de Rosthorn. Se cutremură şi, o clipă, se întrebă dacă nu cumva avea să vomite într-adevăr. Nu-i ajuta nici faptul că, foarte probabil, purta în pântec un copil. Menstruaţia, care ar fi trebuit să-i vină încă de două săptămâni, nu dădea niciun semn.

Wulfric intră în hol dinspre galeria menestrelilor şi, la vederea ei, înălţă din sprâncene. Se opri chiar, ca s-o vadă mai bine, ridicându-şi lornionul la ochi.

— Răpitor, murmură el încet – o declaraţie complet neaşteptată din partea lui.

Morgan se hotărâse să poarte broderie albă cu levănţică în jurul poalelor şi al mânecilor, şi panglici de aceeaşi culoare pe marginile bonetei şi la talia înaltă a rochiei. Levănţică, în amintirea lui Alleyne, pentru care vărsase lacrimi în seara trecută, după ce se culcase. O durea inima să-şi dea seama cum mergea viaţa înainte, după moartea cuiva drag, ca şi cum încă ar mai fi trăit. Atâta numai că, dacă Alleyne ar fi trăit, nici ea n-ar mai fi rămas la Bruxelles şi cele de-acum nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Şi astfel, o dau vesel pe ultima membră a familiei mele, cuiva care crede că are mai multă nevoie de ea decât am eu, nu-i aşa? remarcă Wulfric.

Avea o dispoziţie stranie. Când avusese *nevoie* Wulfric de oricare dintre ei? Şi totuşi, lui Morgan îi trecu dintr-odată prin minte că de-acum încolo avea să locuiască numai el acolo. Oare avea să se simtă singur? Era Wulf capabil de asemenea sentimente?

Străbătu grăbită spaţiul care-i despărţea şi-l cuprinse impulsiv cu braţele, cam la fel cum făcuse la Harwich.

— O să-ţi şifonezi rochia, spuse el, cu obişnuita lui trufie rece, îndepărtând-o uşor – dar numai după ce o îmbrăţişase atât de strâns, încât mai se sufocă.

Era gata să plângă. Îi venea să urle de durere – după el, după Alleyne, după tristeţea de a fi trebuit să crească şi să-şi dea seama să schimbarea făcea parte din însăşi natura vieţii, că nimic nu era permanent şi imuabil. Dar, înainte de a face un lucru atât de ciudat şi stânjenitor, în hol apăru Rannulf, la braţ cu bunica lor, care arăta foarte plăpândă, deşi insistase să vină la nuntă tocmai din Leicestershire. Era şi Judith cu ei, iar Eve, Aidan şi copiii îi urmau. Becky se repezi pe lângă ei, spre Morgan.

— Ce drăguţă eşti, mătuşă Morgan! exclamă ea. Şi eu o să-mi fac haine de mireasă ca ale tale, când am să cresc!

— Puteam fi siguri că Morgan va apărea prima la propria ei nuntă, comentă Freyja, intrând în hol împreună cu Joshua, după toţi ceilalţi.

— Ne-am dus în camera ta de toaletă, dar păsărică zburase, zâmbi Joshua.

— Bine că n-ai fugit tocmai până la biserică, Morg, spuse şi Rannulf. Probabil ai fi ajuns acolo înaintea lui Gervase, iar familia noastră n-ar fi putut

supravieţui unei asemenea dizgraţii.

— Arăţi fermecător, Morgan, draga mea, o felicită bunica lor. Vino şi dă-mi un sărut.

Apăruseră şi mătuşa şi unchiul Rochester.

— Şi pe urmă, trebuie să plecăm toţi la biserică, mai puţin Morgan şi Wulfric, spuse mătuşa Rochester, cu vocea ei stridentă dintotdeauna, care reuşea cumva să capteze atenţia unei întregi adunări de Bedwyni. Ar fi la fel de ruşinos, Rannulf, şi dacă am ajunge după Rosthorn.

Aproape la fel de repede cum intraseră în hol, dispărură din nou, deşi toţi stârniră mânia mătuşii lor îmbrăţişând-o mai întâi pe Morgan – Rannulf destul de brutal. Judith avea lacrimi în ochi.

Totul era real, îşi spuse Morgan în timp ce se întorcea să-l privească pe Wulfric, care stătea tăcut, sever şi elegant, în haine negre şi cămaşă albă. Era ziua nunţii ei.

*

În timp ce o privea pe Morgan venind spre el, la braţul lui Bewcastle, prin naosul bisericii, incredibil de frumoasă, în alb cu accente de levănţică, lui Gervase i se părea fiecare moment din ultimii nouă ani şi ceva meritase să fie trăit, numai ca să ajungă acum aici.

Ce şanse erau ca lucrurile să se fi întâmplat altfel? Foarte posibil, s-ar fi însurat cu altă femeie, în urmă cu câţiva ani. Şi chiar dacă n-o făcea, poate că n-ar fi observat-o pe lady Morgan Bedwyn, în primăvara aceea. Ba nu – sigur ar fi observat-o, aşa cum se întâmplase în sala de bal a lui Cameron. Dar poate că n-ar fi abordat o fată atât de tânără, abia ieşită din şcoală. Iar dacă totuşi o făcea, fără niciun motiv de a o atrage, poate n-ar fi determinat-o pe *ea* să-i acorde

mai mult decât o atenţie trecătoare.

Ciudat, cum le potrivea viaţa pe toate…

Ochii ei nu-l slăbeau o clipă, iar în ei străluceau căldura, iubirea şi nerăbdarea. Prin ce miracol îl iertase? Gervase zâmbi şi, uitând de prezenţa lui Pierre lângă el, de biserică, de rudele şi prietenii care o umpleau, n-o mai văzu decât pe ea.

Iubita lui, Morgan.

Sfârşitul acelui lung şi dificil curcubeu.

Bewcastle îi scrisese chiar în ziua când primise scrisoarea lui Marianne. A lui fusese scurtă şi la obiect, dar îl asigurase pe Gervase că era mulţumit de explicaţiile ei şi recunoştea că interpretase complet greşit cele văzute cu nouă ani în urmă. Mai menţionase şi broşa, pe care sincer nu-şi amintea s-o fi ridicat de jos, punând-o pe masă, înainte de a ieşi din cameră, deşi trebuia s-o fi făcut, devreme ce Marianne recunoscuse că nu fusese furată niciodată.

Capătul curcubeului era într-adevăr dulce şi orbitor, în valul de bucurie pe care i-l dăruia, când se întoarseră amândoi, el şi Morgan, cu faţa spre preot.

— Dragii mei… începu acesta.

Şi apoi, aproape înainte ca Gervase să poată înţelege exact ce anume i se întâmpla, înainte de a începe să se concentreze, acelaşi glas îi declară soţ şi soţie. Zâmbetul ei era orbitor.

Al lui, simţea, era amestecat cu lacrimi. Fuseseră atât de aproape, amândoi, să dea greş…

Semnară în registru, ieşiră împreună din biserică, în mijlocul unei mări de chipuri zâmbitoare, ajunseră la soare, sub o ploaie de petale şi ovaţii din partea clanului Bedwyn, a propriilor lui cumnaţi şi a câtorva nepoate. Se înapoiară la Lindsey Hall într-o caleaşcă deschisă, cu panglici colorate şi cizme vechi legate în urmă, ţinându-se strâns de mână, privindu-se în ochi

ca doi idioţi buimăciţi, şi pierzându-se într-un sărut prelung şi cald de îndată ce satul se făcu nevăzut în urma lor.

— Fericită? o întrebă el.

— Fericită, îi zâmbi Morgan. Ultima lună a părut să nu se mai sfârşească.

Atât de mult timp stătuseră despărţiţi. Morgan se întorsese la Lindsey Hall după două zile de la bal, ca să se pregătească pentru nuntă şi să aranjeze totul. Gervase rămăsese la Windrush. Abia în ajun ajunsese aici. Locuise împreună cu familia lui, la Alvesley Park, cale de câteva mile distanţă, invitaţi fiind de contele şi contesa de Redfield şi de vicontele Ravensberg, cu soţia şi fiul acestuia.

— Ani şi ani, fu el de acord. Cea mai lungă despărţire pe care va mai trebui s-o îndurăm, câte zile vom avea, îţi jur, *chérie.* Noaptea noastră de păcat n-a avut consecinţe? o mai întrebă, zâmbind şi mişcând din sprâncene, la amintirea nopţii pasionale din faţa grotei.

Morgan îl privi cu o undă de gravitate în ochii ei mari şi frumoşi.

— Ba cred că a avut, răspunse ea.

— *Ce?* exclamă Gervase, strângându-i ambele mâini într-ale lui. *A avut?*

Pe faţa ei îmbujorată se ivi un zâmbet vag. Dacă înainte arătase frumoasă, acum nu mai existau cuvinte care s-o poată descrie.

Ajunseseră foarte aproape de casă. Numai o grădină circulară de flori, cu o fântână mare în mijloc, se mai afla între trăsura lor şi terasa din faţa intrării. Şi, ce să vezi, lângă uşă stătea un om – un gentleman singur. În treacăt, Gervase se întrebă dacă era cineva care nu fusese invitat la nuntă sau o persoană care plecase mai devreme, călărind la galop până acolo.

Dar, la drept vorbind, în acel moment puţin i-ar fi păsat dacă toţi servitorii, grădinarii şi grăjdarii din slujba lui Bewcastle stăteau aliniaţi pe terasă ca să-i întâmpine. Era un om proaspăt căsătorit şi tocmai descoperise că avea să fie şi tată.

— *Chérie,* spuse el, aplecându-şi capul lângă al ei. *Mon amour... Ma femme...*

— Sunt atât de fericită, Gervase, spuse Morgan, încât nu-mi găsesc cuvintele.

— Nici nu e nevoie, o asigură el, sărutându-i cu delicateţe buzele. Uneori, există moduri de a comunica mai bune decât cuvintele, *chérie.*

Şi începu să-i arate, strângând-o în braţe şi sărutând-o pe îndelete, în timp ce ea îi cuprindea gâtul.

Gentlemanul singuratic de pe terasă privea cum trăsura – aranjată vizibil pentru o nuntă – ocolea fântâna şi se apropia de trepte, în timp ce mirele şi mireasa, pierduţi unul în braţele altuia, uitau de toţi şi toate.

Sfârşit